

Joan Pau II:
«L'oració pot
fer triomfar
la justícia a
Iugoslàvia»

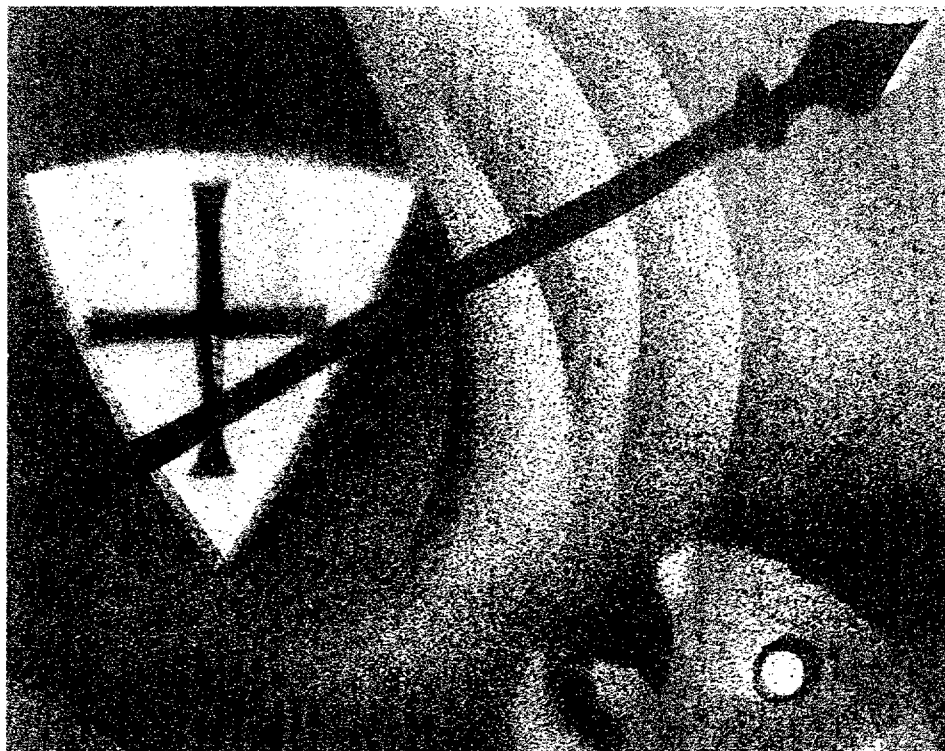
L'ofensiva sèrbia contra els civils de Kosovo després del bombardeig de l'OTAN a Iugoslàvia ha desplaçat més de mig milió de persones. Milers de refugiats estan creuant la frontera cap a Macedònia, Albània i Montenegro, en algunes zones a una velocitat de 4.000 persones cada hora.

El Servei Jesuïta a Refugiats i Càritas, entre altres entitats, estan responnent a aquesta crisi humanitària. Però denuncien la manca de previsió per donar suport

a tantes persones que sobreviuen en estat d'emergència.

Catalunya Cristiana també us ofereix un ampli reportatge sobre les actuacions del Vaticà per tractar de resoldre la crisi, una reflexió sobre les actuacions de l'Església ortodoxa i un missatge de coratge i d'esperança de Joan Pau II que ens anima a pregar perquè triomfi la lògica de la pau.

Pàgines 20 i 21

Pintura: M. Rosa A. Pujolar

**La propera setmana: missatge de la
Comissió de Conferències Episcopals
de la Unió Europea sobre la pau**

Els bisbes de les Balears aposten pel vot responsable

«Votar responsablement és la millor oportunitat per influir en el bon funcionament de la política, l'objectiu de la qual ha de ser sempre el bé comú.» Els bisbes de les tres diòcesis de les illes Balears, Mons. Teodor Úbeda, de Mallorca; Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, de

Menorca; i Mons. Agustín Cortés, d'Eivissa i Formentera, van fer públic el 12 d'abril un comunicat conjunt en relació amb les properes eleccions europees, autonòmiques i municipals del 13 de juny.

Pàgina 17

La nova Fundació Claret: comunicar per comunicar-nos

El 13 d'abril va tenir lloc a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna l'acte de presentació de la Fundació Claret, que té com a eixos bàsics la comunicació cristiana i l'experiència. Joan Majó, Joan Pera, Joan Corbella i Jordi Roigé van ser els convidats a una

taula rodona presentada per Ester Romero i en la qual van coincidir a dir que l'experiència cristiana és comunicable en una societat com la nostra, centrada en l'espectacle.

Pàgina 18

Sumari

900 aniversari de la parròquia de Gualba

Entrevista a Mn. Malaquies Zayas

Pàg 26 Tarragona: cinc prioritats pastorals

Pàg 28 La Llegenda de Sant Jordi a Montblanc

Pàg 30 Dia Internacional de la Catalunya Exterior

Editorial

Tres roses

Sant Jordi té dos ambaixadors ben singulars: un llibre i una rosa. La cultura i l'amor. Enguany, quan les paraules han estat arraconades i l'odi ha prevalgut per damunt de la conciliació, sentim com si aquest esperit que li donem a la Diada de Sant Jordi se'ns escapés entre les mans.

Perquè aquesta guerra, dita de Kosovo, de Iugoslàvia, dels Balcans... ja ha entrat en els nostres espais privats. Ja forma part d'uns temors —l'allargament del conflicte i l'extensió de la guerra a altres països— que podrien confirmar-se si no es recorre de nou a l'ús de la paraula.

L'esperit de Sant Jordi —cultura i amor— ens hauria de fer pensar més enllà de les imatges que veiem a la televisió o d'allò que ens diuen els mitjans de comunicació, en general. I no és fàcil, donada la confusió, obra mestra dels arquitectes de la guerra. Canviem els noms a conceptes de sempre per fer-los més comportívols a la nostra opinió pública: *missió humanitària* o *pacificació* substitueixen guerra; *error tàctic* substitueix matança.

Són temps difícils en què podríem aplicar allò que va dir Raoul Follerau: «No es tracta de fer lliscar una llàgrima furtiva; aviat s'acaba. Ni tan sols de sentir un instant de pietat: és massa fàcil. Es tracta de prendre consciència.»

Per això aquest Dia de Sant Jordi hauríem de comprar més roses que mai: una rosa per a Kosovo, una altra per a Iugoslàvia i una tercera per a la persona estimada.

Pur simbolisme? Són els petits actes que cadascú de nosaltres va fent en l'àmbit particular els que, a poc a poc, van transformant el món. I com va dir el pare George Pire, dominic, premi Nobel de la Pau 1958, «la guerra o la pau depenen de cadascú de nosaltres».

Sumari

23

900 aniversari de la parròquia de Gualba

24

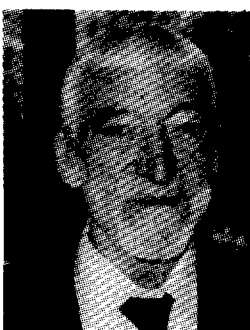
Entrevista a Mn. Malaquies Zayas

25

La campana és veu de Déu

28

La Llegenda de Sant Jordi a Montblanc

30

Dia Internacional de la Catalunya Exterior

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA i MADRID; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Albert Muntada, SOLSONA; Joan Boronat i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggari, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giral

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

 Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

 Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

La història com a ensenyament, no com a justificant

La guerra de Kosovo ens ha submergit en un bany d'història. La premsa en primer lloc, seguida de la ràdio i la televisió en menor mesura, ens han recordat un seguit de fets històrics de l'àrea dels Balcans. Uns comencen amb l'arribada dels pobles eslaus a la zona (segles VII i VIII), altres amb la derrota dels serbis enfront dels otomans (1389), altres amb la desintegració de l'imperi otomà (segle XIX), altres amb la constitució de Iugoslàvia (1918) i altres amb la seva fi (1991). Tots aquests relats i interpretacions històriques van acompanyats de mapes, d'anàlisis i d'opinions d'historiadors més o menys coneguts i de dirigents polítics. L'objectiu és contextualitzar la guerra, donar-li possibles explicacions més enllà dels fets actuals, entendre millor per què passa el que passa. Fins aquí, perfecte. Ara bé, hi ha també un seguit de mitjans de comunicació i de polítics que fan servir els fets i les anàlisis històriques per justificar la situació actual oblidant que aquesta és conseqüència, sense cap mena de dubte, d'una determinada política, d'un determinat règim i d'un determinat líder. I això no. D'això se'n diu manipulació.

Una de les frases més recordades aquests dies és la del que va ser primer ministre britànic, Winston Churchill, segons el qual els pobles balcànics generen més història de la que poden assimilar. Alguns fan servir aquesta o altres frases per venir a dir que la guerra és inevitable als Balcans, és a dir, justifiquen les barbaritats del present segons el passat. Seguint el mateix raonament, des del 1945, en què va acabar la Segona Guerra Mundial, s'haurien d'haver produït unes quantes guerres més entre França i Alemanya. Si mirem la història dels últims segles, res més normal que france-

sos i alemanys es matin amb una certa periodicitat, i tots sabem que des del 1945 això no és així. No existeix el determinisme històric, els pobles ni tenen un destí marcat ni estan condemnats a repetir la seva història.

El que és cert és que amb els anys es van creant un seguit de mites. Se seleccionen uns quants fets, s'interpreten d'una determinada manera i es divulguen com a veritat incontestable. El poble els fa seus i ja tenim una mitologia, uns mites, una història col·lectiva més o menys ajustada a la realitat. Un exemple seria que els serbis són un poble guerrier, que es consideren invencibles i que la seva lluita és en defensa del cristianisme (ortodox) i en contra de l'Islam (guerres de Bòsnia i de Kosovo). Aquests conceptes els hem vist una i altra vegada repetits en els mitjans de comunicació i en boca de molts serbis.

Un altre exemple de la influència de la història en els fets actuals és la postura de Rússia. Des del temps dels tsars (emperadors russos) aquests van considerar-se protectors de tots els pobles eslaus, inclosos els dels Balcans que estaven sota el domini turc. Van ajudar-los en la seva lluita per a la independència perquè els interessava per la seva pròpia política expansiva en detriment de l'imperi otomà i en el seu propòsit d'apoderar-se del control de Constantinoble (o Bizanci o Istanbul), la segona Roma, la capital durant segles del món cristià ortodox. Així, per a alguns les raons històriques de suport als eslaus del sud (plantejament bàsi-

cament ètnic que deixa en segon terme les explicacions dels interessos polítics i econòmics) és raó suficient per justificar l'actual política de Moscou en relació amb el règim serbi de Milosevic. La realitat és molt més complexa i hi ha un seguit de causes actuals que expliquen el perquè de l'actual política del Kremlin als Balcans. De totes maneres, no cal preocupar-se

El patriarca ortodox serbi, Pavle, demana la fi de la guerra i una solució pacífica entre els pobles.

gaire pels crits i amenaces russos mentre la seva supervivència econòmica, vingui del món occidental i les institucions bancàries internacionals estiguin controlades pels Estats Units.

Història, religió, nació

A la història s'hi suma i s'hi superposa la religió. Així, al fet històric que Kosovo va ser un lloc on van estar assentats els serbis durant uns segles, abans de ser vençuts i foragitats pels turcs, s'hi afegeix que allà hi ha alguns dels santuaris més importants de l'església ortodoxa sèrbia. Kosovo, doncs, dins la mitologia del poble serbi, és el seu bressol i, per tant, és irrenunciable. Si fa falta, cal morir per

Kosovo, encara que només hi hagi un 10% de serbis. I si els albanesos kosovars no accepten que aquella és terra sèrbia, se'ls fa fora. El fet que siguin gairebé dos milions és anecdòtic. Per tant, tenim barrejats l'element històric, el nacional i el religiós. El dia 11 passat, en la celebració de la Pasqua ortodoxa, el patriarca de l'Església ortodoxa sèrbia va escriure una prèdica que va ser llegida a totes les esglésies dient que «Kosovo continua sent el centre espiritual i el bressol de la Sèrbia cristiana ortodoxa», demanant la fi de la guerra i una solució que permeti una convivència pacífica entre els pobles serbi i albanès a Kosovo.

Com podem veure la història és manipulada per part del poder per justificar actuacions injustificables. En el cas de Kosovo es fa servir la història per defensar la guerra, és a dir, el passat serveix per al present i condiciona el futur (un futur de violència). Però el poble i els seus dirigents han de conèixer la seva història per tenir consciència del que són, d'on vénen (qui perd els orígens perd la identitat) i poder decidir on volen anar, quin camí els cal seguir. Els líders necessiten saber el passat per evitar repetir-ne els errors. Però la història no pot servir de coartada ideològica per desfermar una espiral de vio-

lència, per esclafar altres pobles, per iniciar guerres, per un llarg etcètera de barbaritats. El fet bàsic és que a Sèrbia hi ha un règim d'aliança entre comunistes i extrema dreta que desenvolupa una política racista i xenòfoba que no dubta a iniciar una guerra rere l'altra (Croàcia, Bòsnia, Kosovo) i dur a terme neteges ètniques. Tot això dirigit per un líder que es diu Milosevic i que, com a màxim responsable del que està passant, hauria de ser jutjat davant un tribunal internacional. Cal deixar les coses clares i no fer cas de les cortines de fum que intenten entorberir la visió del que hi ha.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

COMPREM

PISOS, FINQUES, IMMOBLES

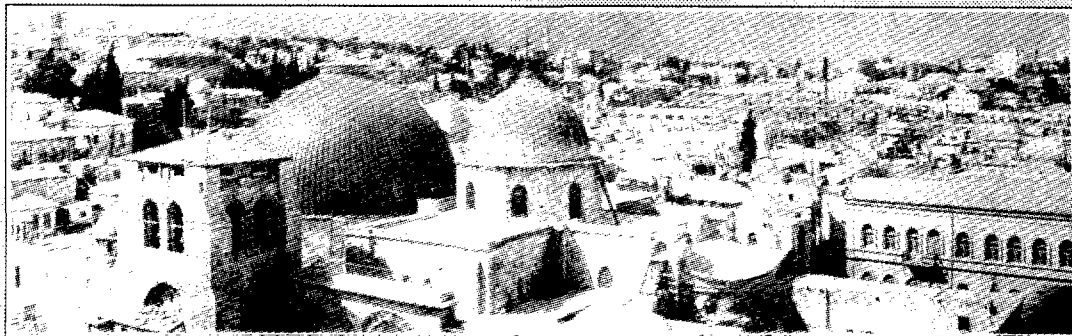
Bon preu - Serietat - Discreció

TUGRAU, S.L. Tel. 932 152 167
Tel. 932 152 229

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 16 al 23 de maig / Del 2 al 9 d'agost
Del 17 al 24 d'octubre / Del 7 al 14 de novembre
Del 27 de desembre al 3 de gener del 2000

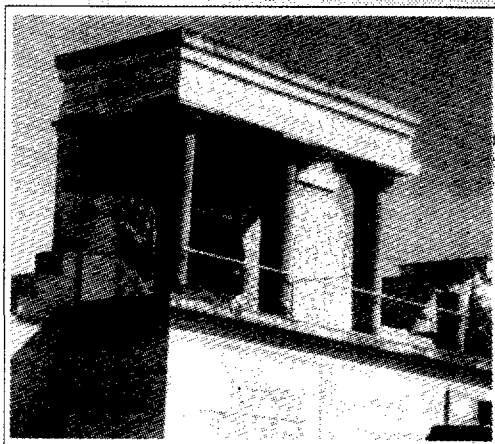

Una preparació ben eficaç
per celebrar el Jubileu
de l'any 2000

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

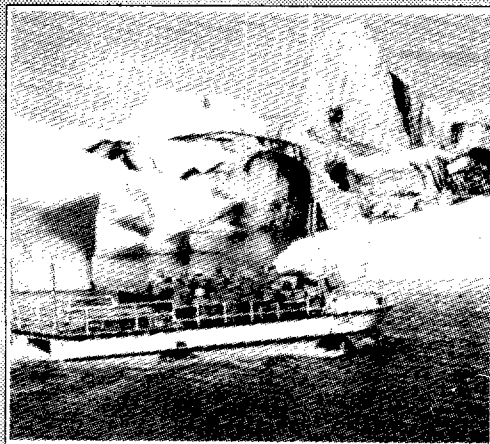

MERCATRAVEL S.A.

Del 2 al 9 de maig
XIPRE / CRETA

Història i cultura de les grans
illes de la Mediterrània oriental

De l'1 a l'11 de juny
ISLÀNDIA

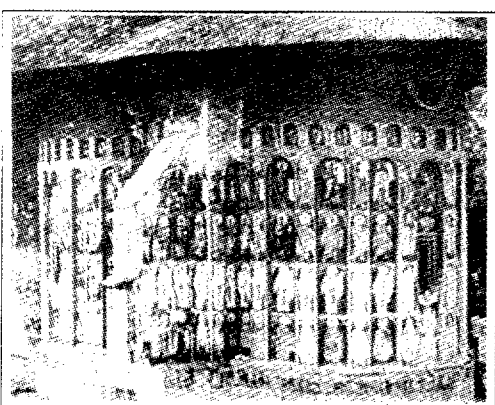
Un enclavament molt característic
de l'Atlàntic septentrional

Del 12 al 20 de juliol
ALEMANYA
Dels Alps a Berlín

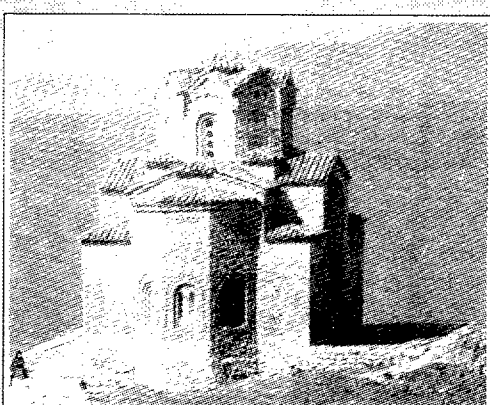
Pels camins fressats de
l'Europa secular germànica

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

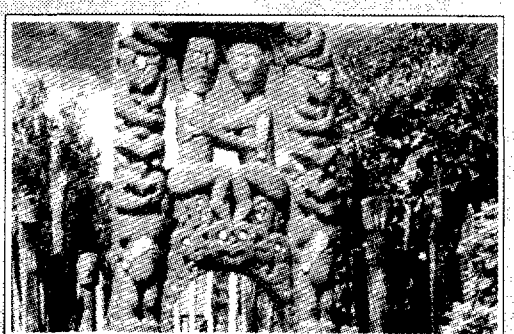
De l'1 al 12 d'agost
ROMANIA / MAR NEGRE

passant per Istanbul
El camí de l'Orient, amb la
cruïlla de l'Imperi bizantí

Del 4 a l'11 d'octubre
DE LORETO A
METJUGORJE

Ruta marítima pels santuaris de la
Costa Adriàtica

Del 20 de novembre
al 8 de desembre
AUSTRÀLIA i
NOVA ZELANDA

Les comunitats humanes de
l'altre extrem del planeta:
les nostres antípodes i el seu entorn

Arriscar-se a comunicar

■ L'Església reflexiona sobre el rol dels mitjans de comunicació

BARCELONA.— El 18 d'abril es va celebrar la XXXIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, data apropiada per posar sobre la taula temes tan importants com quin ha de ser el paper i la presència de

l'Església en l'entorn mediàtic de la nostra societat i, a la vegada, com fer dels mitjans un element bàsic d'evangelització. La celebració d'aquesta jornada va anar precedida pel congrés, celebrat a Montserrat del 7 a l'11

d'abril, de bisbes europeus responsables dels mitjans de comunicació social. La reflexió sobre aquest aspecte representa un repte importantíssim per a l'Església del proper mil·lenni.

«**E**ls mitjans de comunicació: presència amiga per a qui busca Déu Pare» és el lema que va presidir la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials d'aquest any. Aquest és el gran objectiu que té l'Església amb els mitjans. Actualment, assistim a una progressiva pèrdua de valors, i aquest fet es reflecteix en els missatges que emeten la televisió, la ràdio, o fins i tot Internet. «Hem d'estar presents als mitjans com a Església, amb paraules de vida», va expressar en el congrés Mons. Joseph Devine, bisbe de Motherwell, Escòcia.

Precisament aquest aspecte, la presència de l'Església en els mitjans de comunicació, és un dels objectius prioritaris que ha d'afrontar la nostra comunitat. Aquesta prioritat es va veure reflectida en les conclusions que es van presentar del congrés de Montserrat. Primerament, s'ha d'assumir que els mitjans de comunicació són part integral de la nostra cultura. Només així es pot entendre la importància i la influència que aquests exerceixen sobre la societat. A partir d'aquí, els bisbes proposen una doble vessant d'actuació: d'una banda, l'Església ha de ser-hi present, en totes les seves expressions, però sense deixar de ser crítica i reflexiva, buscant la forma i el llenguatge més adequats per anunciar el missatge de l'Evangelí.

El text de les conclusions presenta una sèrie de propostes que van servir de reflexió i punt de treball per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. En principi, es proposa el fet i la necessitat de millorar i potenciar la relació entre Església i mitjans, ja que «tant els cristians com els comunicadors busquen el bé comú de la societat. S'ha d'afavorir, doncs, una millor relació de l'Església amb els gestors, caps d'informatius i professionals en general dels mitjans d'informació, superant els recels mutus i propiciant els contactes recíprocs», va expressar el cardenal Vlk, president del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa.

Per tal de potenciar aquesta bona relació, el text proposa diverses actuacions, com la creació d'un premi d'excel·lència per a un comunicador que hagi contribuït al procés de formació de la realitat conjunta europea.

L'Església, atorgadora de sentit

A part d'aquesta relació, el text de les conclusions presenta un altre punt bàsic:

la potenciació i formació de periodistes i professionals de la comunicació en centres propis de l'Església. Aquest fet permet la creació de persones amb més sensibilitat en tot allò que es refereix a l'Església.

No es va deixar de banda tampoc la formació en els seminaris proposant d'incloure, dins els plans d'estudi, assignatures que preparin els futurs sacerdots en els aspectes de comunicació a través dels mitjans, i una preparació de cara a les noves tecnologies. «L'Església, experta en humanitat, ha de preparar els seus agents pastorals per contribuir a una pastoral del pensament», ressalten els bisbes.

El cardenal Vlk.

Enmig del bombardeig informatiu continu i dels continguts que ens ofereixen els mitjans de comunicació, l'Església té un paper fonamental, que és el d'atorgar sentit a tot aquest entramat informatiu. A més de la formació de professionals i dels mateixos sacerdots, s'ha de potenciar la capacitat selectiva i de crítica dels espectadors i usuaris dels mitjans, per tal que no siguin simples consumidors d'informació sense reflexió. L'Església, d'altra banda, ha de potenciar l'estudi i l'anàlisi del llenguatge que ha d'utilitzar per fer-lo més adequat

als mitjans.

Un dels temes més recurrents al llarg del congrés, i que també ha servit de reflexió per a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials és el paper que

Cap a Déu Pare

Els mitjans de comunicació: presència amiga per a qui busca Déu Pare és el títol del missatge de Juan Pau II per a la XXXIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials d'aquest any. El Papa planteja dos interrogants: com podrien els mitjans treballar amb Déu i no en contra d'ell?, com podrien constituir-se en companys per a aquells que busquen la presència de l'amor de Déu en les seves vides? A aquestes dues qüestions el Pontífex respon amb una invitació i esperança: «Que els responsables del món de les comunicacions socials es comprometin cada cop més a ajudar en lloc d'impedir la recerca del sentit que és part essencial de la vida humana.» A continuació, destaquem alguns dels punts d'aquest missatge:

- Cada home i cada dona busca Déu, encara que no tots busquen en el lloc adequat. (...) Els mitjans tenen una influència excepcional en la cultura contemporània i, per tant, tenen una responsabilitat especial per testimoniar la veritat sobre la vida, sobre la dignitat humana, sobre el veritable sentit de la nostra llibertat i interdependència mútua.

- L'Església vol l'amistat amb els mitjans, conscient que tota forma de cooperació serà per al bé de tots. De vegades les relacions entre l'Església i els mitjans poden deteriorar-se per malentesos mutus que engendren por i desconfiança. És cert que la cultura de l'Església i la cultura dels mitjans és diferent. (...) Però no és motiu perquè les diferències facin impossible l'amistat i el diàleg. En moltes amistats profundes són precisament les diferències les que promouen la creativitat i estableixen llaços.

- La cultura del memorial de l'Església pot salvar la cultura de la fugacitat de la notícia que ens porta la comunicació moderna, de l'oblit que fa malbé l'esperança; els mitjans, en canvi, poden ajudar l'Església a proclamar l'Evangelí en tota la seva perdurable actualitat, en la realitat de cada dia de la vida de les persones. La cultura de saviesa de l'Església pot salvar la cultura de la informació dels mass media de convertir-se en una acumulació de fets sense sentit; els mitjans poden ajudar la saviesa de l'Església a estar alerta davant els coneixements impressionants i nous que ara emergeixen. La cultura de l'alegria de l'Església pot salvar la cultura del lleure dels mitjans de convertir-se en una fugida sense ànima de la veritat i la responsabilitat; i els mitjans poden ajudar l'Església a comprendre més bé com

comunicar-se amb la gent de manera atractiva i que a la vegada agradi.

- Amb l'explosió creixent de la informació tecnològica, la possibilitat de comunicació entre individus i grups a qualsevol part del món no ha estat mai tan gran, però moltes forces que podrien conduir cap a una comunicació millor poden portar també a l'augment de la inadaptació i alienació. (...) Mirem amb gran esperança cap al nou mil·lenni, confiant que existiran persones dins l'Església i en els mitjans disposades a cooperar per assegurar que la promesa prevalgui sobre l'amenaça, la comunicació sobre l'alienació. (C.C.)

poden tenir els mitjans de comunicació en la construcció de la identitat europea. «S'ha de construir l'ànima d'Europa, ja

(Continua a la pàgina 6)

(Ve de la pàg. 5)

que avui dia només és una realitat econòmica», va expressar Marcelino Oreja, comissari en funcions de la Unió Europea. Oreja va ressaltar el perill que suposen els nacionalismes exaltats que sorgeixen a Europa, causants de la violència que tan tristament vivim aquests dies.

Quin ha de ser el paper dels mitjans, doncs, en la construcció d'Europa? Els mitjans de comunicació i l'ús de les noves tecnologies, segons el text dels bisbes, «no frena els conflictes però pot contribuir a la solidaritat internacional a l'hora de pal·liar-ne les conseqüències».

D'altra banda, els mitjans potencien les interrelacions entre els diferents països i acosten les experiències dels uns als altres. És el cas de la proposta realitzada pels bisbes presents al congrés de Montserrat, on s'incideix en el fet que els mitjans i les noves tecnologies potencien la relació entre l'Església dels països de l'Est amb l'Església de l'Europa occidental.

Propostes ja existents

D'aquesta interrelació podem arribar a conèixer les experiències mediàtiques que s'estan duent a terme a altres països europeus en el camp de la relació Església-mitjans de comunicació. Per exemple, és important la creació del canal italià catòlic de televisió i ràdio SAT-2000. Mitjançant una programació que inclou diversos àmbits, des de l'actualitat, la cultura, etc. sempre des del punt de vista de la formació de la persona, representa un salt qualitatiu en la presència mediàtica i pública dels catòlics italians. Mons. Antonio Montoro, arquebisbe de Mérida-Badajoz, opina que aquesta experiència es podria aplicar a l'Estat espanyol, «amb unes

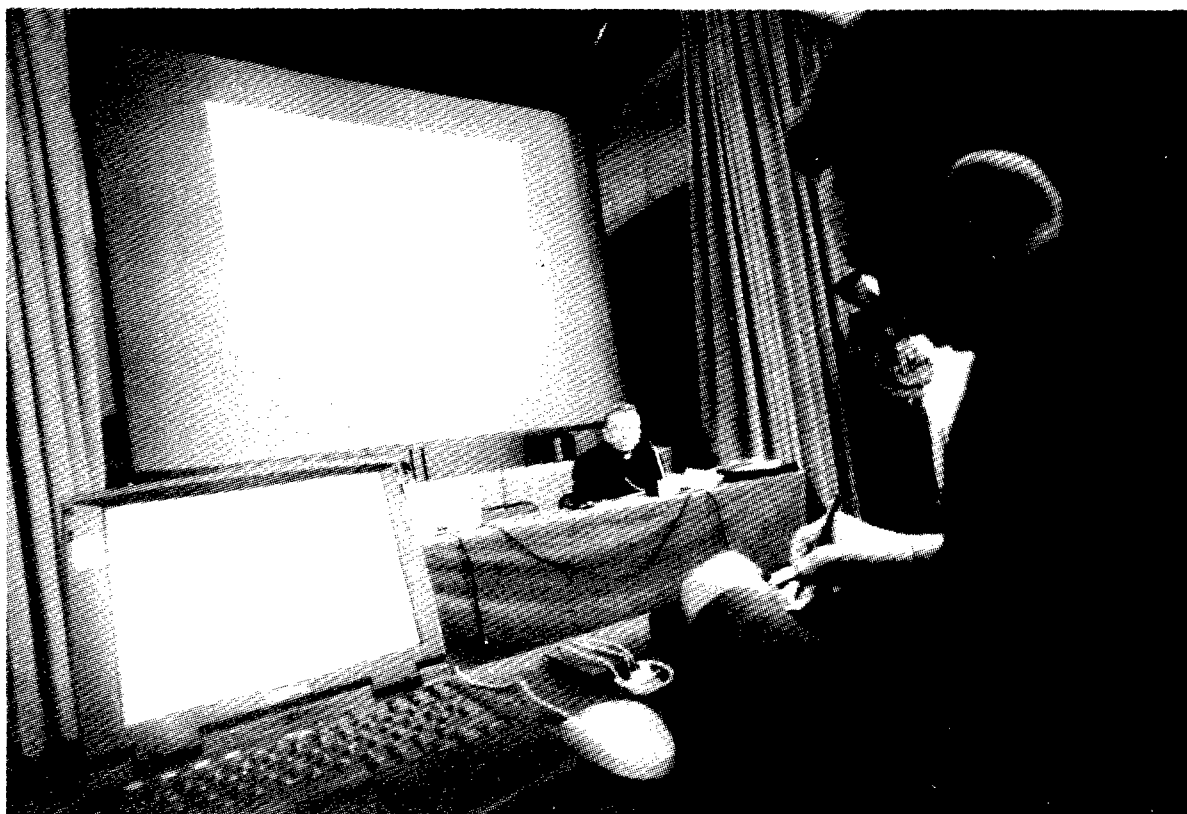
pretensions, de moment, més limitades. La Conferència Episcopal manté contactes amb una de les grans plataformes de la Televisió Digital, per a l'ús, mitjançant el pagament de serveis, d'un canal de l'Església, amb una programació específicament cristiana, eclesial i evangelitzadora».

Tots aquests aspectes i esperances i la mateixa Jornada Mundial de les Comunicacions Socials han de servir per potenciar la reflexió d'un dels fenòmens que caracteritzen la nostra societat: el poder dels mitjans de comunicació.

Gerard Redó

Fotos: Josep Masip

Els mitjans en la construcció d'Europa va ser un dels temes més recurrents.

Presència amiga

El lema de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials d'enguany és sorprenent: «Els mitjans de comunicació, presència amiga per als qui busquen Déu Pare.» Però, com és possible que els mitjans de comunicació, que per a molts no són més que mitjans unidireccionals i plataformes d'evasió, esdevinguin una presència amiga?

El cardenal Carlo Maria Martini en la seva pastoral de l'any 1991, titulada *A la vora del mantell*, construeix un diàleg literari d'un fidel amb el seu televisor; li fa dir a aquell: «Tu per a mi ets important; t'has convertit en una part de la meua vida; jo no tinc ganes ni d'haver-ho de confessar, però si tu em faltes, em falta alguna cosa.»

Si mirem al nostre voltant ens adonem que per a molts és així: avui el televisor és una part de la vida de moltes persones. L'encenen tan bon punt arriben a casa, la seva veu i les imatges en moviment els fan companyia, hi passen moltes hores al davant, fins i tot hi dialoguen o s'hi adormen.

Continua dient el cardenal: «Hi ha qui diu que ets un "membre més de la família" i que la teva pèrdua pot determinar crisis i "dols", en la relació entre les persones» (n. 6). En moltes cases el televisor continua encès mentre duren els àpats i el fet d'estar a un mateix nivell de la taula el converteix gairebé en un altre comensal abocat a un monòleg persistent al qual difícilment som capaços de fer callar.

Si anem a una altra pantalla, la de l'ordinador, veurem que molts hi passem llargues hores al davant. Un invent recent possibilita que la porta del microones de la cuina pugui transformar-se en una altra pantalla digital domèstica on la mestressa de casa pugui consultar el preu de la verdura o del peix...

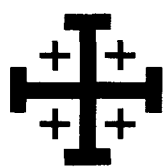
És aquesta la presència amiga a la qual es refereix Joan Pau II? Crec que no exactament. L'amistat implica un cert nivell d'igualtat i de reciprocitat i hom difícilment pot concebre que un mitjà electrònic o digital esdevingui un igual encara que l'hi consideri. Si llegim el lema amb més atenció ens adonem que el Sant Pare estableix dues condicions: en primer lloc es tracta de mitjans de comunicació, no de simples receptors o de transmissors, sinó de mitjans que afavoreixin una veritable comunicació amb un altre: potser entre els que visualitzen un mateix programa o viatgen plegats per Internet. Des d'aquesta perspectiva, els mitjans de comunicació sí que poden esdevenir presències amigues perquè afavoreixen les relacions humanes i, àdhuc, l'amistat. Quan els primers televisors ocupaven llocs d'honor als bars o als casinos del poble es creava un interessant efecte socialitzador que avui, amb la multiplicació de l'oferta i amb la televisió a la carta, corre el risc real de desaparèixer.

La segona condició és encara més forta: «...per als qui busquen Déu Pare.» Diu el Papa que «tothom busca, però no tots busquen al lloc apropiat». Moltes persones se serveixen del zàping en una mena de cursa enfollida cap a l'evasió o a la recerca de les imatges que més els satisfan, però també poden practicar-lo perquè busquen aquells temes i aquelles imatges que els omplin de debò, que els donin futur i llibertat. Per al qui creu, tot és signe; per al qui espera, tot és gràcia. La persona humana que cerca amb sinceritat de cor la veritat i, en darrer terme, Déu, pot trobar en els mitjans unes eines privilegiades i unes plataformes d'obertura a la realitat, de comunicació i, àdhuc, de comunió.

El cardenal Martini en el document citat deia també: «Si és veritat que el pla de salvació del Pare abraça tot el que existeix i la missió del Fill i de l'Esperit Sant arriba a totes les realitats creades, tot mitjà comunicatiu possible entre els homes pot ser adoptat pel Déu trinitari per tal d'arribar al cor de l'home» (4). És tot un repte, però em pregunto si en el cor de la societat de la informació i a les portes del Tercer Mil·lenni no podem lluitar, i esperar que sigui, també, una esplendent realitat.

Jaume Aymar i Ragolta

Degà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull

TERRA SANTA

Pelegrinatge al país de Jesús'99

AMB ELS FRANCISCANS
—CUSTODIS DELS SANTS LLOCS—

Vol regular - Hotels de primera categoria - Pensió completa

VISITANT: Jerusalem, Betlem, Jericó, Qumran, Mar Morta, Tabor, llac de Tiberíades, Natzaret, Cafarnaüm, Haifa, etc.

Dates:

Del 17 al 26 de maig
(Terra Santa i Jordània)

Del 15 al 22 de juny

Del 14 al 21 de juliol

Del 19 al 26 d'agost

Del 10 al 19 de setembre

(Terra Santa i Sinai)

Del 27 de desembre del 1999 al

3 de gener del 2000 (Mil·lenni)

Inscripcions i informes: Delegacions de Terra Santa

c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona

Tel. 93 209 20 90 / 93 209 23 88 i Fax 93 202 2757

Espanya

església en el món

Raons per a la formació religiosa

■ Comunicat de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi

MADRID.— Amb motiu de la inscripció dels alumnes als col·legis, els bisbes de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi es dirigeixen als pares que volen per als fills una formació moral i religiosa «tan vital en aquest temps i tan necessària per al seu desenvolupament ple i integral».

«Tots som conscients del buit de valors que tenen els nostres joves, l'absència de raons vitals per exercir la seva responsabilitat en la societat com a membres actius, solidaris i capaços de construir la civilització de l'amor i de la pau que tots desitgem», afirmen els bisbes. Per això, defensen que l'ensenyament religiós a l'escola és fonamental en l'educació de valors, un element imprescindible en l'exercici de la llibertat religiosa, «un dret

garantit per la Constitució espanyola».

Els bisbes expliquen que la formació religiosa i moral que l'Església presenta a les escoles no és obligatòria, «tot i que el centre escolar té l'obligació d'oferir-la», i es desenvolupa com «un saber en diàleg amb els altres ensenyaments que rep l'alumne». La Comissió Episcopal també recorda que «la religió aporta raons per estimar, per viure, per esperar, tot això fonamentat en la vida i el missatge d'amor

de Jesucrist, origen i objectiu de la formació religiosa que l'Església ofereix a l'escola».

Segons el comunicat, l'Església vol servir la cultura que es transmet a l'escola amb els elements religiosos i específicament catòlics que s'expressen en l'art com les catedrals, que «manifesten des de la fe, la bondat de Déu, la salvació de Jesucrist i la presència viva de l'Esperit Sant».

Per als bisbes, l'ensenyament de la religió és «l'element clarificador del nostre llenguatge, les nostres actituds, les nostres festes i les nostres maneres de ser arrelades en unes pràctiques religioses que, malgrat que a vegades no estiguin vigents, són arrels que poden donar sentit als interrogants dels nostres joves». (C.C.)

Crida a la pau

SANTIAGO DE COMPOSTELA.— L'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, ha convocat tots els joves d'Europa a reflexionar i pregar per la pau, i ha mostrat l'apropament i la solidaritat de l'Església compostel·lana amb les víctimes del conflicte dels Balcans. El prelat ha recordat que «no podem mantenir-nos aliens a un problema en què hi ha tantes persones implicades (...). Les diferències racials, culturals o religioses no justifiquen la violència entre els pobles». Mons. Barrio ha convidat els joves a participar en la Trobada Europea de Joves, que se celebrarà a Santiago del 4 al 8 d'agost, i ha subratllat que serà una bona ocasió per conivir, pregar i reflexionar sobre el futur del continent. «El tema de la vida com a camí de conversió —subratlla— en el seu doble aspecte d'alliberament del pecat i de l'elecció del bé; el de la caritat com a síntesi moral de la vida creient, i el de la fraternitat que ens fa conscients que no es pot construir allò propi sense vetllar pel proïsme, seran objecte de la reflexió.» Aquesta reflexió vol contribuir a crear una Europa basada en el diàleg, la comprensió, la justícia, la cooperació, el servei i la fraternitat.

D'altra banda, el Comitè Executiu de la Conferència Episcopal ha parlat sobre Kosovo i ha dit que «unim la nostra veu a la crida del Papa perquè la pau i la germandat reprenguin la paraula (...). No podem romandre insensibles davant de l'allau d'homes i dones que truquen a les nostres portes per buscar ajuda». Tanmateix, demana pregària i col·laboració amb Càritas. (SIC)

Un espanyol, nunci al Congo

MADRID.— L'espanyol Francisco Lozano Sebastián ha estat nomenat pel Papa nou nunci apostòlic a la República Democràtica del Congo. Fins ara era nunci a Tanzània. Mons. Lozano va néixer a Villaverde d'Íscar, a la diòcesi de Segòvia, el 1943, i fou ordenat sacerdot el 1968 i consagrat bisbe el 1994. La República Democràtica del Congo té 47 milions d'habitants, dels quals 24 són catòlics. (SIC)

Una llum per començar el 2000

BARCELONA.— Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) presentarà oficialment el 18 de maig una campanya anomenada «Lumen Christi 2000», que vol oferir al major nombre possible de famílies cristianes i col·laboradores d'AEN un símbol (un ciri) del que ha de significar l'any 2000. La

idea és que el 31 de desembre, juntament amb les celebracions de cap d'any, les famílies cristianes encenguin un ciri com a «símbol de Crist, llum del món, que resin una petita pregària —que s'adjunta amb l'espelma—, i que recordin els nostres germans necessitats de la resta del món», apunta

l'organització. En aquest sentit, es vol destacar que l'any 2000 «ha de ser un any molt especial en la nostra vida de cristians».

D'aquesta manera, «l'any en què se celebren els 2000 anys de l'encarnació i el naixement de Jesús, portador de la Bona Nova», es volen tenir presents els milions de persones que no coneixen Jesucrist, els nombrosos cristians que no poden celebrar lliurement la seva fe, i els mateixos cristians de diferents confessions que continuen desunits. AEN convida els cristians perquè regalin als seus familiars i amics aquest ciri com a símbol de pau i d'esperança «en el Nadal del 1999». També hi ha la possibilitat d'«apadrinar» un ciri i enviar-lo a països del Tercer Món i de l'Europa de l'Est. El preu de cada espelma, de color crema i vermell, amb l'anagrama d'AEN i unes mides de 15 x 6 cm, inclosa la tramesa, és de 800 pessetes. Més informació: tel. 932 373 763. (R.M.J.)

AEN també ajuda a reconstruir esglésies.

Foto: AIN/Andrzej Polec

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 25 653

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Camerun

Eritrea-Etiòpia: guerra entre germans enemics

DUALA.—El corn d'Àfrica bull a causa de la confrontació armada entre dos germans enemics: Eritrea i Etiòpia. Una guerra que té com a origen la rivalitat entre dos caps d'Estat: Meles Zenawi, d'Etiòpia, i Issayas Afewerki, d'Eritrea. Les hostilitats van començar al maig del 1998 i van sorprendre molta gent. Aquesta guerra es pot interpretar com el resultat de la lluita interna de poder a Etiòpia que va produir un canvi de relacions entre els governs d'Addis Abeba i Asmara. La guerra reflecteix la disputa pel lideratge del corn d'Àfrica.

Germanastre d'Issayas, Meles Zenawi va afavorir la presa de possessió del poder d'Issayas a Eritrea. Va donar suport a la secessió d'Eritrea amb una població de 3.627.000 habitants la majoria musulmans. Meles igualment va avalar la independència d'Eritrea el 1993. Va donar-ho tot a Issayas, incloent-hi la independència econòmica i financera al seu país. En la mateixa línia, alguns eritreus van trobar bones feines a Etiòpia. Sis mesos abans de l'inici de les hostilitats Eritrea tenia el *birr*, moneda etiòp, per pagar els productes etiòps exportats. Aquesta íntima relació va causar enemistats a Meles Zenawi dins el seu partit i a la seva tribu. Així mateix, va ser rebutjat com a cap del partit. Aquesta va ser una bona oportunitat que van aprofitar per explotar els seus oponents polítics. Per recuperar la seva posició, es va veure obligat a trencar amb el seu amic i germà Issayas.

El primer acte de ruptura va ser l'adopció, per part d'Etiòpia, del dòlar com a moneda de canvi. Aquest fet va afectar negativament l'economia d'Eritrea, que volia establir una paritat entre la seva moneda, el *nafka*, i el *birr* etiòp. Va ser com si s'establís una atmosfera de guerra entre tots dos països. Cansat de demanar en va favors al seu amic i germà, Issayas va ordenar a les seves tropes que ocupessin algunes regions etiòps: Zala Anbesa-Aiga, Baba Bure i Egala.

El conflicte entre els dos estats bel·li-

gerants s'estén pel corn d'Àfrica, especialment cap al Sudan. Issayas va trencar relacions amb el Sudan, va entregar l'ambaixador del Sudan a Asmara als oponents del règim de Khartum. Aquests adversaris es van agrupar sota l'Aliança Democràtica Nacional, la qual cosa els convenia per aconseguir l'ajuda de les tropes d'Eritrea per ocupar els territoris de l'Est del Sudan.

Per confirmar el trencament de relacions amb el seu germà, Meles va decidir donar suport a l'SPLA (Exèrcit Popular per a l'Alliberament del Sudan) de John Garang. Aquesta actitud de Meles va ser condemnada pels seus adversaris i amics, que no entenien per què havia de seguir Issayas en un conflicte que no li suposava cap benefici. Els Estats Units van tenir molt a veure en l'aliança dels dos germans per lluitar contra el règim de Khartum. D'aquesta manera, Etiòpia i Eritrea es van convertir en antisudaneses, amb el suport militar i financer dels Estats Units.

El paper de l'Església

Els cristians que viuen en aquests dos països i pateixen tot tipus d'amenaques aspiren a aconseguir la pau i el respecte als drets humans. Fidel a la seva lògica de no-violència i a la seva força moral, l'Església intenta que totes dues parts en con-

La guerra agreuja la situació de pobresa.

flite iniciïn un diàleg franc i sincer. El papa Joan Pau II, gran defensor de la pau i dels drets humans, vol veure un final feliç en aquest conflicte.

Malgrat les contínues crides de l'Organització per a la Unitat Africana (OUA), per acabar amb les hostilitats, Eritrea continua ocupant les regions de Zala Anbesa-Aiga, Bada-Bure i Egala. Després d'una breu aturada i durant la mediació de l'OUA, la lluita es va concentrar a la regió central de Tsorona. Les dues parts bel·ligerants no van acceptar mai el pla de pau de l'OUA que exigia un alto el foc abans de l'enviament de forces de pacificació de les Nacions Unides a la zona. Etiòpia va demanar, com a mesura prèvia a l'aplicació, la retirada total sense condicions de les tropes eritreus dels territoris que havien ocupat abans de l'inici de la guerra. Aquesta condició va ser considerada ridícula per Eritrea. Els dos països, que difereien de la seva interpretació del text de l'OUA, van començar una guerra de co-

municats. El president Issayas, d'Eritrea, en un discurs a la nació el 14 de març del 1999, va cridar els seus conciutadans a estar a l'aguait i a «armar-se per impedir les ambicions de l'agressor». Aquesta declaració no contribuïa gens a la pacificació entre tots dos països.

Els plans de pau que ha proposat la comunitat internacional no progressaran mentre no compreguin la força militar d'aquests règims, la història del conflicte, i la intransigència natural dels seus líders respectius.

¿No és hora que els líders africans pensin en un futur en pau per a les nacions ocupades en guerres que no beneficien ningú i que només agreugen la situació de pobresa en què viu la població? Per construir una Àfrica forta i sòlida, els africans necessiten la unitat que no té res a veure amb la guerra

Martin Luther Mbita

Corresponsal a Àfrica

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, els humils, els malalts i els necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

XILE

Mor la «veu dels sense veu»

SANTIAGO.—El 9 d'abril va morir, als 91 anys, una de les figures més decisives de l'Església xilena en els darrers temps, el cardenal Raúl Silva Henríquez, arquebisbe emèrit de Santiago, considerat com «la veu dels sense veu» sota la dictadura de Pinochet. El purpurat, religiós salesià, va guiar l'Església del seu país durant els difícils anys del govern d'Allende i la dictadura. Setmanes després del cop de l'11 de setembre del 1973, quan la repressió era més forta, el cardenal Silva va fundar amb les esglésies cristianes, el Rabinat de Xile i l'Alt Comissionat de les

Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), el Comitè de Cooperació per la Pau a Xile. Als 75 anys va dimitir com a arquebisbe de Santiago, però la seva tasca apostòlica va continuar amb la creació de la Universitat Blas Cañas. Les seves últimes activitats van estar dedicades als nens de l'Aldea SOS. L'arquebisbe de Santiago, Mons. Javier Errázuriz, ha recordat aquests dies la seva contribució al Concili Vaticà II, a la renovació de l'Església a Xile i a la situació del seu país en els seus més de vint anys de govern eclesial. (Zenit)

“Vuelva a oír bien”

Uno de los síntomas de la pérdida de audición es la sensación de “oír pero no entender las palabras”, especialmente al ver la televisión o al conversar con varias personas a la vez.

La prestigiosa firma alemana **SIEMENS**, representada por **GAES** en España, ha presentado un nuevo avance tecnológico simple y eficaz, que aporta grandes beneficios:

- 1** resulta prácticamente invisible, ya que se coloca muy cerca del tímpano.
- 2** es extraordinariamente confortable: no se acordará que lo lleva.
- 3** proporciona una gran calidad sonora, gracias a su chip ultraminiaturizado.

*Si desea más información, le ofrecemos totalmente **GRÁTIS** la publicación **GUIA DE LA AUDICIÓN**. Para ello, sólo tiene que enviarnos este cupón debidamente cumplimentado y recibirá nuestro obsequio gratuitamente en su domicilio.*

ENVÍE ESTE CUPÓN ANTES DEL 15 DE MAYO A GAES AVDA DIAGONAL, 474 - 08006 BARCELONA

Enviar a GAES,
Avda Diagonal, 474
08006 Barcelona

CC 07

☒ Sí, deseo recibir La Guía de la Audición, sin ningún compromiso por mi parte.

NOMBRE: _____ APELLIDOS: _____

DIRECCIÓN: _____

POBLACIÓN: _____

C.P.: _____ PROVINCIA: _____

TEL.: (____) _____ FECHA NACIMIENTO: ____/____/19____

Espanya

Les germandats «rocieras» recuperen el camí tradicional

■ El romiatge estarà vigilat per 3.400 persones

SEVILLA.— Els responsables del dispositiu del Pla Romero 1999 es van reunir el 6 d'abril passat per llençar un missatge de normalitat. El desastre ecològic dels fangs tòxics «ha passat a la història» i enguany les germandats, especialment les sevillanes, podran recuperar els seus camins tradicionals, que convergeixen en el gual del Quema. Aquest any es travessa el Quema en un pelegrinatge vigilat per 3.400 persones que treballaran perquè tot surti bé i no es produeixin incidents.

Arribar fins al Rocío tornarà a ser el mateix per a les germandats que surten de la província de Sevilla o la travessen. El camí estarà ple de pols, però almenys enguany estarà lliure de fangs tòxics. Així ho va confirmar la consellera de Governació, Carmen Hermosín, que va anunciar un retorn a la normalitat que comporta passar pel Quema, punt culminant de la mitologia *rociera* en el seu recorregut per Sevilla. La resposta de la consellera en recordar-li que encara hi ha informes que alerten de la presència d'arsènic a la zona va ser clara i senzilla. Perquè passi alguna cosa dolenta, «s'haurien de menjar diverses tones de sorra, i dubto que els pelegrins tinguin aquesta intenció».

Una cosa molt diferent és l'aspecte que pugui tenir el Quema quan els pelegrins el creuin al maig, ja que s'augura escassetat d'aigua i abundància de fang a causa dels mesos de sequera que s'han succeït. Això sí, no hi ha mal *rociero* que per bé no vingui, ja que Carmen Hermosín va anunciar que els camins estan «en condicions acceptables» i necessitaran ben pocs arranjaments per posar-los a punt.

Un altre factor associat a la sequera, però aquest molt negatiu, és el risc més gran d'incendis, cosa que ha portat la Junta a activar el Pla Infoca en previsió de mals pitjors. Això no significa que es posin impediments perquè els pelegrins encenguin les fogueres que creguin necessàries, tot i que sí que es demana que s'extremi precaucions.

La recuperació del camí històric implicarà l'estalvi dels 6.000 metres de més que van haver de recórrer el 1998, quan van fer el recorregut per la carretera d'Aznalcóllar a Pilas, totes dues localitats de la província de Sevilla. Des de Pilas van

enllaçar amb Villamanrique prenent el conegut Camino del Puerto, tot plegat amb un paisatge enlletgit per un Guadiamar arrasat i per les valles que van impedir apropar-se a les zones afectades pels fangs.

Inspeccions i controls

Tot i que el problema tòxic ha quedat pràcticament superat, es duran a terme 200 controls en punts d'aigua, als quals cal sumar 300 inspeccions d'aliments, el repartiment de 25.000 fullets explicatius i la instal·lació de 50 punts d'atenció i d'informació. La Junta d'Andalusia ha previst unes 3.000 assistències sanitàries i 40.000 atencions informatives, tot plegat gràcies a un dispositiu en què treballen unes 3.400 persones.

El cost del Pla Romero arriba als cent milions de pessetes, un 80% d'aquesta quantitat es destina a l'apartat sanitari, atès per 300 persones. No obstant això, el volum d'efectius més important se situarà en feines de seguretat i control de trànsit. Aquest dispositiu estarà vigent entre el 18 i el 27 de maig. En el Rocío de l'any passat van transitar més de 180.000 pelegrins i uns 4.000 vehicles, a més de centenars de carretes i d'animals.

Sigui com sigui, el conseller de Medi Ambient de la Junta, José Luis Blanco, ha anunciat que es duran a terme mesures en els pròxims anys per evitar «el pas abusiu a través del Parc Nacional de Doñana». Per a això, va anunciar facilitats per al Pla Romero en els anys següents, que resoldran el trànsit a través de les viles, mitjançant la delimitació de les vies pecuàries i la instal·lació de més punts d'aigua i d'altres equipaments necessaris per a les germandats.

Foto: EFE/Julio Muñoz

Unes pelegrines creuen el Quema sota una pluja de pètals de flors.

Sortides de la Mare de Déu

El proper mes de maig es preveu trepitjant per als *rocieros*, ja que la patrona d'Almonte (Huelva) farà tres sortides durant tres diumenges consecutius, circumstància que només té lloc cada set anys.

La Mare de Déu del Rocío, que es troba des del mes d'agost a l'església de la Asunción de Almonte, sortirà per primer cop el 9 de maig pels carrers del poble i vestida de reina, és a dir, com ho fa cada any. La segona estació es viurà al cap de setmana següent, quan es verifiqui el que

es coneix com l'anada de la Mare de Déu, el trasllat fins a la vila de la imatge vestida de pastora.

Aquesta autèntica allau pelegrina culminarà la matinada del 23 al 24, quan tindrà lloc la tradicional processó de Pentecosta, amb la Mare de Déu novament abillada de reina. L'anada des d'Almonte fins al Rocío activarà el Pla Romero en aquesta zona durant el tercer cap de setmana de maig, i insistirà especialment en els dispositius de control de trànsit.

Montse Sans

Aquest espai val 4.925 ptes.
+ 16% d'IVA.

Assessorament publicitari
personalitzat.

Tel. 934 905 988

Fax 934 902 035

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 427 44 53.

Bona salut del Sant Sudari

BARCELONA.— El 22 de gener es va fer a Torí, de part de la Comissió Diocesana per a la conservació del Sant Sudari (Sindone), una inspecció sobre el llenç que —segons la tradició— hauria embolcallat el cos de Jesús al sepulcre. Aquesta revisió ha servit per comprovar que les noves condicions en què es troba custodiat el llenç (submergit en una barreja de gas), no tan sols no el perjudiquen sinó que el protegeixen molt més bé. La pròxima «ostensió» del Sant Sudari serà des del 26 d'agost fins al 22 d'octubre del 2000, al Duomo de Torí. (L.O.R.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La careta del pecat

Seria una ofensa contra el Pare pensar que ens estima menys després de la falta comesa. El seu perdó ens fa tornar del tot al seu amor. Recordem la paràbola del fill pròdig. S'hi nota la voluntat del Pare d'oblidar l'ofensa.

Però també es veu a la paràbola que el comportament humà troba un ressò en el cor del Pare. Pateix per la marxa del fill, i s'alegra del seu retorn.

Per això, no podem caure en l'oblit d'una dimensió de les nostres culpes. Es parla de les conseqüències personals i socials del pecat: escàndol, malaltia,

sofriment del proïsme, explotació... I és veritat. En canvi, s'oblida sovint la dimensió teològica del pecat; és a dir, que no sols ens fa un mal, a la curta o a la llarga, sinó que és una ofensa a Déu Pare.

El mal és —no ho oblidem— la màscara, la careta del pecat.

El Pare no resta pas indiferent davant el pecat del fill pròdig que se'n va de la llar. «Convé distingir entre la natura divina, absolutament immutable, i les relacions lliures que Déu estableix en la seva sobirania amb les seves criatures, unes relacions en què Déu pot sentir pena per l'ofensa o goig per la conversió humana», com diu Galot.

Jesús, a les paràboles del Regne, parla de les alegries del Pare: «Al cel hi haurà més alegria per un sol pecador convertit... Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit... El seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà» (Lc 15:7.10.20).

Entrem ara a considerar la implicació del Pare en el drama de la redempció. En el drama de la creu és el Fill qui arriba fins al fons del seu amor oferint la seva vida per la salvació de la humanitat. Però és el Pare qui pren la iniciativa d'aquest sacrifici. I arriba fins al fons de la seva implicació personal lliurant el seu Fill per

l'alliberament i la felicitat dels homes.

Ens podem preguntar tanmateix: ¿Què fa el Pare en aquesta situació i davant el sofriment del Fill? Diu Jesús: «Us ho dic amb tota veritat: el Fill no pot fer res que no "ho vegi fer al seu Pare"; allò que el Pare fa —ho repeteix—, ho fa igualment el Fill» (Jo 5:19). La nit de la seva Passió hi afegirà: «És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Jo no estic mai sol, perquè el Pare està amb mi. Tot allò que és meu és vostre, i allò que és vostre és meu.» El Pare no s'encarna, ni és crucificat, però s'implica en el sofriment del Fill.

Si bé a una distància infinita del bon Déu, ¿quin pare o mare no pateix amb el sofriment d'un fill i en el mateix grau, o més que ell? ¿No és cert, pares, que no sols compadiu el fill o la filla, sinó que hi «com-patiu», és a dir, patiu «amb» ell?

Reconeixem en el Pare el model de tota compassió. Mai no hi ha hagut una comunió tan intensa en el sofriment com la del Pare amb el Fill. «No restà minvat en la seva perfecció divina —diu Galot—. Continua essent el Déu infinitament perfecte. Però, per una decisió lliure, es va comprometre en el camí del sacrifici. La seva natura romangué immutable, però s'exposà al sofriment en les lliures relacions d'amor que va establir amb els homes.»

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Déu té la iniciativa

En les comunitats cristianes avui són poc freqüents les vocacions sacerdotals i religioses. Els temps han canviat força. Amb tristesa estem experimentant la disminució del nombre de sacerdots i de religiosos i religioses. Això té conseqüències importants que ens afecten a tots en l'atenció espiritual i material.

Ja fa anys que se celebra la Jornada mundial de pregària per les vocacions. Enguany té aquest lema: «El Pare crida a la vida eterna.» Crida tothom a aquesta vida eterna. Tanmateix, hi ha vocacions en el si de l'Església i del món que es posen radicalment i totalment al servei d'aquesta crida. Penso en els bisbes, sacerdots, diaques i religiosos. Però tots els batejats han rebut l'encàrrec de recordar als homes i dones de la humanitat aquella invitació i crida a conèixer i

estimar Déu, puix en això consisteix la vida eterna.

Jesús va dir als apòstols: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i acabar la seva obra.» Amb aquestes paraules el Senyor manifesta que el projecte personal de la vida està escrit per un benèvol disseny de Déu Pare. Tanmateix, per descobrir aquest meravellós projecte de vida hom ha de renunciar a una interpretació massa terrenal de la vida, i ha de posar en Déu el fonament i el sentit de la pròpia existència. Això fa entendre la pròpia vida com una vocació que Déu ens fa perquè hi esmercem tota la nostra existència.

Joan Pau II diu que «la vocació és fonamentalment un do de Déu: no és escollir, sinó ser escollit; és resposta a un amor que precedeix i acompanya». Aquest pensament omple el nostre cor de joia i dignifica la nostra vida perquè tot home i tota dona es pot sentir escollit per Déu. Apareix un cop més aquesta gran veritat: Déu és qui té la iniciativa en l'amor. Ho digué clarament Jesús: «No som nosaltres qui hem estimat Déu, sinó que és ell qui ha estat el primer d'estimar-nos i ha enviat el seu Fill com a propiciació pels nostres pecats.»

Joan Pau II diu als joves: «Deixeu-vos seduir per Crist, enamoreu-vos de Jesucrist per tal de viure la seva mateixa vida, de manera que el nostre món pugui tenir vida en la llum de l'evangeli.» Així els joves poden entendre clarament la crida de Jesús.

Oferir-se a Jesús en la vocació sacerdotal o religiosa no és pas una alienació o una pèrdua de la realització que és pròpia de tota persona humana. Tot al contrari. Significa seguir Jesús pel camí de l'amor total. Es tracta de fer l'opció de servir els altres per amor a Déu. És obrir el cor, del tot lliure, a les immenses potencialitats d'una gran caritat. Seguint aquest camí, un noi o una noia dona plena fecunditat a la seva vida.

Perquè les comunitats cristianes s'embelleixin amb les perles de vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada és necessari concebre la vida com a vocació, com a crida. A partir de la crida baptismal se succeeixen les altres crides, que són expressions concretes de la voluntat de Déu sobre cadascun dels cristians. El Concili Provincial Tarraconense afirma que «hi ha d'haver un canvi d'actitud en els cristians adults, i també en els joves, que faci possible de dur a terme una pastoral vocacional entusiasmada». Això vol dir que els sacerdots, els pares, els catequistes, els monitors... considerin habitual i normal parlar de les vocacions als infants i joves que participen en les comunitats cristianes. No hi ha dubte, com diuen els rectors de Seminàries de Catalunya, que «la pregària i la valoració de les diverses vocacions ja realitzades són instruments que contribuiran a estimular un nou clima de cara a les vocacions».

opinió

Zoom

El poble de Catalunya s'ha sentit espontàniament solidari amb el poble kosovar, víctima de l'ambició política del dictador serbi, que ha fet destruir les seves pertinences i l'ha empès fronteres enllà, a un incert exili, i s'ha mobilitzat per enviar tota l'ajuda possible. A la fotografia, un moment de la càrrega, a Mataró, d'efectius sanitaris i d'alimentació destinats als refugiats kosovars d'Albània i Macedònia.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El nou ritual d'exorcismes

El 26 de gener passat, el Vaticà féu pública la notícia d'un ritual renovat d'exorcismes. El ritual, fruit d'un treball de deu anys, inclou el ritu d'exorcisme pròpiament dit, i diverses oracions per ser resades públicament o en privat quan se sospita que existeix un influx satànic sobre objectes, llocs o persones sobretot.

Era necessari aquest ritual? Les opinions són diverses. Cal subratllar, però, que el dimoni és un tema que avui està de moda. L'onada actual del retorn diabòlic és ja la segona de la història. La primera tingué lloc a l'Edat Mitjana. Avui, les manifestacions presumptes o reals són més variades i complexes; individus pertorbats que usen el satanisme; grups públics com l'Església de Satanàs, estesa sobretot a Amèrica; episodis violents i criminals, i també una suposada conspiració satànica secreta mundial... Alguns arriben a parlar de l'existència d'una revelació i escriptura satànica contraposada a la Bíblia, que inclou un requitzell de lletanies diabòliques.

«En la situació actual —escriu Raúl Berzosa a la

revista *Vida Nueva*— cal assenyalar un satanisme racionalista, en el qual Satanàs no és reconegut com a ésser personal, sinó com un símbol d'una visió anticristiana de la realitat; un satanisme ocultista; un satanisme "aspre", unit al món de la droga, del l'orgia i el sadisme i, finalment, un satanisme llucifer o d'orientació gnòstica-maniquea, segons la qual Satanàs és una altra cara de la divinitat.»

Davant les preguntes de molta gent sobre qüestions relacionades amb el dimoni, cal advertir —segons es manifesta en el nou ritual— que el diable, tot i que tempta, mai no pot suplantar la voluntat i les llibertats humanes. Jesucrist ha alliberat l'home de la potestat de les forces infrahumanes i pot viure en llibertat, amb el suport de la fe i l'obediència a l'Esperit. Déu permet misteriosament que el dimoni tingui una influència malèvola sobre els homes, però Crist ha vençut «l'esperit del mal», i l'Església també posseeix mitjans per aconseguir-ho.

El cardenal Medina, en presentar el nou ritual, va exposar els trets que fan pensar en la possessió diabòlica d'una persona: «Quan parla en llengües desconegudes; quan presenta coses distants o amagades; quan demostra una força física superior a la normal; quan manifesta una aversió vehement a Déu i la Verge Maria, als sants, a la creu i a les imatges sagrades.»

En l'ús d'exorcismes s'imposa seny i prudència per tal de distingir la presència del maligne d'una malaltia psíquica. Cal l'ajut d'especialistes en psicologia clínica i de psiquiatres per diferenciar una psicopatia d'una possessió diabòlica veritable. El ritual aprovat per la Santa Seu ha tingut una gran difusió a tot el món. No tenim notícia de si s'ha traduït en català o castellà.

Notes insignificants

Germà Adrià

Temps de Pasqua

A l'encontre de les ovelles

L'Evangelí del quart diumenge de Pasqua ens presenta Jesucrist com a Pastor. El Pastor bo, conegut per les seves ovelles. El Pastor que les coneix a cadascuna pel seu nom; que les crida i que després, amb Ell al capdavant, el segueixen cap a les pastures de la veritat, de l'amor, de la felicitat, de la vida.

I ell les busca legalment: res de sorprendre-les ni d'atraure-les amb violència. És Pastor de pau, que en conèixer totes les seves ovelles, té la paraula adient per a cadascuna, l'escaient en cada moment.

El Senyor no espera que les ovelles surtin a buscar-lo. És Ell qui entra per la porta del cor i les crida.

Jesucrist, avui dia, actua a través d'altres pastors: els sacerdots, els cristians d'avantguarda, que saben lliurar-se.

Però, moltes vegades, els pastors d'avui esperen que les ovelles els busquin a ells, que assisteixin a les seves misses, a les seves reunions, a les seves catequesis o als seus grups de pregària.

I això només ho fan les ovelles ja conquistades, o les ovelles tradicionals que gairebé estan acostumades a anar a missa o a les reunions.

Hi ha moltes ovelles que no coneixen cap pastor, perquè el pastor no surt a buscar-les.

N'hi ha moltes que es limiten a estar-se a la porta d'una església per demanar, mendicar. No sé si hi ha gaires pastors que s'aturin a saludar-les o a parlar-hi o a fer-los companyia una estoneta.

Hi ha moltes ovelles perdudes entre l'asfalt dels carrers o en altres llocs: bars, pensions, portals de les places, racons protegits del fred o de les mirades inoportunes.

I aquestes ovelles, reben alguna vegada la visita de cap Pastor? Hi ha cap representant del Pastor Jesús que les busqui?

Sí, quan aquestes ovelles estan hospitalitzades o recollides en algun pis d'assistència o són tancades en una presó, aleshores tenen pastors que els parlen, que les acompanyen i que les cuiden.

Si en fan, de bé, els capellans de presons i els seus col·laboradors!

I de quina manera supleixen el Pastor Jesús tants i tants religiosos i religioses o cristians que fan costat als malalts de la sida o d'altres malalties!

Jesús, Pastor bo, que coneixes fins i tot les ovelles allunyades dels teus temples i dels grups cristians, suscita pastors que busquin les ovelles sense cleda, les que vaguen pels carrers en la terrible soledat del vaivé humà.

Senyor Jesús, que els teus pastors puguin posar-se davant de les ovelles oblidades, perquè també elles puguin sentir-se anomenades per Tu d'una en una, i estimades per Tu, amb predilecció.

Punt de vista

Josep Casellas i Matas
Capellà i periodista

Fe i víctimes

Jon Sobrino ha passat per Barcelona i ha parlat de víctimes amb motiu de la presentació de la seva darrera obra *La fe en Jesucristo. Ensayo desde las víctimas*. Ha observat que al país on viu, El Salvador, i a d'altres indrets d'Amèrica Llatina, continua havent-hi un munt de pobres i de persones desemparades. I, confrontant aquesta realitat amb determinats corrents del cristianisme primitiu, s'ha adonat que hi havia almenys una preocupació coincident: la de les víctimes, relacionada amb la de la resurrecció. Sobrino arriba a la conclusió que el problema de la resurrecció no és fer reviure un cadàver, sinó fer justícia última a una víctima: Jesús de Natzaret.

A Europa també hi ha víctimes, i de moltes menes. No hi ha guerra sense víctimes, i la que s'està desenvolupant a Iugoslàvia no és cap excepció. Els ciutadans d'arreu del món han pogut contemplar a la televisió imatges esfereïdores dels refugiats albanesoskovars. I no cal parlar dels morts i ferits que ha provocat aquesta guerra.

El terrorisme, d'Estat o de grups que lluiten contra un

Estat, també ha produït les seves víctimes a diferents països. Els familiars dels morts i desapareguts sota règims dictatorials, com el de Pinochet a Xile, no es conformen amb el silenci i l'oblit, sinó que reclamen justícia.

Pel que fa a l'àmbit familiar, qui no ha sentit a parlar de la violència domèstica, exercida quasi sempre contra dones i infants? En l'àmbit de les relacions laborals, les societats anomenades *avançades* permeten retrocessos legislatius que generen precarietat i indefensió en moltes persones.

Del culpable a la víctima

Occident s'ha preocupat molt per buscar culpables. No és pas per casualitat que la novel·la policíaca, en la qual compta més el culpable que la víctima, hagi nascut a Occident. En canvi, l'Evangeli s'interessa més per la víctima que pel culpable, com es pot veure en la paràbola del bon samarità.

El teòleg belga Adolph Gesché ha sintetitzat les

posicions de les teologies cristianes sobre el mal. Una, que ell anomena *paulina* o *augustiniana*, interpreta el mal en clau de falta i parla sobretot del culpable. L'altra és la tradició *llucana* (de l'Evangeli segons Lluc), que es fixa en el mal com a desgràcia i el preocupa especialment la víctima.

Segons Gesché, la tradició augustiniana és la que predomina en la nostra sensibilitat. Aquest teòleg, que és membre de la Comissió Teològica Internacional i poc sospitós de simpatitzar amb la Teologia de l'Alliberament, afirma que, malgrat les seves llacunes i limitacions, l'aportació fonamental d'aquest corrent és haver pres en consideració teològicament, i també en la pràctica, el mal entès com a desgràcia, en la línia del que expressa el llibre de Job.

La fonamentació que fa Sobrino, en la seva obra, del lligam entre resurrecció i víctimes ve a confirmar el judici de Gesché sobre la Teologia de l'Alliberament. És clar que aquesta teologia no té l'exclusiva de la reflexió sobre les víctimes des de la fe, però sí que ha elaborat un pensament que traspasa fronteres i verifica allò que ha dit en més d'una ocasió Joan Pau II als bisbes brasilers: que una teologia de l'alliberament és necessària.

Si el cristianisme és incapaç de portar esperança a les víctimes, els creients i els teòlegs hauran de preguntar-se si no són ells mateixos víctimes d'una percepció esbiaixada del missatge evangèlic.

a propòsit de la Bíblia

Ase (amb perdó)

Hi ha coses que no entendre mai, no comprenc la raó del sentit pejoratiu de la paraula «ase», quan té l'origen en un animal tan simpàtic.

Aquest animal desapareix tot i que fa anys era molt comú entre la gent del camp; era i és, un ésser dòcil i soferit. La seva mida varia des de gairebé l'alçada d'un cavall, a l'Orient Mitjà, fins a ser una mica més alt que un gos, al Marroc (recordeu la pel·lícula *Bim*, de Lamorisse). Qui ha llegit *Platero y yo*, de Juan Ramón Jiménez, queda tan fascinat per la candidesa del protagonista, que sempre que topa amb un ase, el mira amb simpatia.

Els relats bíblics susciten un sentiment semblant. Aquest animal hi apareix 124 vegades. Tot i ser un animal impur per a l'alimentació, només segons les normes jueves, els autors inspirats s'hi refereixen amb simpatia. Malgrat que sigui propietat d'un enemic, si en trobem algun caigut pel camí cal aixecar-lo. Tot i la rigidesa del descans sabàtic, si l'animal cau en un pou, està permès treballar per salvar-lo. Si en tenim un ramat gran pot ser símbol de riquesa, o pot ser útil per a la càrrega petita, en les feines de l'home i de la dona senzills. Es pot fer servir per carregar la copa-parany dels germans de Josep, quan s'acomoden d'ell a Egipte, o un os del seu cos es pot convertir en una arma agressora a mans de Samsó.

No obstant això, on aconseguim tota la dignitat és quan es fa cavalcadura de personatges il·lustres. Abraham n'agafa un quan surt cap a l'empresa sublim i enigmàtica de sacrificar el seu fill únic Isaac. El profeta Balaam, curiós i original, cavalca una somera quan es dirigeix a maleir el poble elegit. I no tan sols li impedeix aquesta tasca infame, sinó que fins i tot parla amb el genet. En els llibres de Judit i Tobit també hi surt, i el mateix Moisès el munta quan des del desert impedeix al Faraó l'alliberament del seu poble.

Amb tota certesa va acompanyar santa Maria quan va anar a l'encontre d'Isabel, i la Sagrada Família quan va partir cap a Egipte. El moment sublim per a l'espècie és quan Jesucrist en va muntar un exemplar en la solemne entrada a Jerusalem el diumenge de Rams.

Després d'aquestes consideracions, no tinc cap dubte, que quan trobareu un d'aquests animals li fareu una carícia plena de gustos bíblics.

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

Cristians «apressats»

He constatat, moltíssimes vegades, que hi ha cristians enormement apressats. Sempre duen velocitat supersonica. Aquesta constatació me la corroboren sovint altres persones. A fi de comptes, que algú digui que té pressa perquè et vol evitar, em sembla normal. Un no és simpàtic a tothom, sortosament. Però, altres també em solen dir que coneixen cristians que sempre duen posada la velocitat més ràpida.

Els meus coconstatants solen dir que troben curiós aquest capteniment. Algú, en veu baixa, que li sembla, fins i tot ridícul. I que tem per la salut d'aquests ocupats a córrer tant. Ben mirat, la cosa és curiosa quan es repeteix una i mil vegades. Gent que passa arreu corrent. Com qui constantment fa una marató. No pot ser bo ni per a la vida física ni per a l'espiritual. Potser després, quan paren, senten una buidor considerable. Córrer, córrer, córrer... Com si fos una maledicció. De qui fugen? Què pretenen? On van?

Els entesos en la vida espiritual sempre han recomanat de sotmetre's a un ordre determinat i també de mantenir un ritme que permeti la serenitat, la paraula amable, el detall atent que el proïsme espera, la rialla d'acollida... Seriosament, la pressa excessiva pot malmetre l'evangelització. Com qui digués: «Miri, tinc pressa, no li puc anunciar l'Evangeli.» O: «Escolti, ara que el veig, per què no fa tal cosa important? Passi-ho bé!»

Els pecats capitals es contraresten amb les virtuts contràries. Considero, seriosament, que determinats cristians haurien d'aprendre a caminar una mica més a poc a poc, saber perdre cada dia un minutet per al proïsme, no atendre el telèfon algun cop (com si no sonés), dir una breu paraula a un infant, escoltar algunes tribulacions dels altres, llegir una estoneta com si no s'hagués de fer després cap altra cosa, tenir a mà un llibre de poemes i obrir-lo un cop per setmana... Els punts suspensius són per poder-hi afegir altres coses més importants que córrer.

Que sí, que sí! Que de vegades cal córrer. Però no tant i no sempre! Pel bé personal i el dels altres. Per tenir seny i per obrar amb vertadera caritat. Per saber què pensen els altres, com són i quina sensibilitat tenen. Per rebre també lliçons edificants del proïsme. Per què no?

Joan Guiteras i Vilanova

TINTORERIA BOHIGAS
Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

Cartes del lector

Ser sacerdot

Sra. Directora,

El Congrés Europeu sobre Vocacions recorda que «un testimoniatge apassionat de la pròpia vocació és el mitjà més adient per fer-la atractiva». Són paraules molt semblants a aquestes les dels nostres rectors de Seminari de Catalunya: «Qui estima ser capellà, ho farà estimar als altres.»

Aquestes reflexions ens portava el *Catalunya Cristiana* del 18 de març, preparant el Dia del Seminari, a «Paraula i Vida», de Mons. Lluís Martínez Sistach, president de la Conferència Episcopal Catalana. Hi estic conforme, completament! Puc dir que em sento joïós de ser capellà! Certament! Ja fa molts anys que ho sóc, gràcies a Déu, gràcies a Déu i per la intercessió de la Verge Immaculada. Fou en la seva solemnitat, que vaig tenir clarament la vocació al sacerdoci. Als 21 anys. Havia acabat la carrera de Magisteri i volia continuar estudiant arquitectura, i a les sis de la tarda —resant davant de l'altar de la Puríssima— vaig tenir la vocació. I, és tan forta, que si hagués de començar, cinquanta mil vegades a la meua vida, cinquanta mil començaria a estudiar per capellà.

Repeteix, estic joïós de ser sacerdot de Jesucrist! De celebrar la santa missa, de predicar, de confessar i atendre els joves i els infants, els malalts i els pares de família! Si em llegeix algun jove, li puc dir, de tot cor: «Si el Senyor et demana per ser capellà, digues-li que sí; no t'equivocaràs! És meravellós ser sacerdot! Estic molt content de ser-ho!

MN. JORDI CARRERA
Banyoles

Famílies nombroses

Sra. Directora,

En la societat en la qual vivim dir que es té una família nombrosa és exposar-se com a mínim a rebre una mirada de comiseració i sorpresa. Tanmateix n'hi ha, en són moltes en benefici de tots; fins i tot, per a aquells que no en comprenen

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Un arquitecte «amb por»

Sra. Directora,

Amic Gamissans, fa dies insertares en el setmanari *Catalunya Cristiana* el teu comentari sobre els 50 anys «sense por» de la meua parròquia de Sant Ildefons.

L'església de Sant Ildefons, ubicada en terrenys de la propietat dels Moragas, fou projectada i dirigida per mi durant els anys cinquanta, encàrrec que em va fer Mn. Narcís Saguer, rector de la parròquia, en atenció de ser família dels Moragas.

D'aquells anys «sense por» voldria fer un homenatge a tots els patricis que formaren la junta de constitució del temple, que conduïts per la fe de Narcís Saguer feren realitat aquest anhel que l'església es constituís en el centre geomètric de la demarcació parroquial.

Jo, tot just acabada la carrera, era l'element més jove de la Junta i vaig elaborar el treball de franc. Sentint-me content d'aquest regal.

També voldria recordar l'empresa constructora i el seu personal, que junts construïrem la parròquia.

La meua col·laboració com a arquitecte sempre fou entusiasta i constant en totes les propostes demanades. Darrerament s'aconseguí dar fi a la façana, tants anys esperada, obra que ja ha realitzat el meu fill.

He començat l'escrit «amb por», doncs sí, ja que darrerament qualsevol proposta per altruista que fos sempre fou denegada.

Actualment es porta a terme la restauració de la capella del Santíssim, que en principi no es va tenir en compte en la relació parròquia-arquitecte.

JOAQUIM BATLLE DE MORAGAS
Arquitecte

l'existència. Sense elles estaria en perill el canvi generacional al nostre país. Es pot afirmar que les polítiques d'ajuda a la

família han experimentat un avenç i que els governs són conscients que queda molt per fer.

ISABEL ALONSO SANTOS
Barcelona

Finestral de la caritat

- 97 Mare sola, malalta, amb un fill en contracte d'aprenent. El seu sou són els únics ingressos de la casa. Per evitar el desnonament li calen 79.736 ptes.
- 98 Jove matrimoni estranger, amb un nadó. Estan en tràmit de regularització de papers. Tenen un deute de lloguer. Són 40.000 ptes.
- 99 Pare sol amb una filla de cinc anys. Necessita deixar la nena al menjador escolar. Dos mesos són 27.400 ptes.
- 100 Jove matrimoni espera el seu primer fill. Ell s'ha quedat sense feina. Ella no pot treballar. Per a rebuts pendents d'aigua, llum i gas, 43.500 ptes.
- 101 Esposa separada per maltractaments. Té un desequilibri mental que li impedeix treballar. Té en tràmit una pensió social. Per a necessitats bàsiques, 30.000 ptes.
- 102 Pare de família sense feina. Té tres fills. Un d'ells ha estat malalt. Per a

- deutes de farmàcia, 17.855 ptes.
- 103 Jove matrimoni sense feina. Tenen un fill de dos mesos. Subsisteixen de la neteja de vidres de cotxes. Han de comprar llet i material per al nadó. Els calen 30.000 ptes.
- 104 Esposa separada, amb quatre fills. Només un treballa d'aprenent. La filla petita necessita un tractament mèdic especial. Sol·licita 35.000 ptes.
- 105 Pare de família, sense feina. Té dos fills en edat escolar. Té en tràmit una pensió social. Per a aliments, 40.000 ptes.
- 106 Mare sola amb un fill de quatre mesos. Perquè ella pugui treballar ha de deixar el nen en una guarderia. Tres mesos són 36.000 ptes.
- 107 Matrimoni amb dos fills petits. El pare acaba de trobar una feina, després de molt de temps sense ingressos. Té un deute d'hipoteca que puja 45.470 ptes.

- 108 Matrimoni amb dues filles petites. Tots dos estan sense feina. Per a aliments demanen 45.000 ptes.
- 109 Esposa separada amb un fill de dos anys a càrrec seu. Té en tràmit una pensió social. Per a aliments necessita 45.000 ptes.
- 110 Jove matrimoni espera el seu primer fill. Acaben de llogar un pis modest. Per a les primeres despeses necessiten 36.500 ptes.
- 111 Esposa separada amb dos fills petits a càrrec seu. Ha trobat una feina i necessita quedar-se lliure de deutes, que pugen 114.264 ptes.
- 112 Matrimoni estranger amb sis fills. El pare cobra un sou mínim. Per al transport del fill petit a l'escola necessita fins al juny 12.000 ptes.

CÀRITAS DIOCESANA DE
BARCELONA
Tel. 933 013 550

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

Les festes de la Mare de Déu

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Hi ha un adagi filosòfic que diu: «Distingir per unir.» Vol dir que per fer la unitat és important que es precisi abans la identitat de cada cosa. Altrament el que es produeix és la confusió o la barreja. M'ha vingut aquest adagi al pensament amb motiu de la preparació de la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Com aconseguir que les diverses festes marianes ens portin a la veritable veneració de l'única Verge Maria, la Mare de Crist i Mare de l'Església? La resposta és: distingir les característiques de cadascuna i de cada grup, i valorar-les en el que són.

Les festes de la història salvífica

El calendari litúrgic presenta com a fonamentals una colla de festes en les quals se celebra l'obra de Déu en la Verge Maria: Concepció Immaculada, Nativitat, Visitació, Maternitat divina, Compasió o Maria dolorosa, Assumpció al cel. D'entre aquestes, n'hi ha tres de

destacades: Concepció Immaculada, Maternitat divina, Assumpció al cel. Són els tres misteris que caracteritzen el privilegi i la missió de Maria en la història de la salvació. També les altres esmentades pertanyen, però, a fets o moments de la història salvífica. I n'hi ha encara dues en les quals Maria ocupa un lloc important, encara que el misteri celebrat és essencialment cristològic: l'Anunciació del Senyor i la Presentació de Jesús al temple.

La celebració de les festes d'aquest grup —obligada en el calendari litúrgic— ens és clara en el seu contingut. Els textos litúrgics l'expressen amb facilitat i profunditat. Només cal entrar en la seva comprensió, i adonar-se del vincle que les uneix al misteri de Crist.

Les festes de la devoció mariana

Un altre grup inclou unes memòries d'advocacions que ha sorgit de la pietat popular en un determinat moment històric, o de la devoció d'un orde religiós que

s'ha propagat abundantment entre els cristians, o de l'atenció a un aspecte particular de la figura de Maria. Així, tenim en el calendari general les memòries de Maria Reina, del Puríssim Cor de Maria, de la Mare de Déu del Carme, etc., però en els calendaris particulars n'hi ha d'altres que, en el propi lloc, adquireixen un gran relleu. Així a Barcelona, per exemple, la Mare de Déu de la Mercè, o en la família salesiana Maria Auxiliadora.

Aquestes festes no celebren Maria en un moment de la història salvífica, sinó que celebren totes elles l'obra de Déu que és Maria en si mateixa, encara que destacant-ne l'aspecte que, en el misteri marià, ha motivat la devoció. Són festes que sorgeixen dels fidels quan contemplen diverses perspectives de la Mare de Déu.

Les festes dels santuaris locals

Un tercer grup el formen les festes que es refereixen a llocs de veneració de la Mare de Déu. És un grup en continu

creixement. Montserrat, Núria, Covadonga, Pilar, Lourdes, Fàtima, Pompeia, etc. El punt de partida d'aquestes festes és la presència d'una imatge de la Mare de Déu venerada en un lloc determinat. Per això es pot dir «la Mare de Déu de...» en el sentit de «venerada a...». Són festes que entren profundament en l'ànima popular, precisament pel seu caràcter local; festes sobretot de maternitat espiritual de Maria. Els fidels que visiten la imatge de Maria en aquest lloc veneren aquella que la imatge representa, la gloriosa Verge Maria Mare de Déu. No veneren pas «una» Mare de Déu, sino «la» Mare de Déu. No és pas perquè sí que tradicionalment les festes marianes dels santuaris se celebren el dia de la Nativitat de la Mare de Déu, el 8 de setembre. La presència d'un santuari marià és com un naixement de Maria en aquest lloc. També la Visitació de Maria és un misteri adient per a la commemoració dels santuaris: Maria continua «visitant» els homes d'un lloc —poble, ciutat, país...— en la seva imatge venerada en el santuari.

petites homilies

La porta

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Com ens plauria posseir una imatge autèntica de Jesús! Son legió els artistes que han intentat l'aventura. Se n'han sortit com han pogut. També els teòlegs ho han intentat. No se'n surten del tot tampoc. Potser és millor així. Tots tenim el dret —i el deure— de fer-nos la nostra imatge de Jesús. Íntima, entranyable. Que ens entri molt endins, i ens parli. Que es posi en moviment i ens encamini. La imatge de Jesús, diem, ens ha d'inspirar devoció. Ha de ser plena d'unció. Reverent. Plena de dolcesa. I enèrgica.

Jo sóc la porta de les ovelles. La imatge exacta. Traçada pel gran artista del poble que era Jesús mateix. La porta del corral de les ovelles. No hi hauríem caigut mai. Nosaltres, tan reverents. *Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.* La porta. La de darrera. Humil. Humiliada. Que es tracta moltes vegades a cops de peu. La porta de la fugida, a la nit. A la nit de la mort. Porta, però, imprescindible. Ha tancat la mort per sempre més a fora. *A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem més com a pecadors, sinó vom a justos.* Ens dona seguretat. Repòs. Pau. La porta del davant. Noble. Per ell, Jesús, tenim accés al Pare. És la porta de la vida. La que s'obra de bat a bat quan arriben els fills de casa. *Davant meu*

pareu taula vós mateix, i els enemics ho veuen. Ai, de la casa esbalandrada. Sense portes. O amb portes que no tanquen. Mentideres. Juguines absurdes de vents desfermats. Casa sense seguretat. Que no acull ni defensa a ningú. *Jo sóc la porta.* Per això la casa dels deixebles és segura. Té l'escalf de la bondat i de l'amor acollidor. *Oh, sí! la vostra bondat i el vostre amor m'acompanya tota la vida i viuré anys i més anys a la casa del Senyor.* Crist és la porta de la casa de Déu, que es bada acollidora quan s'hi acosta el pròdig que torna. Que resta fermada i ben guardada enfront dels lladres i bandolers de tots els temps i de tots els estils. Els qui no entren al corral per la porta *sinó que salten per un altre indret.* Entrar per la porta. A la casa de Déu. A la vida. Sembla obvi. Per on, si no, entràriem? Preguntem-nos, però, per on hem d'entrar a l'Església? La corresponsabilitat, el compliment de la missió, el testimoniatge de la fe, la dinàmica de l'amor, tenen a Crist per entrada. La porta. *Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir.* És la nostra prova. Què hi fem a l'Església? Comuniquem vida i joia? Som servents de la llibertat, de la salvació? Hi hem entrat a través de Jesucrist i en ell ens hi mantenim. *Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill... Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa.* Quina és la nostra porta?

Pintura anònima del s. xvi del Bon Pastor que es conserva a la sagristia de la catedral de Palència.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i altres
celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 4)

ABRIL

25. Diumenge

IV de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 2:14a.36-41 / Salm 22 / 1 Pere 2:20b-25 / Joan 10:1-10ALTRES CELEBRACIONS: *El Bon Pastor. La Mare del Diví Pastor.* Sants, Marc, evang.; Anian i Ermini, bs.; Hermògenes, mr. Santa Calixta, mr.**Festa Major:** a Balsareny, Horta de Sant Joan, la Coma, la Cellera de Ter, Mas de Barberans, Maspujols, Sentmenat, Tortellà i Vinaixa.

26. Dilluns

Sant Isidor, arquebisbe de Sevilla (F) Blanc. Lectures: 1 Corintis 2:1-10 / Salm 118 / Mateu 5:13-16ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu del Bon Consell.* Sants, Clet i Marcel·lí, p.p. mrs.; Clarenç i Lucidi, bs. Santa Exuperància, vg.

27. Dimarts

La Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya (S) Blanc. Lectures: Fets 1:12-14 / Salm 86 / Efesis 1:3-6.11-12 / Lluc 29-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Mogrovejo, b.; Reinald, ab.; Tertulià i Abtim, bs. Santa Zita, vg.

Festa Major: a Parets del Vallès.

28. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 12:24-13:5a / Salm 66 / Joan 12:44-50. Si es vol: *Sant Pere Chanel, prev. mr. (MLl) Vermell. Sant Lluís Grignon de Montfort prev. fund. (MLl) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vidal, mr.; Prudenci, b.; Poliè, Menandre i Dídim, mrs.; Santes, Valèria i Teodora, vgs. mrs.

Festa Major: a Piera.

29. Dijous

Santa Caterina de Siena, vg. dra. (MO) Blanc. Lectures: Fets 13:13-25 / Salm 88 / Joan 13:16-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere, mr.; Hug, ab.; Agapi, b. mr. Santes Antònia i Tertúlia, vgs. mrs.

Festa Major: a Odena, la Palma d'Ebre, la Portella i Vilassar de Dalt.

30. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 13:26-33 / Salm 2 / Joan 14:1-6. Si es vol: *Sant Pius V, papa (MLl) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amador, prev.; Pere, mjo., i Lluís, mrs.; Pomponi, b.; Afrodisi, prev. mr.; Josep Benet Cottolengo, prev. fund. Santa Sofia, vg. mr.

Festa Major: a Darnius.

MAIG

1. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 13:44-52 / Salm 97 / Joan 14:7-14. Si es vol: *Sant Josep obrer (MLl) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, prof.; Segimon, rei, mr.; Orenci, b.; Andeol, subdiaca; Teodard, b. Santes, Paciència, vg., i Grata, vda.

Festa Major: a Balaguer, Barberà de la Conca (Festa del Roser), Celrà, Masrampinyo i Rocafort.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Pasqua

Cicle A

Lectura primera

Ft 2:14a. 36-41

Déu l'ha constituït Senyor i Messies

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos i que cadascú de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

Salm responsorial

22:1-3, 4, 5, 6 (R.:1)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.
Em guia per camins segurs
per l'amor del seu nom.

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*
O bé: *Al-leluia.*

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. **R.**

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. **R.**

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. **R.**

Lectura segona

1Pe 2:20b-25

Heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià

Lectura de la primera carta de Sant Pere

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

Al-leluia

Jo 10:14

*Jo sóc el bon pastor, diu el Senyor:
jo reconec les meves ovelles
i elles em reconeixen a mi.*

Evangeli

Jo 10:1-10

Jo sóc la porta per entrar a les ovelles

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran del perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

Balears

diòcesis

Votar a favor del bé comú

■ Per als bisbes de les Balears no exercir el compromís electoral «és una greu irresponsabilitat»

CIUTADELLA.— «Votar responsablement és la millor oportunitat per influir en el bon funcionament de la política, l'objectiu de la qual ha de ser sempre el bé comú.» Els

bisbes de les tres diòcesis de les illes Balears, Mons. Teodor Úbeda, de Mallorca; Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, de Menorca, i Mons. Agustín Cortés, d'Eivissa i Formentera,

van fer públic el 12 d'abril un comunicat conjunt en relació amb les properes eleccions europees, autonòmiques i municipals del 13 de juny.

El comunicat afirma amb contundència que no acudir a votar en les properes eleccions és una «greu irresponsabilitat, perquè la política configura, per a bé o per a mal, la vida d'Europa, de les nostres Illes i dels nostres municipis».

Els bisbes deixen ben clar que «l'Església no s'identifica amb cap partit polític ni amb cap programa electoral». Així i tot, encara que manifesten que «respectaran escrupolosament» els resultats electorals, afirmen que «la independència de l'Església respecte als diversos partits polítics no significa neutralitat social o política». D'aquesta manera es ratifiquen en l'acció profètica de l'Església amb el «deure de defensar els drets dels ciutadans, recolzar els més pobres i ser consciència crítica de la societat i dels mateixos partits polítics».

A l'hora de votar, els tres prelats aconsellen als cristians de les illes Balears «conèixer i estudiar, des de la

Coordinació pastoral

En declaracions a *Catalunya Cristiana* el bisbe de Menorca, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha declarat que aquest comunicat conjunt de l'episcopat de les Balears respon a la realitat d'unes eleccions autonòmiques i al «treball comú que es duu a terme des de les tres diòcesis germanes». Un treball que es ve desenvolupant des de fa uns quants anys i que vol potenciar la coordinació pastoral entre les tres diòcesis.

Interrogat sobre en quina mesura l'Església s'ha d'implicar en política, Mons. Ciuraneta valora molt positivament el treball que els fidels laics realitzen en l'acció política, i els anima a treballar-hi des de l'honradesa i la fidelitat a la fe cristiana. També ha recordat que és vital manifestar «que la coherència entre la fe i la vida ha de portar a reconèixer l'home com a centre de la vida social, cosa que exigeix un esforç constant perquè els valors de l'Evangelí impregnin les institucions públiques i socials».

Per la seva part, Mons. Agustín Cortés, bisbe d'Eivissa i Formentera, ha remarcat que cal «recuperar el valor de la política i que tots, i especialment els cristians, hem de renovar la confiança en la figura dels polítics, ja que és un servei social d'importància».

Segons Mons. Cortés, «l'Església s'ha de definir clarament a favor d'una millora social, en defensa de la humanitat, vista des de la fe cristiana». Perquè per al prelat, «no defensem un valor en abstracte, sinó un compromís clar per la justícia i els drets dels homes». La democràcia, per al bisbe d'Eivissa, «tot i dir que és un mal menor, és un valor assolit per la humanitat que és símbol de progrés humà i que cal potenciar».

pròpia consciència il·luminada per la doctrina de l'Església, el contingut dels programes dels diferents partits», a més de valorar minuciosament la coherència de vida i honestat en l'actuació pública dels diversos membres i partits electorals. Per als bisbes illencs s'han «d'elegir aquells partits polítics i aquelles persones que més garanties ofereixen d'afavorir realment el bé comú considerat en tota la seva integritat».

El missatge episcopal, que va ser treballat en la darrera reunió conjunta de finals de març, valora la dedicació per part dels fidels al món de la política, i la considera com un servei social que s'ha de portar a terme amb «saviesa i generositat». I és que els tres prelats creuen que «per a tots els cristians la política ha de ser una entrega al bé comú feta amb honradesa, competència i imaginació creadora».

Guillem Ferrer Monjo

LLEIDA

«Vers un laïcat cristianament adult»

LLEIDA.— Unes 300 persones van participar l'11 d'abril en la II Assemblea Diocesana de Pastoral de la diòcesi de Lleida, celebrada al col·legi Montserrat dels germans maristes. El tema de reflexió va ser *Vers un laïcat cristianament adult*, el segon dels objectius marcat pel Pla de Pastoral de la diòcesi en sintonia amb les resolucions del Concili Provincial Tarraconense.

L'Assemblea va començar amb la ponència del teòleg Ramon Prat, que va centrar la intervenció en el paper que ha de tenir el laic en la tasca evangelitzadora de l'Església: «Homes i dones evangelitzats i evangelitzadors, enmig de la societat i germans entre germans...» El bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, va presidir a la tarda la cloenda amb una eucaristia: «El món ens necessita, perquè vol pau, justícia, caritat i solidaritat», va dir en l'homilia abans de pregar i demanar una pau justa i digna als Balcanes. (J.C.)

Barcelona

L'experiència cristiana és possible

■ La Fundació Claret neix amb aquesta voluntat

BARCELONA.— El 13 d'abril va tenir lloc a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna l'acte de presentació de la Fundació Claret, que té com a eixos bàsics la comunicació cristiana i l'experiència. Joan Majó, Joan Pera,

Joan Corbella i Jordi Roigé van ser els convidats a una taula rodona presentada per Ester Romero i en la qual van coincidir a dir que l'experiència cristiana és comunicable en una societat de l'espectacle.

Foto: Josep Masip

Ester Romero i Joan Corbella.

El bisbe Pere Casaldàliga, claretià, va ser present en la inauguració a través d'una emissió audiovisual en què va dir que estem en una època on preval la comunicació però en canvi estem més incomunicats que mai. Casaldàliga va dir que «comuniquem, però no ens comuniquem».

El director de la Fundació Claret, Màxim Muñoz, va presentar els objectius que s'han proposat, que tenen com a nucli la intuïció que l'experiència cristiana té sentit i que és molt important que es pugui comunicar. Muñoz va lamentar que a vegades el cristianisme no aparegui com a experiència de sentit perquè elements dogmàtics, doctrinals i institucionals l'enfosqueixen. Muñoz es va mostrar optimista i convençut que en el món de l'espectacle —el món actual— es pot recentrar el cristianisme i oferir-lo

com a proposta amb sentit.

Per la seva banda, el president del Patronat de la Fundació, Pere Codina, va exposar la seva satisfacció per la bona sintonia existent entre la Facultat de Comunicació Blanquerna i la recent Fundació Claret. El degà d'aquesta facultat, Miquel Tresserras, va expressar la voluntat de bona entesa entre les dues institucions.

L'exministre d'Indústria Joan Majó va fer una aportació en què va definir l'experiència cristiana com a manera de viure i va dir que se sent molt vinculat a les virtuts teològiques de l'esperança i la caritat. «La fe —va explicar— no pot posar pedaços a la manca de coneixement sinó que ha d'ajudar a descobrir el missatge de salvació i solidaritat de Déu.»

El psiquiatre Joan Corbella va redimir la societat de l'espectacle dient que

pot ser una farsa i una mentida però també cultura. Corbella va explicar que avui no hi ha més espectacle que abans sinó més espectadors. Per a Corbella, «totes les experiències vitals són transcendents».

Jordi Roigé, director de Catalunya Cultura, va qualificar la societat actual de «parçel·lada» i va criticar la dictadura de la felicitat. Va apel·lar a la responsabilitat dels creients que treballen als mitjans de comunicació demanant que els impregnin d'optimisme i valors humans.

L'actor Joan Pera va explicar que ser cristià en el món de l'espectacle no és fàcil perquè «et col·loquen una etiqueta». Pera va concloure dient que «a la societat de l'espectacle, si no apareixes als mitjans no existeixes».

Miriam Díez i Bosch

URGELL

Ingressaran set joves al Seminari

LA SEU D'URGELL.— Està previst que el proper mes de setembre ingressin set joves al Seminari diocesà. Dos són catalans i faran el curs d'iniciació pastoral i els altres cinc, d'origen colombià, començaran el curs introductori. Amb els tres que cursen estudis de Teologia a la Facultat de Barcelona completaran una matrícula de deu seminaristes.

Els cinc joves colombians són: Alfons Velásquez, Ramir Neiza, Pau Olmos, Héctor Londoñoneuta i Alexandre Gatcia.

Els seminaristes Ivan Ayala, Maurici Triana i Víctor Ortiz cursen estudis al Seminari Interdiocesà de Barcelona. Els dos primers estudien 4t de Teologia i podrien ser consagrats preveres l'any 2001. Víctor Ortiz cursa 2n de Filosofia. Els tres són d'origen colombià. Algun altre bisbe de Catalunya ha manifestat interès a adoptar la solució de portar vocacions sacerdotals de Sud-amèrica, fet que, si bé s'ha de confirmar, avalaria la iniciativa del bisbat d'Urgell, pioner en aquesta determinació. (A.M.)

CATALUNYA

Vivències de fe per a joves

MONT CARO.— Els dies del Triduum Pasqual, joves de la zona centre, i concretament de les parròquies de Tortosa, Xerta i Jesús, es van reunir a la casa refugi del Mont Caro. En total van ser 33, més el consiliari i cinc monitors animadors. Segons Mn. Xavier Vallés, consiliari interparroquial de Tortosa ciutat, s'ha aconseguit que els joves entre 15 i 17 anys visquin la Setmana Santa com l'Església ho vol. Una trobada similar es va celebrar a l'ermita del Remei d'Alcanar per a la zona sud. (J.B.B.)

TARRAGONA.— Una vintena de joves de l'arquebisbat de Tarragona van participar en una trobada per viure una Setmana Santa especial col·laborant en les celebracions a dues poblacions petites, l'Argentera i Duesaigües. La trobada, de l'1 al 4 d'abril, estava adreçada especialment als joves creients però que no estan vinculats a cap parròquia. Així doncs, se'ls oferia la possibilitat d'experimentar intensament la Setmana Santa en un ambient de convivència amb altres persones de la seva edat. Alhora la seva presència servia per animar les celebracions en dos pobles que no tenen rector. (G.S.)

COMPREM: •solars •pisos grans
•edificis •locals cèntrics
•apartaments
Serv. fin. i immob. - Srta. Judit
Tel. 933 063 444 - mòbil 610 404 294
Pg. de Gràcia, 16, 8è - Fax 933 063 420
08007 Barcelona

Ràdio Estel, al carrer per Sant Jordi

BARCELONA.— Amb motiu de la diada de Sant Jordi Ràdio Estel instal·larà els seus estudis a la Rambla de Catalunya/Diagonal de Barcelona. L'emissora emetrà en directe a partir de les deu del matí i fins a les vuit del vespre l'actualitat informativa relacionada amb la diada. (C.C.)

Barcelona

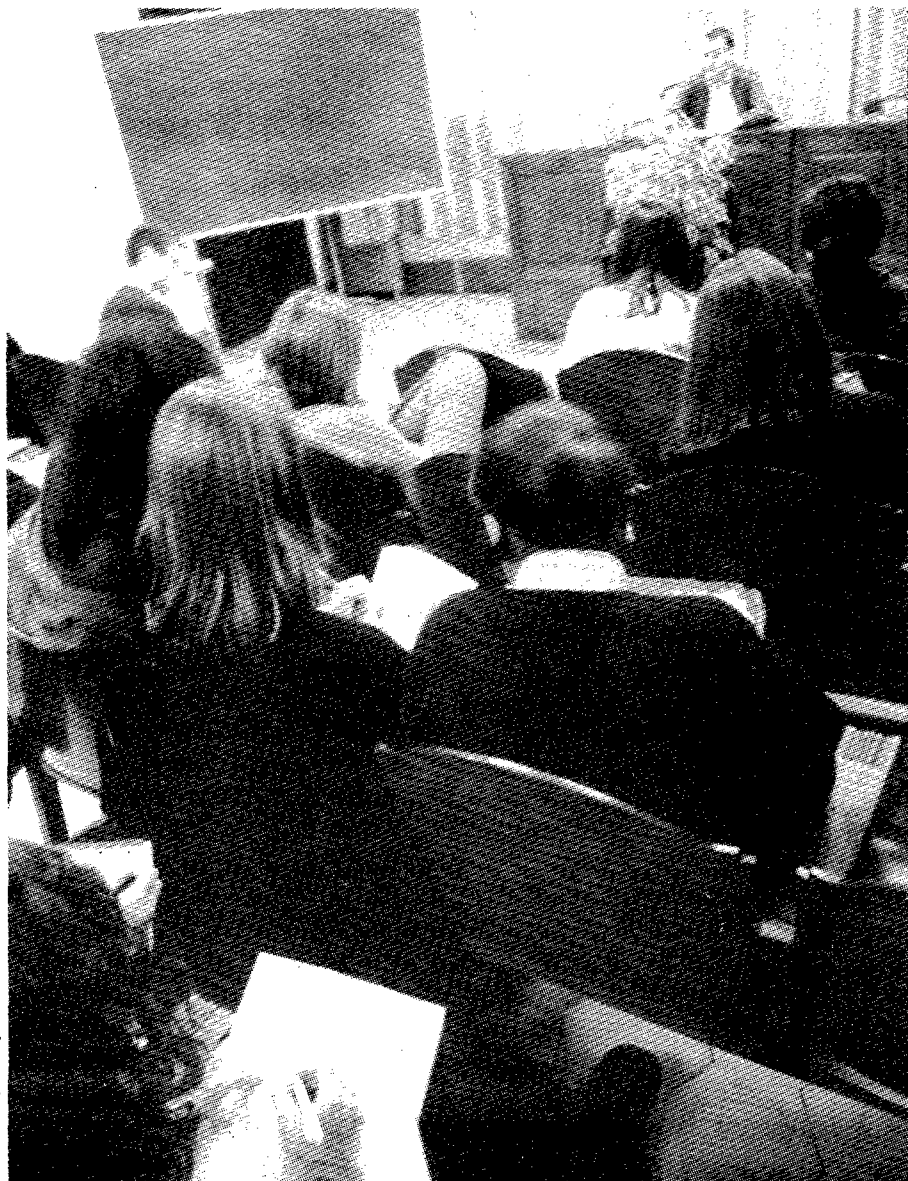

Foto: Josep Masip

Conferència a la Balmesiana.

Fundació Balmesiana: vitalitat evangelitzadora

BARCELONA.— La Fundació Balmesiana és una fundació d'Església de caràcter privat que té com a finalitat promoure i difondre la cultura cristiana. Té una llarga història, però des de fa seixanta anys treballa en l'ensenyament, on ha impartit diversos cursos de filosofia, de teologia i d'història eclesiàstica. Aquesta fundació de cara a l'any 2000 es renova per entrar al Tercer Mil·lenni amb gran vitalitat evangelitzadora. Dínamis Difusió Cultural és una entitat que neix com una nova secció per canalitzar l'afany renovador de la Balmesiana.

Dínamis manté l'esperit fundacional de la Balmesiana, però comença un projecte innovador que pretén no tan sols oferir ofertes de formació en el camp de la filosofia, la teologia i la història, sinó també en tots els camps de l'activitat humana: en la formació de la joventut, en temes com la cooperació i el desenvolupament i l'establiment de contactes amb altres associacions, institucions i moviments d'apostolat, per exemple.

Aquesta tasca es vol portar a terme, segons el director general de Dínamis, el jesuïta P. Pedro Suñer, «amb un llenguatge divulgatiu, dinàmic i àgil».

Amb aquest esperit s'han organitzat cursos de filosofia, de teologia, de formació cristiana, d'art i d'història. Segons el P. Suñer, totes les activitats es fan sempre «en adhesió al magisteri de l'Església». Amb motiu, per exemple, de l'enciclica del Papa *Fe i raó* s'ha organitzat un curs d'introducció al document.

El P. Suñer afirma que «l'objectiu de Dínamis és oferir la cultura cristiana i tot el seu llegat, contextualitzat en el món actual i amb nivell mitjà, que sigui assequible a un públic molt divers», i afegeix que «volem que a la Balmesiana vingui gent molt plural».

Entre els cursos que oferirà Dínamis Difusió Cultural hi ha el del 22 al 29 d'abril: *La lluita contra el Maligne. El nou ritual d'exorcisme de l'Església catòlica*, pel Dr. Joan Antoni Mateo, professor de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona. També hi haurà una conferència a càrrec de Fra Valentí Serra, de l'orde franciscà Menors Caputxins, titulada *Pare Pio: Vida i Misteri d'un estigmatitzat*, amb motiu de la beatificació d'aquest caputxí italià. La darrera i última proposta és la conferència d'art *El jardí de les Delícies d'El Bosco*, a càrrec de la historiadora d'art Blanca Espà. (M.P.)

Vic

Mil anys del papat de Silvestre II

■ Ripoll va acollir l'acte inaugural de l'Any Gerbert

RIPOLL.— El monestir de Santa Maria de Ripoll va acollir l'11 d'abril l'acte inaugural de l'Any Gerbert, que commemora el papat de Silvestre II. Una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, va encetar la commemoració. Van concelebrar el bisbe de Vic, Josep M. Guix; el de Tortosa, Xavier Salinas; els bisbes auxiliars de Barcelona Jaume Traserra i Joan-Enric Vives, i l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet.

Entre les autoritats que van assistir-hi hi havia el president de la Generalitat, Jordi Pujol; l'alcalde de Ripoll, Eudald Casadesús, i Ricard Torrents, rector de la Universitat de Vic.

La raó per celebrar aquest esdeveniment a Ripoll és la relació que Gerbert d'Orlhac va tenir amb Catalunya, on va passar tres anys de la seva vida, i concretament amb Ripoll, un centre cultural molt important de l'època on sembla que Gerbert va estudiar, si bé no està demostrat.

Durant tota la commemoració es van ressaltar els valors humans i la gran saviesa d'aquest personatge, que va exercir un papat curt però que va deixar empremta. També es va esmentar el fet que el mil·lenari del Papa, que tant va contribuir a la formació d'Europa i que tant va predicar per la tolerància, coincideixi dissortadament amb la catàstrofe dels Balcans. En el seu parlament, Jordi Pujol va destacar el paper de Gerbert d'Orlhac com a constructor d'Europa i transmissor de l'avancada cultura àrab al continent.

Hi ha diversos documents, gairebé 220 cartes redactades per ell mateix, que ens aproximen a la història d'aquest personatge. De tota manera, hi ha llacunes de la seva vida que només s'han pogut omplir gràcies a les llegendes.

Gerbert va néixer entre els anys 940 i 945 a Orhac, Occitània. La seva intel·ligència va fer que l'abat del monestir

d'Orlhac s'hi fixés i se l'endugués com a monjo i estudiant. Un dia el mateix abat va entregar-lo a Borrell II perquè el portés cap als seus comtats, ja que es deia que a Catalunya es coneixien les ciències i les matemàtiques, que interessaven molt Gerbert. Borrell de seguida va confiar-lo a Ató, bisbe de Vic, que li va facilitar l'estudi de la ciència proporcionant-li traduccions de tractats àrabs sobre el tema.

Tot sembla indicar que durant els tres anys que Gerbert va passar a Catalunya es va moure per Vic, Barcelona i Girona. L'any 970 va acompanyar Ató a Roma per demanar al Papa la restauració de l'arxidiòcesi de Tarragona. Gerbert es va quedar a Roma, i el Papa el va presentar a Otó I, emperador del Sacre Imperi Romà Germànic.

El 18 de febrer de l'any 999 va morir el papa Gregori V. Amb el suport de l'emperador, Gerbert va ser nomenat Papa després d'haver estat arquebisbe, primer, de Reims i, després, de Ravenna. El 2 d'abril del 999 es va convertir en Silvestre II. El seu papat no va ser fàcil, i un dels quatre anys que va durar el va passar a l'exili.

Gerbert d'Orlhac, el papa Silvestre II, va morir a Roma el 12 de maig de l'any 1003. Va ser el Papa de l'any 1000, quan segons les creences populars havien d'arribar gran epidèmies i desgràcies, i fins i tot la fi del món.

Laia Andreu

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

932 175 607
932 377 663

**COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

L'SJR i Càritas denuncien la manca de previsió per obrir els corredors humanitaris

Refugiats a Kosovo

L'ofensiva sèrbia contra els civils de Kosovo després del bombardeig de l'OTAN a Iugoslàvia ha desplaçat més de mig milió de persones. Milers de refugiats creuen la frontera cap a Macedònia, Albània i Montenegro, en alguns llocs a una velocitat de 4.000 persones cada hora. El Servei Jesuïta a Refugiats (SJR) respon a aquesta crisi humanitària.

A Albània, l'SJR dirigeix el camp d'Arre e Madhe a la ciutat de Shkodre, al nord, amb Càritas Albània. Aquest camp funciona com a centre d'acollida per als refugiats més vulnerables. El director de l'SJR Albània, Gianfranco Iacuzzi, ha explicat a Ràdio Vaticano les atrocitats comeses a Kosovo: «Sabem per testimonis oculars que hi va haver violacions de dones, que les joves més guapes van romandre retingudes a Sèrbia. Ens vam topar amb una dona embogida de dolor després que els seus set fills morissin cremats a causa d'un incendi a casa seva. Coneixem el cas d'una nena que no es volia separar de les sabates plenes de sang del seu pare, assassinat davant seu. (...) La gent arriba en columnes inacabables. (...) Han estat literalment embrutits per la desesperació. Ningú no és capaç de consolar aquesta filera interminable.»

A Bòsnia-Croàcia els jesuïtes segueixen de prop els esdeveniments a la regió, especialment a Montenegro, on l'SJR treballa en nom de Càritas a la paròquia de Bar. «Les necessitats d'aquests

refugiats arribats fa poc són urgents, però a pesar dels esforços Càritas no pot abastar-les», expliquen fonts de l'SJR, i assenyalen que els refugiats de Montenegro són objecte d'amenaques per part de faccions locals pro Milosevic.

Segons el director internacional de l'SJR, Mark Raper, «hem coordinat el desplaçament forçós de kosovars des de la meitat del 1998, hem creat una xarxa de contactes i projectes, i ens hem preparat per a moviments de població més importants a finals de l'hivern. Però aquesta crisi és enorme. La prioritat immediata és donar suport i complementar les ini-

Hi ha dificultats per fer arribar l'ajuda humanitària.

ciatives de Càritas en connexió amb els esforços humanitaris internacionals. Ara ens estem preparant per acompanyar

aquestes persones durant aquest desastre que a llarg termini han de viure. La gent necessita de tot. Sol·licitem suport

La pregària, l'arma més eficaç contra la guerra

La primera pàgina de *L'Osservatore Romano*, diari oficiós de la Santa Seu, en l'edició italiana del 12-13 d'abril, constata que la principal arma que el cristià pot fer servir contra la bogeria de la guerra a Kosovo és la pregària.

El Papa considera que la pregària no ha de ser el refugi del desesperat que ja no sap què fer i on recorre amb resignació. Ben al contrari, ha de néixer de «l'esperança que confia en la capacitat de l'home d'acollir el do de Déu i de construir la pau». Per això, la pau ha d'anar acompanyada de «la recerca incansable de tots els camins per afavorir el diàleg, per evitar que els contrastos entre els homes i els pobles els condueixin a poc a poc cap a l'esfondrament més atroç de la ferocitat».

El diari reconeix que davant de les barbàries d'aquesta guerra, apareix la temptació de «venjar les víctimes, de buscar un culpable a qui cal castigar i absoldre i exaltar la guerra que, no per això, deixa de ser una culpa i una derrota».

«Contra les armes i les "raons" dels destructors de l'home cal enfrontar-s'hi amb l'arma de la pregària, l'instrument

dels constructors d'una història d'amor a l'home autèntic i solidari», explica l'article. I afegeix que ara més que mai és necessària «la convicció íntima de l'eficàcia de la pregària, del seu poder per derrotar el caràcter visceral de la violència, de la seva capacitat perquè triomfi l'autèntica justícia sense fer servir la força».

Amb aquest article, el diari vaticà pretenia comentar la crida que el Papa va fer l'11 d'abril, en què convidava a «intensificar la pregària per la pau, perquè el que de vegades sembla humanament impossible, Déu ho ofereixi com a do de la seva misericòrdia a aquell que li ho demana incansablement».

Ni Milosevic ni l'OTAN han escoltat, de moment, les crides a la pau del

Papa. No obstant això, la posició vaticana guanya consens entre els ambaixadors que romanen a Belgrad: són uns vint i ja s'han reunit uns tres o quatre cops a la nunciatura de la Santa Seu a la capital iugoslava per mostrar que aprecien la tasca que duu a terme el Vaticà al servei de la pau.

Entre els ambaixadors que han mostrat el seu suport a la Santa Seu destaquen els de la Xina, el Japó, Grècia, Itàlia, Rússia, Eslovàquia, Suècia, l'Argentina, el Brasil, Xile, Cuba, Mèxic, el Perú, el Marroc i Zimbabwe.

El patriarca ortodox serbi Pavle, en el missatge de Pasqua, va al·ludir a les propostes de Rússia i del Vaticà per convidar les autoritats sèrbies a avaluar «les propostes justes i les intencions honestes que mereixen el nostre respecte perquè contribueixen a una vida lliure i profitosa per a Kosovo, ja sigui per al poble serbi, ja per a l'albanès». Així mateix, va donar suport a l'obertura d'un «corredor humanitari» per alleugerir immediatament la dramàtica situació dels desplaçats a la regió.

Per la seva part, l'arquebisbe Santos

Abril, nunci a Belgrad, assegura que les propostes de la Santa Seu (tornar a la taula de negociacions amb la participació de l'ONU, de l'Organització per a la Seguretat i Cooperació a Europa i de la Unió Europea) encara són vàlides: «Els ambaixadors que són aquí reconeixen que la nostra actitud ha estat molt oberta.» I davant de la petició d'un «corredor humanitari», comenta: «No tot està descartat.»

D'altra banda, l'agència Fides ha denunciat «els danys causats a Albània i Macedònia per les grans agències internacionals d'ajuda als pròfugs». L'agència vaticana critica la decisió promoguda pels Estats Units i alguns països europeus de destinar els refugiats a països disposats a acollir-los perquè «separa famílies senceres i ha causat violències ulteriors a tots els que no volien abandonar la frontera perquè esperaven poder tornar a casa». En aquest sentit, lamenta la manca de previsió enfront de l'allau de refugiats i el fet que «les ajudes alimentàries arribin més tard que les píndoles abortives». (R.J.C.)

econòmic per a aquesta emergència i també per al futur inevitable».

Els donatius al Servei Jesuïta a Refugiats es poden fer al Banco Bilbao Vizcaya al compte 0182 0215 64 0011502362, indicant «Ajuda refugiats Kosovo».

Religió a
primera línia

Les comunitats religioses catòliques presents a Kosovo impulsen una campanya decisiva d'ajuda als refugiats. El Voluntariat Internacional Salesià (VIS) s'ha mobilitzat amb la col·laboració de les comunitats salesianes d'Albània i de la Inspectoria Meridional d'Itàlia per dissenyar un pla d'operació que preveu la creació d'un centre d'acollida per a set-centes persones. La iniciativa ha estat sol·licitada per la diòcesi de Tirana i es farà en col·laboració amb el govern italià.

Els més afectats per l'èxode de Kosovo són els ancians, les dones i els infants, per això el Comitè a favor dels menors d'Albània, format pels salesians i algunes ONG, ha endegat el projecte «Emergència per als infants de Kosovo».

Consisteix en ajuda d'emergència, acollida i suport psicosocial destinat als menors refugiats als camps d'Albània.

Els franciscans presents als Balcans també han activat una xarxa de solidaritat per acollir els refugiats de Kosovo. Entre les zones implicades figuren Montenegro, Albània i Macedònia. En aquest

últim punt, els franciscans col·laboren activament amb els centres de Càritas i amb l'organització humanitària Milosrdje de l'Església ortodoxa macedònia.

Rosa María Jané Chueca

Fonts informatives: SJR i Zenit
Fotos: Bisson/Sygma

La població civil, principal víctima del conflicte.

«Mai no és massa tard per a la pau»

Aquesta és la declaració que ha fet Mons. Jean-Louis Tauran, responsable d'Afers Estrangers de la Santa Seu, a la revista *Famiglia Cristiana*. Mons. Tauran ha afirmat que «la Santa Seu sempre ha auspicat que els problemes polítics es resolguin amb el diàleg, en el respecte a la història i el dret, si bé cal reconèixer que també hi ha el deure d'ingerència humanitària, ja que cap estat no pot violar els drets humans amagant-se rere el parapet de la sobirania nacional». També s'ha mostrat preocupat pels danys materials i humans d'aquest conflicte: «Cal calibrar entre el mal que es vol combatre i les conseqüències de la teràpia aplicada.» En aquest sentit, el Vaticà s'ha referit als «errors» de l'OTAN, que han provocat la mort de civils innocents: «Tota guerra és un insult a la intel·ligència i a les consciències que tenen en compte la dignitat humana. (...) El conflicte que devasta Iugoslàvia, que ja ha arribat a Albània i hi ha l'amenaça que s'estengui, confirma que les víctimes principals i més nombroses són les desventurades poblacions civils.»

Milosevic o la perversió del sentiment religiós

PARÍS.— Milosevic ha pervertit el sentiment religiós instrumentalitzant la fe al servei de la guerra. Els bisbes ortodoxos que, malgrat tot, professen poques simpaties pel dictador, es troben de sobte davant d'una porta falsa.

Era a Belgrad el 4 de febrer passat, a la seu del patriarcat de Sèrbia. El dia abans de l'obertura de la conferència de Rambouillet, els bisbes ortodoxos havien decidit reunir-se en assemblea extraordinària per reflexionar, una altra vegada, sobre la crisi de Kosovo i per fer comprendre, el més clarament possible, la posició de la seva Església.

«Kosovo i Metohija són el centre vibrant de l'Estat serbi i de la seva Església, la font de l'espiritualitat sèrbia, de la seva cultura, de la seva presa de consciència nacional, tant en el pla polític com religiós. Allò que Jerusalem és per als jueus, Londres per als anglesos i Notre-Dame de París i la catedral de Chartres per als francesos, Pec i Prizren ho són per als serbis», van proclamar aquell dia els prelatos.

Aquesta mirada gairebé passional ve reforçada per una lectura tràgica del cristianisme en general i de la història sèrbia en particular, inextricablement barrejades. Sense els patiments del Crist i la seva Creu que «donen un sentit als nostres sofriments, la vida dels homes no tindria sentit», recorda amb insistència el patriarca Pavle de Sèrbia, al marge de la conferència de Rambouillet. Una visió quasi espiritualista d'una desgràcia molt terrenal, i que no sorprèn el vell patriar-

ca de 84 anys, descrit per aquells que li són pròxims com a pacífic i «més a prop del cel que de la terra».

El patriarca que durant 34 anys va ser bisbe de Kosovo, no deixa de veure en aquesta guerra una nova manifestació del camí del seu poble crucificat. Una visió que dona contingut a un corrent teològic del martiri aplicat a la causa sèrbia, a la passió sèrbia.

Aleshores, el conflicte de Kosovo és una guerra de religions? No! L'Església sèrbia no se sent compromesa a convèncer l'opinió pública que això és així. El conflicte, en primer lloc, és ètnic, cultural, d'identitat i territorial. I la Sèrbia ortodoxa no s'oposa al poble musulmà, encara que tingui com a teló de fons cinc segles de ressentiment contra «el jou otomà»: després de mig segle comunista, els Balcans estan molt secularitzats, sobretot Sèrbia i Albània; aquesta última compartida per les tres confessions, catòlica, ortodoxa i musulmana.

En el pla polític, l'Església sèrbia no amaga la seva oposició al règim de Milosevic, i no es cansa de denunciar que «és el successor ideològic de l'antic règim comunista» i que ha conduït el seu país al fons de l'abisme per la seva «incompetència». «L'Església ortodoxa

s'oposa clarament a la política ultranacionalista que ha conduït el poble serbi al cim del desastre», determinava a principis d'aquest any el bisbe de Kosovo, Mons. Arteme.

L'Església ortodoxa camina pel desert a favor del «diàleg polític», de «la no-violència» i de la «cooperació mútua» que és «l'única veu que ve de Déu, l'única conforme a la llei divina i a la dels homes». I recorda a l'OTAN que «el mal de Kosovo o a altres, no es pot pretendre guarir amb un mal encara més gran i més immoral». Acorralat més que cap altre, el P. Sava, de 38 anys, nascut a Croàcia i avui monjo de l'abadia de Visoki Decani (a 15 km de la frontera albanesa), fa crides desesperades a través d'Internet. «Els atacs de l'OTAN són una agressió bàrbara que afecta principalment els civils innocents, siguin serbis o albanesos. [Els atacs] Destruiran de manera definitiva la mínima perspectiva de coexistència pacífica i radicalitzaran encara més els extremitistes de totes dues bandes», afirma aquest somniador d'una Sèrbia oberta i democràtica.

Marginada per un règim que instrumentalitza sense vergonya la religió, empresonada entre la seva fidelitat a la visió sèrbia de la història i el seu desig sincer de pau, l'Església sèrbia es debat entre terribles contradiccions. Té al davant un mite sagrat que ella somia i una realitat política que rebutja. Sembla com si no escollís la via de la legitimació d'alguns dels seus germans de l'estranger.

Tant és així que, fa quinze dies, a Belgrad, s'ha pogut veure somrient un arquebisbe grec que intercanviava propòsits amables amb Milosevic sota els flaixos dels fotògrafs. Portava 30.000 dòlars d'ajut a Sèrbia. Però per damunt d'aquesta suma modesta, la visita tenia un evident sentit simbòlic i polític; fins i tot quan l'Església de Grècia ha denunciat «l'odi dels ortodoxos», en la veu del seu primat Mons. Christodoulos.

El mateix dia que tenia lloc aquesta entrevista, arribava a Belgrad la famósissima i miraculosa icona de la Mare de Déu de Kazan, prestada per l'Església ortodoxa russa. El patriarca de Moscou, Alexis II, va titllar de «sacrílega» la intervenció de l'OTAN «amb menyspreu de totes les normes internacionals» contra «els seus germans els serbis».

En aquestes condicions fatals, la guerra de Kosovo corre el risc d'aprofundir encara més la fossa entre els països ortodoxos i altres països europeus. És per això que, tant per intentar una missió de pau com per mostrar que la guerra de Kosovo no s'ha de transformar en un conflicte religiós antiortodox, el cap de la diplomàcia vaticana, Mons. Jean-Louis Tauran, va tornar a Belgrad. A poc menys d'un mes de la visita del Papa a Romania, la primera en terra ortodoxa, la Santa Seu no deixa de recordar-nos-ho: Kosovo no és una guerra de religions.

Jean-Pierre Denis
(La Vie)

Girona

La necessitat de la vida consagrada

■ Joan Estruch analitza la situació dels religiosos actuals

ELS ÀNGELS.— El sociòleg Joan Estruch va parlar de la vida consagrada a la trobada diocesana de l'11 d'abril que enguany va aplegar desenes de religioses i monges al santuari gironí dels Àngels. La vida religiosa és necessària per a l'Església però ha de saber trobar camins nous per renovar-se i continuar sent un model de convivència i acceptació de la diferència.

L'escriptor Chesterton deia que quan una persona entra en una església s'ha de treure el barret. Amb tot, lamentava que quan els catòlics hi entren, a més a més del barret es treuen el cap i tot. Amb aquesta expressió tan gràfica i contundent, Estruch va començar advertint que els religiosos i les religioses han sabut treure's el barret sense treure's el cap, ja que han adaptat la tradició sobre l'obediència.

Estruch va advertir que parlava «com a laic que no té interessos, però sí interès en la vida religiosa», i va fer-ho amb llibertat d'esperit i respecte. Estruch va remarcar la «santa indiferència» amb què els religiosos han encarat les coses d'aquest món. Va distingir entre aquesta indiferència santa i els afanyos de situar-se i quedar bé.

Estruch va dir a les religioses «Quanta falta ens feu!», tot i que no va voler centrar-se exclusivament en la necessitat que hi ha de l'existència de comunitats religioses, sinó que va voler posar l'èmfasi també en allò que caldria pensar i renovar per a un futur ben proper. Va valorar el que els religiosos han estat, son i seran, i va recordar el gran esforç de transformació que van fer tantes comunitats arran del renovador Concili Vaticà II.

Estruch, que va treballar en els docu-

ments preparatoris del Congrés de Vida Religiosa, va comparar-ne les resolucions amb les del Concili Provincial Tarraconense i en va destacar la diferència pel que fa a la «llibertat més gran que traspuen les del Congrés», a més de la manera agosarada de reconèixer la riquesa que suposa la diversitat de carismes. Joan Estruch va insistir molt en la idea que «l'altre ens enriqueix».

Després de lloar la tasca que fan les comunitats i el model que configuren per als laics, Estruch va assenyalar que a la Catalunya del 1999 moltes de les comunitats religioses passen per un període de dificultats, algunes encarades amb optimisme i esperança i altres vistes des d'una perspectiva de malestar i angonya. I va citar com a fets les comunitats envellides i la problemàtica de l'atenció mèdica, la crisi vocacional, etc. Amb tot, va voler aclarir que les dificultats no són únicament patrimoni de la vida religiosa sinó que són un problema general de l'Església. Davant la crisi de vocacions, va suggerir que les actituds de responsabilitat exigeixen alguna cosa més que resar per les vocacions i va explicar que la situació demogràfica contribueix a aquesta crisi, així com causes de tipus social com la mobilitat i la provisionalitat que caracteritza la societat actual que viu en l'efímer. «Per renovar les comuni-

El pare Pijoan, Joan Estruch i el bisbe Jaume Camprodon.

tats», va remarcar, «cal nodrir-se de la població jove» i va preveure un nou període de canvis que demanen imaginació i creativitat. Va dir que en aquesta nova etapa eclesial, la vida religiosa pot ser un bon model perquè ja sap què es viu en comunitat reduïda i sap apreciar i conviure amb la diferència i la pluralitat.

El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, va qualificar de «magnífica» l'exposició d'Estruch i va dir que agràia el to d'esperança del sociòleg, que no cal con-

fondre amb optimisme o amb la creença que tot va sobre rodes, sinó que demana posar-hi el coll.

La jornada va concloure amb algunes informacions que el bisbe va voler donar a les religioses aplegades al santuari, com la venda de dues ales del Seminari de Girona i les creacions d'un Secretariat de Pastoral Penitenciària, un de Pastoral Obrera i un de Joves.

Miriam Díez i Bosch

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça

D.P. Població Província Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0

Entitat

3 0 1 3

Oficina

2 0

DC

2 2 0 0 3 9 1 7 4 1

Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del titular del compte/llibreta

Barcelona

900 aniversari de la parròquia de Gualba

■ Ricard M. Carles presidirà el 2 de maig una eucaristia

GUALBA.— El 2 de maig l'església parroquial de Sant Vicenç de Gualba (el Vallès Oriental) celebra el 900 aniversari de la seva consagració, que va tenir lloc el 23 d'abril del 1099 per l'aleshores bisbe de Barcelona, Berenguer. L'acte central de la celebració consistirà en una eucaristia que l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, presidirà a les dotze del migdia.

«Un dels moments àlgids i càlids del camí de celebracions ha estat», en paraules del rector de Sant Vicenç de Gualba, Mn. Jaume Masvidal, «la recuperació de la imatge romànica de la Mare de Déu»; imatge que va ser cremada el 1936 juntament amb tots els sants i tota la documentació de l'església. La còpia, una talla de fusta policromada obra de Pere Soriano, de Picanya (València), que va ser entronitzada el 6 de desembre del 1998, ha estat possible gràcies a una fotografia antiga i a les investigacions fetes a l'Arxiu Diocesà de l'arquebisbat de Barcelona referents a les visites pastorals.

El document més antic que s'ha trobat per ara en què s'esmenta Santa Maria de Gualba es remunta, doncs, a la visita pastoral del 31 d'agost del 1567, a càrrec de Mn. Esteve Fornells, degà del Vallès: «També visità el retaule de l'esmentat altar, que és antic; en la part superior del qual hi ha la imatge de la Mare de Déu amb el seu fill amb mantell de vellut, amb un ram d'estrelles, amb corona daurada i pedres.»

Amb motiu de la celebració està prevista també la publicació d'un llibre que resseguirà la història local centrada en el poble i la parròquia. Els historiadors Mn. Josep M. Martí Bonet, Xavier Renau, Joan Portals, Jaume i Antoni Salichs i Enric Garcia Pey s'encarreguen de la seva execució.

Carme Munté

Santa Maria de Gualba.

Cinquanta anys de Sant Antoni Abat

BARCELONA.— El dilluns de pasqua la parròquia de Sant Antoni Abat de Corbera de Llobregat va commemorar les noces d'or. Joan-Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona, va presidir una missa d'acció de gràcies concelebrada amb el rector, Mn. Frederic Esteve, i altres sacerdots de l'arxiprestat.

L'any 1913 es va construir un temple a Corbera de Llobregat sota l'advocació de Sant Antoni Abat. A partir del 1929 va actuar com a tinença parroquial de la parròquia de Santa Maria de Corbera. Posteriorment, per decret de l'aleshores bisbe de Barcelona, Dr. Modrego Casaus, el 18 d'abril del 1949, el temple va passar a ser parròquia amb plenitud jurídica i canònica.

En l'homilia del cinquantè aniversari de la parròquia de Sant Antoni Abat Mons. Joan-Enric Vives va dir als feligresos que «la lògica de la Resurrecció de Crist, que és una lògica de Veritat i d'Amor, ha de ser un referent important en les vostres activitats individuals, familiars i socials. La nostra pertinença a l'Església ens obliga per coherència a viure aquesta lògica cristiana».

En el moment de les ofrenes, la germana del difunt Mn. Josep Llaverias, primer rector de la parròquia (1949-1957), va lliurar un valuós calze, propietat d'aquest mossèn; un constructor va presentar les millors fetes a l'interior del temple, que s'han acabat enguany i que han consistit en una nova instal·lació elèctrica i de megafonia i a pintar l'interior del temple. També es va presentar un fulletó, àmpliament il·lustrat, amb la història de la parròquia. Finalment, un grup de corberencs que aquest any fan cinquanta anys van oferir —perquè resti a la parròquia— un plafó de rajoles amb les façanes de Sant Antoni Abat i de Santa Maria de Corbera. Una ballada de sardanes i un dinar de germanor amb la taula presidida per Mons. Joan-Enric Vives van completar la festa de les noces d'or de la parròquia. (M.P.)

Catalans i cristians

BARCELONA.— «No es pot ser català i cristià.» Aquesta idea àmpliament acceptada a finals del segle passat es van encarregar de desmentir-la el Dr. Torras i Bages i un grup de joves provinents de les Congregacions Marianes i de la Unió Catalanista en constituir, el 30 d'abril del 1899, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Amb la creació d'aquesta entitat volien afirmar l'autonomia, tant en l'àmbit polític com en el de la fe, i alhora declaraven, en paraules d'avui, la necessitat de ser una ajuda per als seus membres, que volien ser un testimoni cristià en la vida col·lectiva catalana.

La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat arriba als cent anys d'història. Un bon moment «per desvetllar la figura de Torras i Bages, que pot orientar camins per a moltes persones, perquè si bé el llenguatge ha quedat arcaic els seus valors continuen encara vàlids», afirma Maria Rosa Guerra, membre de la Lliga. L'aniversari, doncs, pretén que el missatge de Torras i Bages torni a ser actual: «Volem que sigui una llavor que no es perdi, perquè considerem que és tan bo el que hem rebut...» No obstant això, Maria Rosa Guerra reconeix que no hi ha hagut continuïtat; ara els pares ja no porten a la Lliga els seus fills com feien abans.

La finalitat essencial de la institució quedava ben explicitada a l'article primer dels seus estatuts: «Demander, per mitjà de Nostra Senyora de Montserrat, la total reconstitució espiritual i temporal del poble català; i fomentar, per l'acció corporativa de la Lliga i la individual dels seus membres, la unió de la devoció cristiana

amb l'amor al país, com a ideal de la fe en el moviment catalanista.»

Antoni Gaudí i Cornet, Narcís Oller i Moragas, Enric Prat de la Riba, Joan Llimona i Bruguera o Josep Puig i Cadafalch han estat alguns dels socis d'una Lliga que ha viscut moments memorables: el Congrés Litúrgic de Montserrat del 1915; la festa de restauració, el 1935, del monestir de Poblet i el retorn de les despulles del príncep de Viana; el Congrés de Cultura Catalana (1975-1977); el III Congrés Litúrgic de Montserrat, el 1990, on es va demanar la canonització del Dr. Torras i Bages, i la inauguració, el 1995, del Concili Provincial Tarraconense.

Cent anys d'existència són cent anys a celebrar: el 8 de maig es commemora el primer acte litúrgic de l'entitat amb una missa a la catedral de Barcelona a les set del vespre, i el 3 d'octubre, amb motiu del romiatge a Montserrat i un cop acabada la missa conventual, Ainaud de Lasarte impartirà una conferència sobre la figura del Dr. Torras i Bages. «Potser l'any vinent, si ens han quedat forces, farem altres activitats importants», conclou Maria Rosa Guerra. (C.M.)

MEDITACIONES
DE UN
PEREGRINO
VICENTE MALABIA

MEDITACIONES DE
UN PEREGRINO
Vicente Malabia

La mejor ayuda para recorrer el Camino de Santiago con el espíritu de los peregrinos de Dios.

Para todos los que tienen a Dios en su vida como meta verdadera.

118 págs. 1.100 ptas.

narcea, s. a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9. 28039 Madrid
Tf. 91 554 61 02. Fax 91 554 64 87

E-mail: narcea@informet.es Internet: <http://www.narceaediciones.es>

«L'OCPD apostava per la presència activa de l'Església a Catalunya»

■ Entrevista a Malaquies Zayas

Malaquies Zayas ha estat durant molts anys consiliari de l'OCPD, Orientació Catòlica i Professional del Dependent, una entitat que durant la llarga nit del franquisme va estar al servei de l'Església i la societat catalanes. Va néixer el 1943 i, com explica Mn. Zayas,

«no s'hauria fundat si no hagués estat gràcies a l'empenta d'uns quants joves procedents de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJC), entitat nascuda el 1931 i suprimida en acabar la Guerra Civil».

—Com es va tirar endavant l'OCPD?

—Els membres de la Federació no es van conformar a quedar-se inactius i uns quants, impulsats per Mn. Pere Llumà, van fundar la confraria de la Mare de Déu de Virtèlia. Els altres membres agrupats per Mn. Amadeu Oller van promoure una organització popular sota el nom d'Orientació Catòlica Professional del Dependent (OCPD). Alguns dels fundadors més coneguts de l'OCPD són Jaume Nualart, Josep Benet, Manuel Ibáñez Escofet i Enric Soler.

—Quin és el balanç dels 50 anys de l'entitat?

—Aquesta organització va emprendre una gran tasca de projecció social. Del 1943 al 1975 va crear una sèrie de serveis: escoles mercantils amb estudis de banca, comerç, idiomes, mecanografia i taquígrafia, peritatge i professorat mercantil. També tenia acadèmia tècnica i professional, assessoria jurídica, laboratori psicotècnic d'orientació i selecció professional, borsa de treball, caixa d'estalvis (adherida a la Caixa de Pensions), etc. D'altra banda, es va fer una cooperativa d'habitatges on es van construir 1.513 pisos a Barcelona i a la rodalia per a gent treballadora, i un menjador per a l'entitat que més endavant va passar a ser menjador popular.

De cara a la joventut, es feia formació moral, social, religiosa i muntanyisme. Es va constituir un grup de vuit escaladors que van celebrar la primera missa al Ca-

Malaquies Zayas.

vall Bernat, a Montserrat, l'any 1952, com a testimoniatge de la seva fe.

—Tenien una revista que en plena època franquista parlava dels drets dels treballadors...

L'OCPD va ser molt conscient des del seu naixement l'any 1943-44 que era molt important tenir una publicació i va crear *Tribuna* el 1945. Aquesta revista sortia quinzenalment i va ser suspesa l'any 1948 pel govern franquista perquè era molt valenta en la defensa dels treballadors i afi als sindicats.

L'any 1975 quan l'OCPD passa a ano-

menar-se Federació de Cristians de Catalunya es forma la publicació *Radar Social*, que era una continuïtat de l'antiga i era un butlletí de formació i doctrina social. El 1996 es va crear la Fundació Dr. Albert Bonet, que recull tota la documentació de l'entitat des del 1931.

—Com és que es va dedicar a l'OCPD?

—Procedia de la Federació de Joves Cristians de Catalunya quan vaig ser ordenat sacerdot el 1944 i vaig ser cridat pel bisbe Gregorio Modrego per participar en diversos càrrecs a la cúria del bisbat de Barcelona. En acceptar-los va posar com a condició poder-me dedicar també a l'OCPD. La raó és simple: procedia de la Federació de Joves Cristians i tenia el seu esperit. No vaig voler renunciar als ideals del moviment, un moviment social, popular, dinàmic que tenia com a objectiu la presència activa de l'Església a Catalunya.

—Ha tingut una gran afició al muntanyisme. D'on li ve?

—Del contacte amb la joventut de l'OCPD amb els quals practicava el muntanyisme i també del fet que estava al Centre Excursionista de Catalunya. La muntanya em servia com a marc d'expansió per fugir de la burocràcia dels càrrecs. I a més, estimar la muntanya no és merament pujar i baixar, menys encara simplement fer esport, o fer competicions esportives. L'amor a la muntanya és esperit de superació, identificar-se amb l'obra de la creació, acostar-se a Déu, el

Pinzellada biogràfica

Malaquies Zayas va néixer el 1918 i va rebre l'ordenació sacerdotal el 1944. El 1949 es va incorporar als serveis de la Cúria Diocesana per manament del bisbe Gregorio Modrego i li han estat confiats diversos oficis de responsabilitat. L'any 1975 és nomenat vicari judicial-president del Tribunal Eclesiàstic de l'arquebisbat fins a la seva jubilació el 1993. Actualment, com a voluntari, té cura de l'Assessoria Jurídica Pastoral de la Cúria de Justícia.

En el camp de la pastoral s'ha dedicat sempre a l'apostolat de la joventut i del laïcat; des de l'any 1954 és consiliari d'Orientació Catòlica i Professional del Dependent, l'OCPD, i actualment ho és de la Federació de Cristians de Catalunya. És patró i confundador de la Fundació Dr. Albert Bonet i n'és president des de la seva fundació el 1996. És autor de diverses publicacions en el camp jurídic, especialment de dret matrimonial i processal canònic.

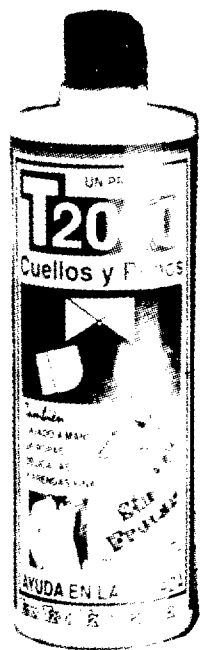
L'any 1994 li va ser adjudicada per l'aleshores ministre de Justícia, Juan Alberto Belloch, la Creu Distingida de primera classe de l'Orde de Sant Ramon de Penyafort.

seu autor. És compenetrar-se amb allò que el mateix Jesucrist havia escollit per la meravella de la seva Transfiguració: «Jesús prengué amb Ell Pere, Jaume i Joan i se'ls endugué tots sols dalt d'una muntanya alta» a pregar... a comunicar-se amb el Pare, «i es va transfigurar davant d'ells».

—Com viu la seva tasca de consiliari a la Federació de Cristians de Catalunya?

—Era consiliari de l'OCPD des del 1955 en què vaig succeir Mn. Amadeu Oller, i ara continuo sent-ho a la Federació de Cristians de Catalunya. Ho visc amb la intenció que aquesta tasca sigui continuada per noves promocions de joves. Ho faig com un servei, molt il·lusionadament, però espero que surtin nous consiliaris que continuïn aquesta tasca de promoció de l'Església i de Catalunya.

Marta Puyol

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

«La campana és veu de Déu»

■ Vicenç Alfonso, president dels Campaners de Catalunya

OS DE BALAGUER.— Aquest quart diumenge de Pasqua, Os de Balaguer (la Noguera) aplegarà de nou més d'un centenar de campaners vinguts d'arreu de Catalunya, de València i d'altres indrets, convocats per la Confraria de Campaners de Catalunya.

Serà enguany la dotzena edició d'una

festa de la cultura popular i religiosa que ha arrelat amb força i que atreu milers de visitants. Enguany, conjuntament amb els actes propis de la trobada (mostra de tocs, missa major, actuacions folklòriques i dinar de germanor), tindrà lloc la primera edició de la Fira Nacional de Fonedors i

Instal·ladors de Campanes.

La Confraria de Campaners de Catalunya va néixer el 2 d'octubre del 1993 a Os de Balaguer. Ho va fer de la mà del seu rector, Mn. Vicenç Alfonso, que n'és alhora l'actual president i va ser l'impulsor de la Trobada de Campaners.

—Què és per al president del gremi el món de les campanes?

—El món de les campanes forma part del patrimoni de la nostra cultura popular i religiosa i és present en totes les nostres ciutats i pobles, per petits que siguin. La campana, gran o petita, no deixa indiferent ningú. La gran ens impressiona per la seva majestuositat, amb el so que ens evoca i ens parla d'una realitat no quantificable i que ens obre a un món interior. La petita, sense pretensions de grandesa, col·locada en un petit campanar o en alguna ermita, també ens convoca amb la seva veu a celebrar la fe. I en aquest món de les campanes hi ha unes persones, els campaners, que durant anys, amb senzillesa i entusiasme, han tingut cura de les campanes i els campanars; homes i dones que amb un estil personal i plens d'entusiasme han acompanyat la vida de la gent, de tants i tants pobles. Ells han estat i són els transmissors d'aquest element cultural i del seu llenguatge, també espiritual i humà.

—Quan i per què va néixer la Confraria de Campaners?

—A partir de les trobades de campaners d'Os i a partir també de les jornades d'estudi sobre les campanes que organitzem cada dos anys al monestir de les Avellanes, al terme d'Os. A partir d'aquestes accions es va veure la necessitat de crear algun espai que aglutinés els campaners, els estudiosos i els historiadors, els animadors, els interessats en tot el que fa referència al món de les campanes. La Confraria, com a entitat jurídica, reconeguda, també pretén estudiar i seguir la restauració de campanars i campanes, per evitar que es facin disbarats a l'hora de muntar-ne de noves, així com confeccionar un cens de les campanes d'arreu de Catalunya, cosa que no tenim.

—Com es troba el món de les campanes a Catalunya?

—Força esperançat, ja que tenim molta activitat. Pels mitjans informatius veiem que són notícia les restauracions de campanes velles i simbòliques, com les de la catedral de Tarragona, restaurades l'any passat al taller de Josep Carvajal, a Alcoletge; la benedicció i la col·locació de campanes noves com la de la seu de Barcelona, batejada amb el nom de Montserrat per votació popular, o les dues que el proper mes de setembre es col·locaran a l'església de Santa Maria de l'Alba, a Tàrraga, o la benedicció l'any

Vicenç Alfonso.

passat de la campana Concòrdia, del poble de Nalec, a les terres de Lleida però pertanyent al bisbat de Tarragona (campana destruïda durant la Guerra Civil i recuperada ara mercès a la voluntat dels veïns). També cal afegir la campana que el poble dels Alamús va estrenar fa poc i la recuperació del toc de campanes en els dies solemnes a la seu vella de Lleida, que ja es va sentir el dia de Pasqua.

Per altra banda, cal fer constar que la Trobada de Campaners d'Os té cada vegada més ressò i interès, així com la Confraria amb la seva revista, *El Batall*,

les seves activitats i projectes.

—I per a l'Església què és la campana?

—És un element importantíssim. El seu ús litúrgic ens mostra, encara avui, aquesta veu de Déu que convida el poble a celebrar la fe, perquè la campana per damunt de tot és veu de l'Església, veu de Déu. Després del Concili Vaticà II, la serenor dels anys ens ha retornat el valor de les campanes que potser havia patit també l'oblit. La campana és per a l'Església un gran patrimoni que no ha de ser ignorat ni arraconat. És evident que avui,

La junta de la Confraria

Nou membres conformen la junta directiva de la Confraria de Campaners de Catalunya, presidida per Vicenç Alfonso. El vicepresident és el campaner del Palau d'Anglesola, Jaume Tarragona, i singularment el secretari de la Confraria és el monjo de Montserrat Valentí Tena, especialista en el món de les campanes. Com a tresorera hi ha la historiadora Maria José Huete i com a assessora de la junta, la carillonista del Palau de la Generalitat, Anna M. Reverté. La junta la completen els campaners de l'Espluga de Francolí, Josep Prats; d'Os de Balaguer, Josep M. Freixas; de Vilanova i la Geltrú, Xavier Orriols, i el de la catedral de Tarragona, Albert Magarolas.

en aquesta societat cada vegada més secularitzada, cal dedicar molts esforços a la nova evangelització, però crec que també cal afavorir elements gratuïts en el cor de la nostra gent i les campanes en són un. La seva veu parla en el nostre interior i arriba al nostre ésser més profund, ens produeix una experiència serena, entranyable, acollidora i d'obertura amb el transcendent. La campana és la veu de l'esperança i de la pau, tan necessàries en aquest món.

Jordi Curcó

ERMEC

La divisió de Campanes i Automatització d'ERMEC estarà present amb un estand a la Fira de Campaners d'Os de Balaguer que tindrà lloc el diumenge 25 d'abril. Presentarem els últims equips de control i la soldadura i restauració de campanes històriques. Portarem també fotografies de la campana de volteig més gran del món.

Per a més informació:

ERMEC

c/ Alcalde de Móstoles, 42, baixos
08025 Barcelona
Tel. 934 501 600 / Fax 934 330 885
ermec@ermec.com
<http://www.ermec.com/campanar>

COMPREM - GESTIONEM

Quadres - Mobles - Antiguitats -
Argent - Ceràmica - Pisos sencers

Tel. 934 876 886 - c/ València, 248
08007 Barcelona

Tarragona

Cinc prioritats per als pròxims tres anys

■ El nou pla entrarà en vigor a partir del setembre

TARRAGONA.— L'arquebisbat de Tarragona ha definit els cinc objectius prioritaris per als pròxims tres cursos. Aquests objectius han estat recentment aprovats pel Consell Episcopal, després d'haver consultat altres organismes diocesans, i són un nou pas en l'aplicació de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense.

Els cinc objectius pastorals escollits com a prioritaris per al pla triennal 1999-2002 són els següents: potenciar l'estudi i la divulgació de la Paraula de Déu; viure i expressar les actituds de conversió, de reconciliació, d'acció de gràcies i de solidaritat, amb l'esperit del Jubileu; revisar i millorar les actituds i les formes d'acolliment per part de les persones i de les institucions eclesials; ajudar a viure el diumenge com a dia del Senyor; i intensificar la participació dels laics en l'Església i en el món i la seva formació.

Des de fa uns 25 anys, l'arquebisbat de Tarragona s'organitza segons plans triennals que marquen les prioritats que es mantenen durant aquest període, així com una sèrie d'accions lligades a les prioritats que es concreten en cadascun dels tres cursos. Aquest és el segon pla triennal que s'elabora a partir de les resolucions del Concili Provincial Tarraconense. El nou pla entrarà en funcionament a partir del pròxim setembre, i actualment les diferents delegacions i secretariats treballen en el disseny de les accions concretes que emprendran.

El vicari general de l'arquebisbat, Miquel Barbarà, comenta que en el nou pla hi ha línies de continuïtat respecte a l'anterior, com ara la insistència en el paper dels laics o en la celebració del diumenge, mentre que altres aporten més novetats. Segons Barbarà, en l'elecció dels nous objectius també s'ha tingut en compte la proximitat de la celebració del Jubileu de l'any 2000. D'altra banda, va recordar que els cinc objectius marquen prioritats, però que això no vol dir que es deixi de treballar intensament en altres àmbits o en els objectius dels plans anteriors. Precisament el vicari general va

indicar que la valoració que des dels diferents organismes s'ha fet del pla 1996-99 és positiva: «Cal tenir en compte, però, que a l'arquebisbat s'ha apostat per una aplicació del Concili més en la feina del dia a dia i no tant en fites o actes espectaculars.»

El pla 1996-99 finalitzarà la seva aplicació aquest juliol, després que l'any passat rebés un bon impuls amb la publicació d'una carta pastoral de Mons. Lluís Martínez Sistach titulada *Treballem amb joia a la vinya del Senyor*.

Guillermo Soler

URGELL

Càritas: vuit milions a cooperació internacional

LA SEU D'URGELL.— Càritas diocesana d'Urgell, el 1998, va recollir 18.657.547 ptes. En el capítol d'ajudes, la cooperació internacional, amb 8.022.420 ptes., és la més voluminosa. Són les dades oferides pel consell rector de Càritas diocesana en la 7a sessió, celebrada el 6 de març.

En l'apartat d'ingressos destaquen els donatius a les campanyes pro Sudan i per pal·liar els efectes dels huracans *Georges* i *Mitch*: 8.008.137 ptes.; les col·lectes, 3.356.190 ptes., i les aportacions d'entitats, 2.860.000 ptes. Entre les ajudes sobresurten les següents: cooperació internacional, 8.022.420 ptes.; programa de toxicomanies-CeCas, 3.018.388 ptes.; Voluntariat Gent Gran, 1.272.986 ptes., i Infància, 885.421.

El consell rector va acordar donar continuïtat als programes establerts.

ampliar-los i prioritzar la cooperació internacional, concretament assessorar en la creació de Càritas a la diòcesi de Garissa (Kenya). Fa unes setmanes el bisbe d'aquesta diòcesi africana va visitar els dirigents de Càritas a la Seu d'Urgell i va ser el primer contacte personal d'una sèrie de converses i ajudes. A la reunió anual del consell rector hi van assistir representacions de Càritas de Puigcerdà, de Guissona, de Tremp, de Viella, de la Seu d'Urgell, de Balaguer i d'Organyà. També hi van participar Eva Camprubí, assistent social a la zona sud del bisbat; Antoni Bastús; Josep Sanvisens, i Anna Domingo, assistent social de Càritas diocesana. «Fa l'efecte que és una gestió empresarial realment bona», va manifestar Martí Alanís, bisbe d'Urgell, en la presentació de la Memòria 98 de Càritas diocesana. (A.M.)

TORTOSA

Ha mort Mn. Sirisi, capellà i músic

PRATDIP.— Als 78 anys va morir el 6 d'abril Mn. Jaume Sirisi Escoda. De família cristiana i levítica va servir l'Església de Tortosa i de Barcelona durant 54 anys. Van concelebrar, amb el bisbe Xavier Salinas, trenta-cinc sacerdots i tots van poder escoltar fragments de la carta enviada pel cardenal Ricard M. Carles en què agraïa el seu carisma de músic, organista, compositor i amb un tarannà apostòlic senzill.

Mn. Sirisi, en el primer tram del seu sacerdoci, es va dedicar a la docència al Seminari Menor i Col·legi diocesà de Tortosa, cosa que feia compatible amb la capellania de la Casa Noviciat de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. En una segona etapa, va guanyar les oposicions a organista a la seu de Saragossa i després va passar a la catedral de Barcelona, de la qual ha estat fins ara organista emèrit. (J.B.B.)

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

*Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.*

☐ JOSEP LLUÍS CULEBRAS HIDALGO
Bishop's house
P.O. BOX 25
Hwange
ZIMBABWE..... 26.884 ptes.

☐ MN. ANTONI CLAVE
Casa parroquial
Ribera 590
30300 José Pedro Varela
D.P. Lavalleja
URUGUAY..... 26.884ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitge apadrinar)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.
Banc / Caixa

Entitat
 Oficina
 DC
 C/c o Llibreta

CATALUNYA+ CRISTIANA

c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Més que apagar focs

■ El cos de bombers compta amb un gran nombre de voluntaris

Enguany només fem que sentir a través dels mitjans de comunicació el perill d'incendis que representarà aquest estiu, a causa de la sequera. És ben cert que la gent només ens recordem dels bombers quan es presenten situacions d'aquest tipus, però, amb tot, són un cos que realitza una tasca social molt important, i que compta amb un grup de joves voluntaris que entenen aquesta professió com un servei i donació a la societat.

L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya està formada per gent voluntària, sense cap ànim de lucre. Aquesta associació pertany tant als bombers voluntaris de la Generalitat com a l'equip dels bombers professionals.

«Entenem que fer de bomber és una feina que ha de ser vocacional», explica en Josep Maria Baget, secretari de l'associació. «Volem que el dia de demà, els nens que avui dia senten una certa inquietud per fer-se bombers, siguin uns bombers professionals.»

Una mica d'història

L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya s'inspira en les associacions ja existents a França i Alemanya, on hi ha molts bombers juvenils. Alemanya es va interessar per conèixer la situació a Catalunya en aquest camp. Llavors, va entrar en contacte amb gent interessada en l'àmbit dels bombers relacionats amb el jovent. Fruit d'aquesta iniciativa, va néixer una petita secció juvenil, nodrida amb els fills dels bombers professionals i voluntaris. Poc a poc, però, va anar creixent, i «la secció inicial es va convertir en una associació independent, lliure, on cada membre paga la seva assegurança i l'uniforme. «Alemanya, fins i tot, ens va regalar un camió, per tal que poguessin fer pràctiques», comenta Josep Baget.

L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya compta amb el suport de la Generalitat i de Bombers de Barcelona. Té grups a Viladecans, a Sant Climent de Llobregat, un altre a Mataró, un petit grup a Tarragona, a Sitges i a Barcelona, on efectuen les activitats d'aprenentatge al parc de bombers de Sant Andreu.

Una formació sòlida

Els nois i noies reben una instrucció de bombers professionals i voluntaris, cosa que els permetrà, el dia de demà, poder entrar al cos de bombers voluntaris de la Generalitat, o bé com a bombers professionals i, en tot cas, adquirir una sèrie de coneixements pràctics sobre com actuar davant d'un incendi, en situacions d'emergència o bé quotidianes, a la llar: què fer davant d'un ferit, una intoxicació de fum, una paella que s'encén a casa, etc.

Cada quinze dies, els dissabtes, els nois i noies van a un parc de bombers, on reben pràcticament la mateixa formació que pot rebre un bomber professional o voluntari. Se'ls fa, fins i tot, un petit examen cada tres mesos, per veure els seus progressos i motivar-los.

L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya manté molt bona relació amb els bombers juvenils d'Alemanya. Cada any, o bé els joves catalans van a Alemanya, o a l'inrevés, realitzen quinze dies de convivències, i reforcen així els llaços d'amistat ja existents. «És una experiència molt maca, ja que permet als nois i noies conèixer una altra realitat convivint amb famílies alemanyes», comenta Josep.

El valor del servei

L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya té un aspecte molt bo a oferir als joves que volen entrar-hi: l'ex-

Grup de bombers juvenils alemanys rebuts per Jordi Pujol.

periència de saber i comprovar que existeix un servei, de cara als altres, que resulta molt gratificant i que contribueix al creixement com a persona, sent útil per a la societat. «El millor és dir que vinguin un dia i el visquin amb nosaltres; aquesta és la millor manera de convèncer-los. Nosaltres els oferim una formació cívica que resulta molt enriquidora», expressa el secretari dels voluntaris.

A l'associació, es realitzen altres activitats complementàries a les de bomber. Per exemple, els joves de Sitges van cada quinze dies amb un grup de disminuïts, físics i psíquics, per tal d'ajudar-los en diferents aspectes: portar-los el cotxet, acompanyar-los a la platja, preparar-los jocs, etc. El que resulta més remarcable és veure com els nois es consciencien de la gratificació personal que s'experimenta servint els altres. També s'han realitzat, de vegades, xerrades a les escoles, explicant als nens com han d'actuar en diverses situacions on hi ha perill d'incendi. «Després, els pujàvem a tots al camió dels bombers, i només amb la cara d'il·lusió que feien, ja et recompensava», comenta Josep.

Molts cops, els bombers realitzen ser-

veis que no són coneguts, i que van més enllà del fet d'apagar el foc. Per exemple, en un cas d'incendi, si hi ha algun nen que és rescatat, un dels bombers el distreu i juga amb ell, per tal que el nen no sigui conscient de la tragèdia. Són detalls que tenen molta importància. «La nostra associació busca humanitzar els nois i noies que hi acudeixen, perquè siguin sensibles davant el dolor i el patiment dels altres i ajudin a alleujar les persones davant qualsevol situació», expressa Josep.

A la nostra societat, fa falta el sentit del voluntariat. L'Associació de Bombers Juvenils de Catalunya infora als joves el valor d'una entrega voluntària als altres.

Gerard Redó

**ASSOCIACIÓ DE BOMBERS
JUVENILS DE CATALUNYA
C/ LA GLEVA 34, ÀTIC 2A
08030 BARCELONA
TEL. 934 188 450**

Catalunya
Un país de voluntaris

**Dóna
Suport**
al voluntariat
a través del món
associatiu

**Fomenta la
Formació**
dels voluntaris

**Facilita
Informació**

**Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat**

**MÉS INFORMACIÓ
900 300 500**

societat

Nova era per als drets humans

BARCELONA.— «Avui comença una nova era per als drets humans, atès que el cas Pinochet reforça el paper de les lleis internacionals que vetllen pel respecte dels drets més fonamentals arreu.» Amb aquestes paraules, Amnistia Internacional-Catalunya va expressar la seva satisfacció en conèixer el veredict del tribunal dels Lords britànics, que van negar la immunitat a l'exdictador xilè Augusto Pinochet. Aquesta organització de defensa dels drets humans subratllava també que «un cap d'Estat no té immunitat per cometre crims contra la humanitat i actes de tortura», alhora que considerava «aquest pas cap a la justícia esperançador, pel que té de reparació per a les víctimes i les seves famílies». (C.C.)

Voluntariat juvenil amb el Tercer Món

BARCELONA.— El 13 d'abril passat va tenir lloc la presentació del llibre *Experiències de solidaritat: una aproximació a la participació juvenil a les ONGD*, publicat per la Diputació de Barcelona. L'objectiu és apropar-se al fenomen del voluntariat juvenil que desenvolupa la seva tasca solidària a les organitzacions no governamentals per al desenvolupament (ONGD). L'obra estudia fonamentalment el cas de les Brigades de Solidaritat, és a dir, els grups de joves que són enviats per les ONGD durant el període d'estiu a col·laborar en projectes de desenvolupament en països del Sud. (C.C.)

Festa de l'ecologia

BARCELONA.— Organitzada per l'associació Fira per la Terra amb el suport de la Regidoria de Ciutat Sostenible, Parcs i Jardins de l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, la ciutat celebra durant tres dies, del 23 al 25 d'abril, la quarta edició de la Fira per la Terra. Una festa de l'ecologia que se celebrarà al Parc de la Ciutadella, on hi haurà una sèrie d'actes adreçats a grans i a petits. Destaquen les activitats relacionades amb la solidaritat, l'educació ambiental, la salut, l'artesanía, el consum solidari i els productes ecològics. (C.C.)

Un viatge al passat a través de la mitologia

■ La Llegenda de Sant Jordi de Montblanc, festa medieval d'interès turístic nacional

MONTBLANC.— L'Associació Medieval de la Llegenda de Sant Jordi de la capital de la Conca de Barberà ha estat nomenada recentment festa d'interès turístic nacional, per part de la Direcció General de Turismo. Aquesta catalogació reconeix la

tasca duta a terme per tot un poble, alhora que contribueix a la divulgació de la Setmana Medieval de Montblanc a la resta de l'Estat espanyol i arreu del món. Enguany la festa se celebrarà des del 23 d'abril fins al 2 de maig.

Montblanc celebra enguany la XII Setmana Medieval de la Llegenda de Sant Jordi.

El ressò de la Setmana Medieval de Montblanc es farà palès sobretot a partir de l'any vinent a través de diferents actes que promouran els consolats de l'Estat espanyol a tot el món. Enguany, però, hi haurà una iniciativa que cal destacar: una productora cinematogràfica del Quebec (el Canadà) enregistrarà alguns moments d'aquesta festa de l'edat mitjana per a l'elaboració d'un reportatge sobre Catalunya.

La primera representació de la Llegenda de Sant Jordi es va escenificar el 16 de maig del 1987, fruit de l'empenta d'un grup d'entusiastes que va voler recuperar per a Montblanc la llegenda del patró de Catalunya. Joan Amades explica en el seu *Costumari* com Montblanc, un poble d'arrels medievals, continua sent «l'eix de la mitologia de sant Jordi». La funció va aconseguir un gran èxit; i a partir d'aquí, es va decidir constituir una junta i crear una associació amb la finalitat de consolidar la festa, assegurar-ne la continuïtat i ampliar-la com a Setmana Medieval.

Un terrible drac volador

La llegenda explica que la vila de Montblanc es trobava amenaçada per un terrible drac volador que exterminava les collites i el bestiar. Quan ja no van quedar més animals per sacrificar, la població va decidir fer un sorteig per triar la persona que havia de ser lliurada al màl·lic animal. El destí va voler que la primera persona fos la filla del rei. Va ser llavors quan va aparèixer sant Jordi cavalcant en un cavall blanc i, donant un fort cop d'espasa, va matar el drac. Sant Jordi va collir la rosa més formosa que va trobar i la va lliurar a la princesa com a símbol del seu amor. Tot seguit, va muntar en el seu cavall i, entre crits d'alegria de la gent, va travessar la muralla per la porta que avui dia es coneix com a «portal de sant Jordi». El rei i el seu poble, davant d'aquesta gesta heroica, van escollir sant Jordi com a patró de la vila.

Del programa confeccionat per a la XII Setmana Medieval de la Llegenda de Sant Jordi destaquen els actes següents:

el dia 23 d'abril, pronunciament del pregó de la festa des del balcó de la casa Desclergue, a la plaça Major, a les 20.45. Després, a mitjanit, se celebrarà el *Dra-cum Nocte*, un espectacle de música, llum i foc per rebre el drac de les forces del mal.

El dissabte dia 24 tindrà lloc el mercat medieval, amb una mostra d'oficis i venda de productes de l'època. A les 23.00 tindrà lloc el plat fort de la jornada: la representació de la Llegenda de Sant Jordi al passeig Conangla, un gran espectacle que conjuga tradició, llum i focs d'artifici. El dia 30, a la nit, hi haurà el sopar medieval, al qual és imprescindible acudir abillat amb vestits medievals.

Els actes finalitzaran el diumenge 2 de maig, amb la representació de les Corts Catalanes a l'interior de l'església de Santa Maria, en el decurs de la qual el ministre de Cultura del Govern andorrà, Enric Pujal Areny, serà nomenat membre de l'Associació Medieval.

Joan Boronat

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

Quan l'arruga no és bella...

BARCELONA.— Hi ha persones que col·leccionen segells, postals, monedes, cromos, mussols de ceràmica, clauers o sobrets de sucre. N'hi ha d'altres, però, que col·leccionen objectes més singulars, com ara planxes. És el cas de Francesc Bohigas Baeta, propietari de la Tintoreria Bohigas, una empresa gairebé centenària, especialitzada en rentatge en sec i planxada al vapor de tota classe de peces de vestir, flassades, edredons, cortines i catifes.

Francesc Bohigas col·lecciona planxes antigues, datades entre finals del segle XIX i començaments del segle XX. Té més de seixanta models diferents, la meitat dels quals es poden veure a l'interior de la Tintoreria Bohigas (c/ Fulton, 24 - Barcelona). Unes planxes que combinen sovint la funcionalitat amb l'expressió artística i que desperten l'admiració unànime dels seus clients.

D'aquesta magnífica col·lecció de planxes, en destaquen fonamentalment tres tipus: les que es posaven en contacte directe amb la font de calor (fogó, forn, estufa, etc.) perquè s'escalfessin; aquelles que tenen una obertura de forma triangular o rectangular on es dipositava un lingot de ferro roent i les que disposen d'un gran compartiment per introduir-hi les brases, és a dir, els trossos de llenya o de carbó reduïts per la combustió a l'estat de carbó ardent. D'aquest últim model, el Sr. Bohigas té una planxa de ferro que supera... els set quilos i mig de pes! També n'atresora exemplars que funcionen a gas i amb alcohol. Així

Foto: Mariona Vidal

mateix, compta amb una bona mostra de les primeres planxes elèctriques.

«Planxar és desinfectar»

«Els col·leccionistes valoren bàsicament dues coses: la raresa i l'antiguitat de l'objecte en qüestió», afirma Francesc Bohigas. La majoria de les planxes de la seva col·lecció —procedents de diversos països, com l'Argentina, Bèlgica, Espanya, França, Holanda o Portugal— són de ferro, però també n'hi ha algunes de llautó. Cal esmentar sobretot una plan-

xa feta íntegrament de ferro, la nansa de la qual té forma zoomòrfica; un reposaplanxes de ferro amb una inequívoca influència estètica modernista i uns arriassadors per a determinades peces de roba, com els volants d'un vestit o d'una cortina.

El Sr. Bohigas opina que «planxar

Una de les planxes antigues de la col·lecció de Francesc Bohigas.

és sinònim de desinfectar», ja que la temperatura que pot arribar a aconseguir una planxa es de 220 graus. Recorda que anys ençà, quan la tuberculosi estava molt estesa entre la població, «es planxava tota la roba perquè era una manera eficaç d'eliminar els virus d'aquesta greu malaltia». També vol posar de manifest que, al contrari del que sol pensar molta gent, «la roba

no es desgasta pel simple fet de rentar-la». Segons un estudi recent dut a terme pel Centre Tècnic de Tintoreria i Neteja de Lió, el que realment desgasta la roba és la pols, «que actua com a cristall minúscul que afebleix i talla els teixits».

Miquel Àngel Codina

Compromís social per a la rehabilitació del malalt mental

BARCELONA.— L'Hotel Ritz va acollir recentment un sopar-col·loqui organitzat per l'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral sobre el tema de la salut mental. El Dr. Josep Ramos, director mèdic de l'Hospital de Sant Joan de Déu, va definir la salut mental com «la capacitat d'estimar, treballar, crear, sentir, pensar i responsabilitzar-se de la pròpia vida i de tenir esperança en el futur». Hi ha molts factors en joc en l'àmbit de la salut mental i la frontera entre salut i malaltia no és clara. L'Organització Mundial de la Salut ha constatat que aquestes malalties són una càrrega creixent a tots els països i que d'entre les deu malalties que comporten més discapacitats, cinc són de tipus psiquiàtric.

Davant d'aquesta situació, el Dr. Ramos va proposar reconèixer la parcialitat dels coneixements actuals, ja que no poden explicar-ho tot. Segons ell, «l'ésser humà és un munt de coses: cervell, tradicions, experiències, cultura, ètnia i espiritualitat». El tractament de les malalties mentals no permet un pensament reduccionista i únic, sinó que cal prendre un compromís amb la globalitat de la

persona i establir un diàleg molt obert per saber què és allò que fa més saludable la gent. El Dr. Josep Ramos va destacar la importància dels trets que es combinen per fer que una persona pugui explotar els seus recursos de la felicitat, que avui dia continuen sent un misteri, tot i que es coneixen factors —com els primers somriures rebuts o les primers paraules adreçades a l'infant— que suscitin determinats circuits a les nostres neurones.

Tina Ureña, professora de l'Escola Universitària de Treball Social de l'ICESB de la Universitat Ramon Llull, va parlar en la seva ponència sobre com, de vegades, es pot malmetre la vida laboral i familiar d'aquests individus. En el cas de la depressió, sovint s'associa a una manca de voluntat, fins i tot en l'entorn familiar, on es fa molt difícil entrenar el malalt depressiu. Els professionals en particular i la societat en general s'han de comprometre a dur a terme una pedagogia activa que promogui la rehabilitació del malalt mental. La salut mental té a veure amb un model de vida orientat a estimar i comprendre les limitacions de tots, i aquest és un afer del col·lectiu global de la societat. (C.C.)

ATENCIÓ ANUNCIANTS

Ingredients per fer un bon anunci publicitari

- ✓ Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la Tieta Montserrat".
- ✓ Cada setmana us veuran més de 40.000 persones.
- ✓ El vostre anunci no té data de caducitat. Les fitxes es guarden temps i temps.
- ✓ Un preu realment econòmic: només 10.990 ptes.

cultura

Ambaixadors de Catalunya

■ Més de 80.000 catalans que viuen a l'estranger celebren aquest diumenge el Dia Internacional de la Catalunya Exterior

Els catalans que viuen a fora són un patrimoni poc conegut que cal protegir. Són ambaixadors de Catalunya i projecten la nostra identitat en escenaris diversos. Actualment hi ha constància de la presència de més de 80.000 catalans a l'exterior. Més d'un centenar de casals reben el suport i els serveis del Govern català a aquests ciutadans. Enguany se celebra per primera vegada, el dia 25 d'abril, el Dia Internacional de la Catalunya Exterior amb l'objectiu de recordar-los i alhora fomentar el coneixement de la realitat d'aquesta Catalunya a l'interior del país.

La celebració d'aquest Dia va ser aprovada pel Parlament de Catalunya el mes de març passat, instant el Govern català a donar relleu públic a aquest Dia. La celebració es farà el dia de Sant Jordi, o el primer diumenge després de Sant Jordi si la data no s'escau en diumenge.

La majoria dels catalans que viuen a fora han combinat d'una manera equilibrada el sentiment de pertinença i record a la seva terra amb una voluntat clara d'obertura i projecció a la nova realitat que els acull. Molts d'aquests ciutadans han deixat una empremta important en els indrets on han viscut.

Cal remarcar, en parlar d'aquesta presència catalana a l'exterior, la tasca que desenvolupen moltes persones en l'àmbit de la cooperació i la solidaritat. Persones que

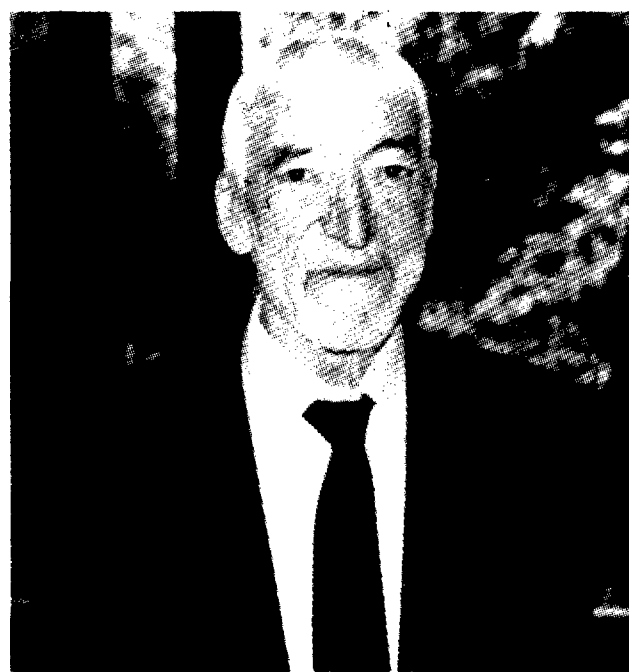
impulsen, amb el seu esforç i dedicació exemplars, projectes sanitaris, educatius o humanitaris. Hi ha noms molt coneguts com el bisbe Pere Casaldàliga o el missioner Vicenç Ferrer, impulsor de millores notables al districte Anantapur de l'Índia. Podríem afegir a aquesta llista els noms de moltes persones que mostren una actitud de desprendiment modèlic envers els qui més ho necessiten.

Tampoc no podem oblidar l'esforç i dedicació de molts cooperants als països de l'Amèrica Central colpats per l'huracà *Mitch*, a la conflictiva zona dels Balcans o altres països en vies de desenvolupament que necessiten el suport dels països més rics.

Fidelitat a les tradicions

Els centres catalans presents arreu celebren amb devoció i un punt d'enyorança les festes i tradicions de Catalunya. El mes d'abril viuen amb especial intensitat les festes de Sant Jordi, enguany vinculada al Dia Internacional de la Catalunya Exterior, i de la Mare de Déu de Montserrat. Els casals han contribuït d'una manera important a la difusió del Dia de Sant Jordi com a festa mundial del llibre, reconeguda així per la Unesco. Sant Jordi es va projectant, cada any amb més força, com la gran festa del civisme i de la tolerància, en un món convulsionat per la barbàrie de la guerra que necessita referents i missatges positius.

El paper dels casals catalans en la difusió de la cultura i la llengua catalanes és important. Més de trenta centres imparteixen classes de català de manera regular. El 1998 un total de 500 alumnes van seguir

El missioner Vicenç Ferrer.

regularment els cursos. La procedència dels alumnes que segueixen aquests cursos és variada: socis dels casals, descendents dels catalans o persones que volen aprendre el català per motius diversos. La tasca de la trentena de professors que s'ocupen d'aquest tema passa per adaptar-se als interessos dels alumnes. El mètode de treball més utilitzat és el «Digui... digui».

Una altra iniciativa en la qual s'estan implicant a fons els casals és la celebració, el proper 20 de juny, del Dia Universal de la Sardana. S'han organitzat audicions i ballades de sardanes arreu del món, en el projecte conegut amb el nom «La sardana que envolta el món». Les ballades començaran al meridià més oriental (Austràlia, Japó), continuaran a l'Índia, Ucraïna, Rússia, Europa i acabaran a l'extrem més occidental, a Vancouver (Canadà).

Tomàs Puntí

? Coneixeu
publicitat
més llaminera i
saborosa que posar
un anunci a
"Les Receptes
de la Tieta
Montserrat"? **?**

Truqueu al telèfon 934 905 988
i us n'informarem.

El jovent i les missions, un binomi fructífer

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— Els dies 8 i 9 de maig se celebrarà el Festival Nacional de la Canción Misionera, organitzat per la Direcció Nacional de Obras Misionales Pontificias i adreçat a tots els grups juvenils compromesos amb les missions, sota el lema «Jove del 2000... ¿la teva missió?» Els grups participants en el concurs hauran de presentar

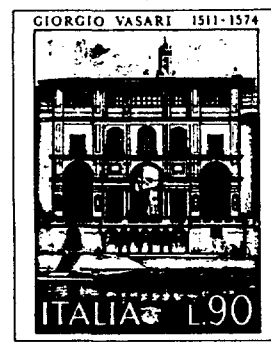
una cançó original tant en la música com en la lletra i que faci referència a l'eslògan del festival. Durant aquests dos dies també està previst fer una concentració juvenil a la catedral i una sortida pels carrers de Santiago de Compostel·la, tocant instruments i cantant cançons, perquè la ciutat prengui consciència de la tasca dels missioners. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

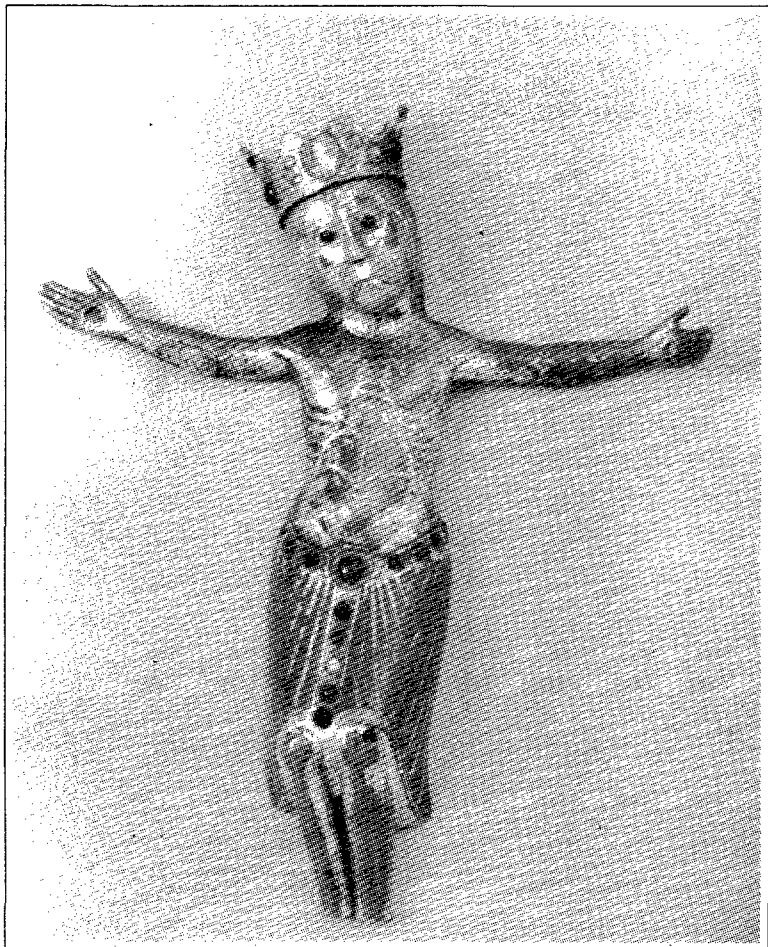
Giorgio Vasari, arquitecte

El 1974 Itàlia va commemorar el quart centenari de la mort de l'arquitecte Giorgio Vasari a través de l'emissió d'un segell, on es pot veure una de les seves obres més importants: el Palau dels Oficis, a Florència. La numeració Yvert d'aquest segell és la 1.208. Giorgio Vasari (Arezzo, 1511 - Florència, 1574) era també pintor i escriptor. Deixeble de Michelangelo Buonarroti i d'Andrea del Sarto, va decorar la sala de la Cancelleria de Roma amb escenes de la vida del papa Pau III. Va aconseguir un gran renom com a escriptor amb *Le vite dei più eccellenti pittori, scultori e architettori* (1550), una obra fonamental per conèixer la història dels artistes italians.

Exposicions

Miquel Àngel Codina

Crucifix de coure daurat i gravat, amb aplicacions d'esmail (~1220).

L'oceà de neu

■ Els Pirineus, bressol d'una cultura rica, única i singular

«En veure tots aquests cims eriçats que pugen i baixen de manera desigual, apareixen uns darrere dels altres, tots s'empenyen, s'apilen i es giren cap al cel amb un esforç immens, diríeu que es tracta de les onades colossals d'un oceà de neu, immobilitzat de sobte.» L'escriptor francès Gustave Flaubert descrivia així la profunda impressió que li va suscitar la contemplació dels Pirineus en la seva obra *Viatge als Pirineus i a Còrsega* (1840). Ara aquest sistema muntanyós de 435 quilòmetres de longitud que uneix la península Ibèrica amb la resta del continent europeu és objecte d'una exposició itinerant, fruit de la col·laboració entre la Generalitat de Catalunya, la Fundació "la Caixa" i la Comunitat de Treball dels Pirineus, que estarà oberta fins al 2 de maig.

La història dels Pirineus, un camí fronterer entre dos mars, és plena de llegendes i mites. Alguns relacionen l'etimologia del seu nom amb Pyrene, la filla del rei Bèrbix, estimada per Hèrcules, que diuen que és enterrada a la muntanya; altres associen el nom amb el mot grec que designa el foc (*pyr*), en memòria d'un devastador incendi que es va produir en temps immemorials i que, per efecte de la calor que va generar, va fondre les mines d'or i d'argent que la muntanya amagava en les seves entranyes.

Els habitants dels pobles dels Pirineus han desenvolupat sempre un conjunt molt ric de formes de vida adaptades a les condicions ambientals i climàtiques de la serralada. Han rebut també influències exte-

riors i les han assimilat en una cultura única i original. *Pirineus* vol donar a conèixer alguns elements paradigmàtics d'aquesta cultura pirinenca dividits en cinc àmbits temàtics (la història geològica de la muntanya, el paisatge i la intervenció de l'ésser humà, la ramaderia, l'art romànic com a llegat cultural i la xarxa de comunicacions) i convidar els visitants a fer-ne una reflexió sobre el passat i les perspectives de futur.

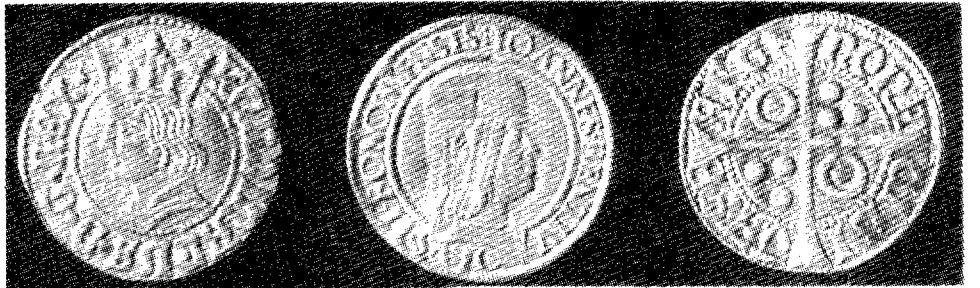
L'exposició presenta des d'una mandíbula de *dryopithecus*, un simi antropoide del miocè superior, trobada a la Seu d'Urgell, fins a una reproducció de les bellíssimes pintures rupestres de les coves de Niaux, passant per una pàgina fàcsimil de les *Homilies d'Organyà* —els primers textos coneguts escrits en català, dels segles XII-XIII—, una maqueta del claustre del monestir de Sant Miquel de Cuixà o diverses talles romàniques de la Mare de Déu. Mapes sobre els parlars d'ús actual als Pirineus i sobre els camins de pelegrinatge a Santiago de Compostel·la, capitells, estris agrícoles i monedes completen un muntatge escenogràfic que incorpora també ordinadors interactius a l'entorn de temes monogràfics, com les glaceres o la ramaderia autòctona de la zona.

PIRINEUS

Museu d'Història de Catalunya
Palau de Mar
Plaça de Pau Vila, 3 - 08003 Barcelona

Els enigmes d'un tresor numismàtic

■ Les monedes descobertes a Sant Pere de Rodes es mostren per primer cop al públic

Monedes trobades a Sant Pere de Rodes.

Arran de les obres de restauració i rehabilitació que es van dur a terme al monestir de Sant Pere de Rodes (l'Alt Empordà), el 18 de maig del 1989 es va trobar un petit recipient ceràmic que contenia nombroses monedes d'or i de plata. El recipient va ser localitzat durant les excavacions arqueològiques efectuades a la casa de l'abat del monestir, prop d'un mur i sota les lloses del paviment d'una de les estances de la planta baixa.

Aquest tresor —que ha passat a ser propietat de la Generalitat de Catalunya— està format per 658 monedes (348 d'or i 310 de plata) datades entre els segles XIV i XVI. Algunes d'elles són d'una qualitat i bellesa notables. Les peces més modernes indiquen que, amb tota probabilitat, la seva ocultació va tenir lloc entre els anys 1520 i 1530. Constitueix una troballa de caràcter excepcional, ja que representa un testimoni d'un gran valor històric i numismàtic.

L'exposició *El tresor de Sant Pere de Rodes. Moneda, comerç i art a l'inici del segle XVI* dona a conèixer la procedència diversa de la fabricació de les monedes —des de les emeses per la Corona d'Aragó o els regnes de Castella, Portugal, França, Bohèmia i Hongria fins a les manufacturades en diversos estats italians o a l'illa de Rodes (representada per les emissions de l'orde de sant Joan de Jerusalem)—, alhora que palesa com van travessar fronteres i van esdevenir les protagonistes del comerç internacional.

Organitzada pel Museu Nacional d'Art de Catalunya i la Fundació Caja Madrid, la mostra, que està estructurada de manera didàctica, es pot visitar fins al mes de novembre d'enguany. Cal assenyalar que alguns estats italians van incorporar en les seves monedes els corrents artístics del Renaixement i van encarregar els seus dissenys a artistes rellevants. L'elaboració de monedes necessitava artesans experts en el maneig dels metalls, atès que sovint utilitzaven els mateixos procediments que en l'orfebreria, una tècnica en auge en aquella època.

El valuós tresor de Sant Pere de Rodes també s'envolta de nombroses incògnites. Per què es van amagar les monedes? Qui va ser l'artífex d'aquesta decisió: l'abat del monestir o algun membre de la comunitat religiosa? Quines van ser les circumstàncies que van impedir a la persona que va amagar els diners no poder recuperar-los ni transmetre el secret de la seva ocultació a ningú? Preguntes sense resposta. Sortosament, l'oblit de l'amagatall ha possibilitat la conservació del tresor fins a l'actualitat.

EL TRESOR DE SANT PERE DE RODES

Museu Nacional d'Art de Catalunya
Palau Nacional
Parc de Montjuïc - 08038 Barcelona

«L'absència de mires individuals és l'essència de l'organització social.»

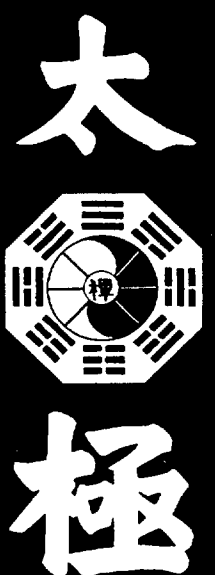
CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG:

Del 30 d'abril al 5 de maig, a les Germanes Dominiques de Becerril de la Sierra, a Madrid.

Informació: Mre Pilar Gil,
Tel. 915 306 239 (nits)

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona

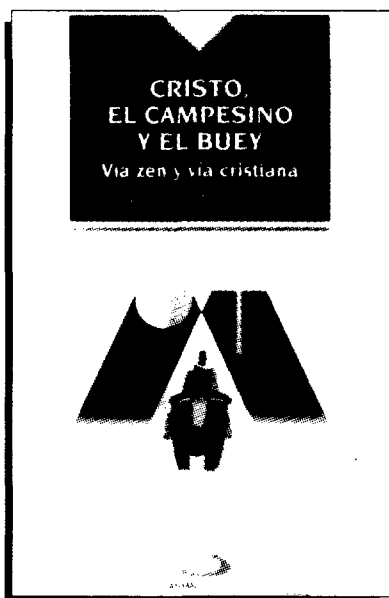

Llibres

Interrogants sobre la identitat humana

La recerca de la veritable identitat de l'ésser humà ha estat des de sempre l'enigma més secret i indesxifrabre de tots els misteris. L'expressió més precisa d'aquest enigma ens ha arribat de la mà del llenguatge simbòlic emprat pels

místics de totes les religions. El propòsit d'aquest llibre és relatar els màxims assoliments que el poema zen del camperol i el bou ens desvetlla a través de les estrofes i de la ingenuïtat dels dibuixos a tinta xinesa i, alhora, descriure experiències semblants en el camp de l'espiritualitat cristiana. Es tracta del relat de dues vies, de dos itineraris cap al despertar de l'home nou, que donen significat a la llarga i fatigosa aventura i a la completa existència dels buscadors. (C.C.)

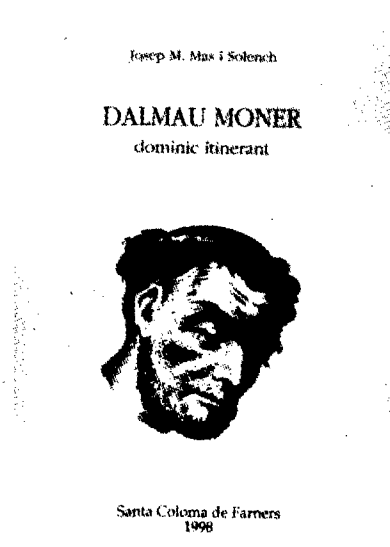

◀ **Mariano Ballester, *Cristo, el campesino y el buey. Vía zen y vía cristiana*. Editorial San Pablo, Col·lecció Nuevos Fermentos, Madrid 1997, 151 pàg.**

Un personatge il·lustre de Catalunya

Josep M. Mas i Solench, advocat i escriptor, de Santa Coloma de Farners, ha escrit cinc biografies sobre personatges nascuts en aquesta localitat. Ara en presenta una de nova, dedicada al venerable religiós dominic Dalmau Moner. Al llibre es descriuen les dates i els moments clau de la seva vida, la seva tasca com a professor de ciències humanístiques i de teologia, els fets extraordinaris que revelen la santedat d'aquest dominic i la devoció que el poble fidel li professa, sobretot al seu sepulcre, a Girona. L'autor ha consultat les fonts històriques i documentals més acreditades. També cal destacar els gravats de l'època reproduïts al llibre. «Per a la història religiosa de Catalunya, la seva personalitat té molt de símbol d'un poble que sap mantenir-se ferm a les seves arrels sense oblidar els fruits que correspon donar en cada moment», escriu el pare dominic Llorenç Galmés en la presentació de l'obra. És positiu que Catalunya no oblidï mai aquestes arrels cristianes. Dalmau Moner n'és un exemple molt representatiu. (Francesc Gamissans)

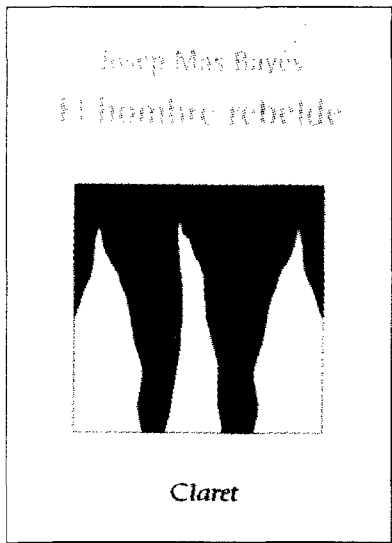
▶ **Josep M. Mas i Solench, *Dalmau Moner, dominic itinerant*. Ed. Josep M. Mas i Solench, Santa Coloma de Farners 1998, 101 pàg.**

La creació de l'home

No hi ha res en la història del pensament humà que sigui comparable a la Bíblia per explicar el problema de l'home i la seva història. La idea de l'ésser humà ve condicionada a la Bíblia per la idea de Déu, que és la que li dóna dimensió i categoria. «Els itineraris de la ment per arribar a Déu i a l'home s'entrellacen de forma tan subtil que podem afirmar que s'arriba a Déu a partir de l'home, i s'arriba a l'home a partir de Déu», explica l'autor en el pròleg. Una de les tasques més apassionants és trobar el camí que porta a la idea de la creació de l'home sintetitzada en les paraules del Gènesi: «Fem l'home a imatge i semblança nostra», que presuposa la idea d'un Déu personal, intel·ligent i pur amor. (C.C.)

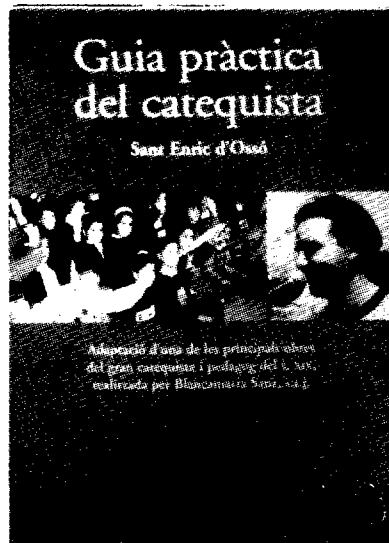
▶ **Josep Mas Bayés, *El hombre rebelde*. Editorial Claret, Barcelona 1998, 119 pàg.**

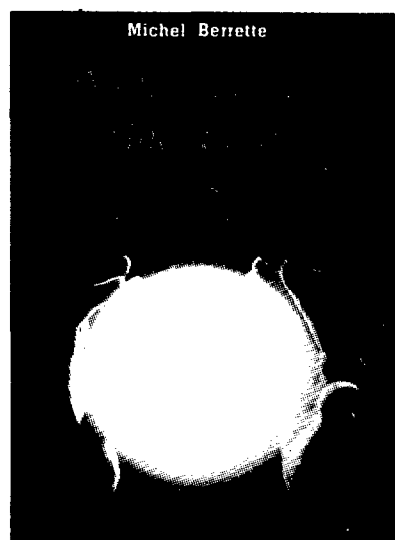
Tractat sobre la catequesi

La reedició d'aquest llibret, escrit originalment en castellà per Enric d'Ossó el 1872, no ha perdut vigència, ja que es fonamenta en unes experiències humanes que són d'ahir, d'avui i de sempre. A més, la publicació coincideix amb un esdeveniment eclesial molt important: la proclamació de sant Enric d'Ossó com a patró dels catequistes. S'ha adaptat el llenguatge original a l'actual i s'ha traduït al català. L'autor va abocar al paper les vivències mantingudes amb els seus grups de catequesi, els quals creixien en aquella època amb una rapidesa increïble. (C.C.)

▶ **Sant Enric d'Ossó, *Guia pràctica del catequista*. Ediciones STJ, Col·lecció Enrique de Ossó, Barcelona 1998, 47 pàg.**

Testimoni de conversió espiritual

Michel Berrette va passar la seva infantesa en l'ambient de les tiradores de cartes. Molt jove encara, també es va entrenar i va arribar a adquirir un gran renom com a vident. Però ben aviat es va trobar en un carreró sense sortida. A partir d'aquest moment, en una profunda conversió espiritual, es va posar plenament en mans de Déu. Discerneix la veritat sobre la seva vida i comprèn que l'únic camí d'alliberament possible passa per una conversió radical. Trobarà llavors, al final d'un llarg camí recorregut en companyia de les noves comunitats, una nova capacitat de visió. (C.C.)

▶ **Michel Berrette, *Yo fui vidente. Ahora veo*. Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1998, 149 pàg.**

Autobiografia poètica

«Amor! Aquesta és la base de la meua vida, en l'escassetat i l'abundància, en la guerra i la pau, en la salut i la malaltia, en la vida i la mort», afirma Sebastià Fernández Marín en la presentació d'aquesta autobiografia singular, confeccionada a partir de textos poètics. Natural de Monistrol de Montserrat, va néixer en el si d'una família humil, però «unida i plena d'amor». Al llarg de l'obra, Sebastià Fernández Marín parla de temes molt diversos: l'Onze de Setembre, el Barça, la sardana, el Nadal, la Costa Brava o sobre Monistrol. (C.C.)

▶ **Sebastià Fernández Marín, *Volves en l'aire*. Edicions AZ90, Barcelona 1998, 73 pàg.**

Corrupció i intriga: torna John Le Carré

El llibre de la setmana

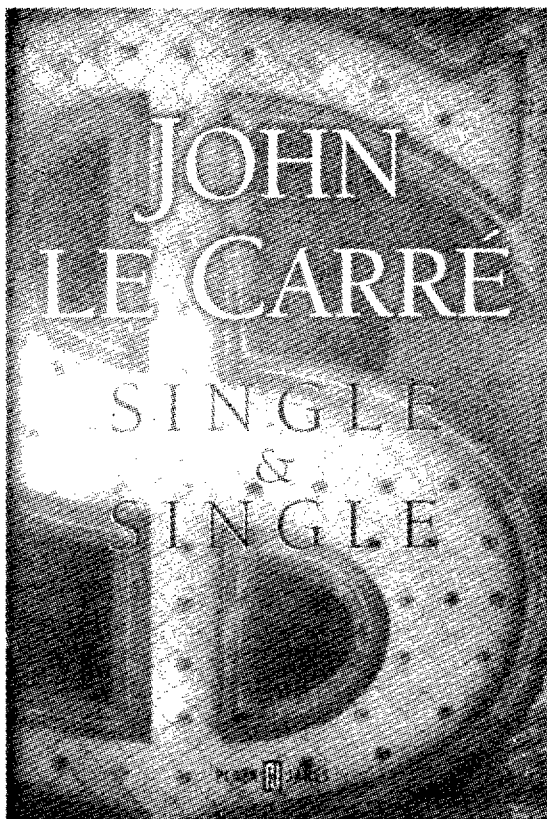
John Le Carré ens ha conduït durant molt de temps pels laberints de l'espionatge. No tan sols ens ha parlat, com altres novel·listes del gènere com Tom Clancy, de les clavegueres i les oficines ocultes, on es tramen els muntatges, a vegades espectaculars, de les grans traïcions aparentment ocultes, sinó que ha sabut mostrar-nos aspectes humans, a l'estil del seu mestre Graham Greene.

La guerra freda, però, va acabar, i l'escenari de les intrigues interminables de l'Orient Mitjà ja l'havia explotat. Malauradament, malgrat tot, els problemes i els conflictes no s'acaben mai, i ara s'ha submergit en el garbuix de les màfies, de les drogues i de les especulacions sense escrúpols. La sang freda amb què s'assassina, i els càlculs desorbitats de guanys a costa de traïcions, i de molts enganys li han donat peu a una història que ha sabut estructurar amb la seva tàctica habitual, i amb la facilitat amb què sap remoure les aigües del riu en benefici dels lectors/pescadors/interessats en narracions com les seves.

No entraré en l'anàlisi literària de *Single & Single*, perquè l'obra, en el seu gènere, entra dins de les línies de la seva narrativa anterior: John Le Carré és fidel a si mateix, quan amb les constants al·lusions a fets passats interromp la narració, i amb el seu desig de fer aparèixer i desaparèixer els personatges d'una manera inesperada, però lògica.

El que interessa d'aquesta obra és, d'una banda, la denúncia clara d'uns procediments corruptes, tot i que es guarneixin amb un vestuari de crònica freda d'una sèrie de fets que s'acumulen en la vida dels protagonistes, provocats per ells mateixos, i dels quals n'acaben pagant les conseqüències.

Hi ha, però, un element important, on sobresurt la

John LE CARRÉ,
Single & Single.
Plaza y Janés, Barcelona 1999,
420 pàg.

voluntat de presentar un personatge que intenta escapar de la corrupció, tot i que sigui a costa d'una traïció molt costosa. Perquè el descobriment per part del fill de les manipulacions amorals del pare, dóna peu a una sèrie de reflexions, que condueixen a actituds dictades per una consciència que no vol trair-se a si mateixa.

I en tot això, a més, una línia real de sensibilitat que sembla voler redimir els que s'hi deixen endur, molt cruel i amb un munt de fets delictius que si l'un és dolent, l'altre és pitjor.

No sé si John Le Carré ha volgut escriure un text moralitzant. El més probable és que la història hagi sorgit així en la imaginació, i que el clarobscur de moltes de les conductes només sigui el resultat de la seva capacitat per a la fabulació. Aquesta vegada, però, no ha complicat l'argument amb elements asèptics, o amb una major o menor intensitat en el compromís amb el delictes. Aquí passa, de vegades, una certa inspiració que denota nostàlgia certa i bona, tot i que sigui difícil d'imaginar en uns ambients com els que descriu.

Evidentment, no es tracta d'una novel·la senzilla. Una altra vegada l'autor de *Single & Single* és mestre de la intriga i de la narració, i exigeix al lector un esforç d'atenció, perquè la novel·la a vegades resulta llarga i complicada. No obstant això, tot el que conta és prou interessant i suggeridor perquè la seva lectura no cansi.

Davant de tanta novel·la mediocre que intenta ser atractiva pel que promet el seu títol, l'obra de John Le Carré val la pena de tenir-la en compte.

Cristóbal Sàrrias

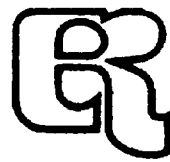
La sardana i la dansa

Neixen una cobla i un concurs

A Porqueres, al Pla de l'Estany, ha nascut una nova cobla: La Principal de Porqueres. El dia de Sant Jordi farà la seva primera actuació amb la inauguració d'un nou espai públic. La nova formació ja fa temps que es prepara sota la direcció de Josep Lucía, antic membre de la cobla Amoga. Per posar-vos-hi en contacte podeu trucar al telèfon 972 573 759. Cal remarcar que el Pla de l'Estany comptarà ja amb tres formacions: la veterana La Principal de Banyoles, la cobla Pla de l'Estany i La Principal de Porqueres. La nostra benvinguda a la nova plantilla.

La cobla Sa Palomera, de Blanes, convoca un concurs de composició de sardanes per a joves compositors, menors de 25 anys, que no els compleixin abans del 31 de desembre del 1999. Les sardanes inèdites, o sigui no interpretades abans ni tampoc premiades en altres concursos, i escrites per a cobla d'onze instruments, caldrà presentar-les per duplicat amb les corresponents partitures i una reducció per a piano. El termini de presentació acabarà el 15 de setembre, i la tramesa caldrà fer-la a Alfons Ruiz, c/ Rosselló, 16, segon pis, lletra A, de Blanes, codi postal 17300. Els premis assignats són un primer premi de 100.000 pessetes, un segon de 50.000 pessetes, i el premi popular, dotat amb 25.000 pessetes.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 933 221 711 Fax 933 225 369 - 08029 Barcelona

Estem predestinats en el nostre fer?

Quan al juliol del 1993 el prestigiós biòleg molecular Dean Hamer publicà un article titulat *Una connexió genètica entre els marcadors situats al cromosoma X i la orientació sexual masculina* la premsa mundial se'n féu ressò posant el titular «S'ha descobert el gen de l'homosexualitat». Era ben bé això el que s'havia trobat? L'anàlisi de l'il·lustre biòleg no anava tan enllà com els periòdics deien. És un gen que només afecta el comportament sexual masculí, segons es dedueix estadísticament, sense que es pugui provar en absolut un determinisme genètic. Però el cas és que notícies com aquesta, i més errònies encara, se'n publiquen ben sovint. Per exemple la del «descobriment del gen de la criminalitat» de l'any 1996 que aparegué al *Currier International*, al *Daily Mail* i a l'*Stampa*. Era totalment falsa (interpretació equivocada d'unes paraules d'un biòleg, Howard Cuckle, de Leeds) i s'hagué de desmentir, però no ho va fer pas tothom que ho havia publicat. A la societat actual ha aparegut un corrent de voler justificar tota mena de comportament humà, es recorre, així, a una predeterminació escrita en el nostre codi genètic, i s'aferra a qualsevol notícia que pugui avalar aquesta tesi. Tesi que no pot ser veritat. Tots seriem irresponsables dels nostres actes!

Doncs bé a *Mundo Científico* d'octubre del 1998, número dedicat a la genètica hereditària (a la portada ja presenta l'interrogant «¿Estamos determinados por nuestros genes?») entre altres hi ha un article molt

clarificador de Bertrand Jordan, del Centre d'Immunologia INSERM/CNE de Marsella, que ens ve a dir que des del punt de vista científic no podem parlar pas de predeterminació genètica absoluta en tots els actes que realitzem. Una cosa és tenir una tarà, una malaltia o una certa predisposició i una altra molt diferent tenir anul·lada la voluntat. Cal ser equilibrats entre dues tendències extremes: «Un psicologisme exacerbado... atribuye el papel fundamental al medio familiar y social y ve en todo genetista un fascista en potencia. En el extremo opuesto, una tendencia determinista, que prevalece en especial en Estados Unidos, atribuye a la herencia una función dominante... y pretende apoyándose en argumentos "científicos" que la mayor parte de las características individuales está determinada por los genes.» I més avall: «Los medios de comunicación, ayudados a veces por los mismos científicos amplifican, deforman y a veces inventan resultados en beneficio de lo aproximativo, lo sensacional y lo tremebundo.» I nosaltres hi afegirem que ja sabíem que tots tenim tendències no nobles (concupiscències); ens ho diu el dogma catòlic del pecat original. I que en els nostres gens hi hagi estrictes tendències defectuoses o anormals tampoc no ens ha de venir de nou, però d'això a dir que estem totalment predeterminats en el nostre obrar hi ha un abisme. Ningú no pot donar tota la culpa de la seva conducta al patrimoni genètic rebut. Tots ens hem de sentir responsables en el que la consciència ens diu que depèn de la nostra voluntat.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'electricitat i els homes que l'han investigada

21 La televisió es va inventar molt aviat

Si se'ns fes la pregunta: què es va inventar primer, la ràdio o la televisió?, ben segurament la majoria respondríem: la ràdio. Doncs bé, la resposta correcta és l'altra. Primer s'ideà la televisió. Ara bé, diguem-ho tot, va ser l'invent de transmetre imatges per mitjà de l'electricitat, el 1883, la cosa que va ser abans que l'invent de Marconi del 1895 de fer servir les ones hertzianes (electromagnètiques) per emetre missatges acústics. Però no, certament, la seva introducció efectiva a la vida social, ja que és veritat que va ser primer l'ús de la radiodifusió (o radiofonia) com a mitjà de comunicació des d'emissores per al públic, que es féu el 1920, que no pas la primera «cadena» de televisió, que s'inaugurà el 1931, a Amèrica del Nord.

Però la història de com es va poder arribar a la transmissió efectiva d'imatges a distància gràcies a l'electricitat és ben interessant i per això en parlarem:

Paul Nipkow (1860-1940) té la primera idea

Ens trobem en un pis d'una pensió de Berlín, Philipstrasse 13A, el 1883. Aquí resideix un estudiant de 23 anys que està cursant la carrera de Ciències Naturals. Es diu Paul Nipkow i va néixer a Lanenburg (Pomerània). Els seus escassos recursos econòmics no li arriben per poder anar al seu poble de vacances de Nadal amb la família. Una mica enyorat, la tarda del 24 de desembre, està pensant en els seus

parents i es posa a rumiar i a donar voltes a una idea que li burxa la ment. Si es pogués transmetre la imatge a través de l'espai a distància! Podria veure la mare, el pare, els germanets... No es podria aconseguir això d'alguna manera? Si tenim un mosaic que fa una imatge i transmetem peça per peça les pedretes que componen el mosaic bé es pot refer el quadre. Conseqüentment també es podria, per mitjà de l'electricitat, transmetre els punts que componguin la visió, i si es fes ràpidament es podria captar la imatge global. Precisament sap que fa tres anys que Alexander G. Bell ha trobat la manera de transmetre la veu. Amb un aparell com el de Bell no es podria també enviar la intensitat lluminosa de cada «pedreta» del mosaic i després recompondre'l a distància? No podrà pas ser en color, és clar, però potser s'aconseguiria una bona imatge en blanc i negre.

I el noi continua pensant-hi. S'hauria de trobar una màquina elèctrica capaç d'enviar ràpidament totes les peces del mosaic amb una intensitat de corrent que fos proporcional a la llum del punt que estigués transmetent. Ara recorda que el 1873 es va descobrir el seleni que és un element que té la curiosa propietat de variar la resistència elèctrica segons la brillantor de la llum que rep. Això vol dir que si s'intercala un trosset de seleni en un circuit deixant-lo a les fosques no hi passarà corrent, però si s'il·lumina més o menys, l'electricitat fluirà pel circuit al compàs d'aquesta llum que hi incideixi. Però caldrà que això es pugui fer a gran velocitat.

I segueix rumiant. Agafa un paper i un llapis i fa esquemes i més esquemes. I troba la manera. Un disc giratori amb foradets col·locats en espiral pot recórrer tota una imatge a cada volta que faci. I un altre disc, exactament igual, girant a la mateixa velocitat, serà el que permetrà refer la imatge. I a quina velocitat ha de girar el disc? Això es respon recordant que l'ull humà conserva durant una dècima de segon una impressió lluminosa del que rep. Així doncs, n'hi haurà prou que giri deu voltes per segon per obtenir la impressió visual de tota una imatge contínua; l'ull encara veurà el primer punt quan el disc arribi a l'últim.

Ara bé, es pot trobar un emissor elèctric que pugui pampalluguejar a aquesta velocitat? Recorda que Faraday ja havia trobat la manera de fer fluctuar ràpidament un corrent elèctric. Sembla que la cosa hi anirà bé. El nostre estudiant respira satisfet. Totes les dificultats han estat resoltes teòricament. Només falta veure si a la pràctica tot funciona. Al cap de pocs dies anava a la casa de patents a enregistrar el seu invent.

Però el món no està prou madur encara per acollir la meravella. No hi hagué cap empresa ni cap govern que volgués fer-ne una realització efectiva. Tot va romandre sobre el paper de l'oficina de patents. Al cap d'un any, quan el nostre modest estudiant havia de renovar els drets que tenia sobre l'invent, no tenint prou diners per fer-ho, automàticament els va perdre.

Vladimir K. Zworykin (1889-1982) construeix l'iconoscopi

L'invent de Nipkow no restà oblidat del tot. Hi hagué qui el volgué realitzar a la pràctica. Com l'escocès J. L. Baird que el 1926 el presentà a Londres, sense aconse-

guir l'acceptació que esperava. I és que el disc de Nipkow tenia un inconvenient: feia difícil la sincronització perfecta entre emissor i receptor.

Precisament aquest mateix any 1926 el rus nacionalitzat americà Vladimir K. Zworykin va observar que la gran velocitat dels electrons dels raigs catòdics feia possible dissociar tota una imatge en punts en una fracció de segon, posant-hi el camp magnètic adequat. Això permetia substituir el disc de Nipkow per una pantalla que fos luminescent a aquests raigs sense necessitat de fer girar cap roda. Va patentar el seu invent amb el nom d'*iconoscopi* l'any 1928 i el 1931 ja s'inaugurava a Nova York la primera emissora de televisió.

També a Berlín es féu la presentació d'un aparell de televisió amb iconoscopi el 1928. Causà sensació. Entre els qui anaren a veure'l hi havia un vellet de 68 anys que ja s'ajudava amb el bastó, un xic nerviós però modest i callat. En arribar-li el torn ho torna a mirar detalladament tot com si cerqués alguna cosa que no troba. No, no hi ha el seu nom enlloc. I allò és força igual a com s'ho va imaginar fa 45 anys aquella vigília de Nadal. Ningú no ha pensat en ell, que és qui en va tenir la primera idea. I Paul Nipkow s'allunya sense dir res. Ningú no ha pogut saber que era ell el primer inventor d'allò que es veia tan meravellós...

Però el 1935 se li va fer justícia. La primera emissora alemanya de televisió, inaugurada el 22 de març d'aquell any rebia el nom d'*Emissora Paul Nipkow*. L'inventor complia 75 anys. La universitat de Frankfurt el nomenà doctor *honoris causa* i tota la radiodifusió li reté un homenatge, que li resultà satisfactori i dolorós ensems, en veure que li arribava amb un retard de gairebé tota la vida. Va morir el 24 d'agost del 1940 a l'edat de 80 anys. L'Estat es va encarregar dels funerals.

Genis de la pantalla

Akira Kurosawa,
l'«emperador» del cel·luloide

«El cinema s'assembla a moltes altres arts. Té característiques literàries i també teatrals, un caire filofòsic, particularitats de la pintura i l'escultura, i elements musicals. Però, comptat i debatut, el cinema és cinema.» Així definia el setè art el gran guionista i director cinematogràfic japonès Akira Kurosawa (Tòquio, 1910 - 1998). Amb l'objectiu de recordar la producció artística d'aquest mestre del cinema, la Filmoteca de la Generalitat de Catalunya (av. de Sarrià, 33 - Barcelona) li dedica una extensa retrospectiva. Durant un mes i mig es revisaran trenta pel·lícules seves, algunes de les quals són ja autèntics clàssics del cel·luloide, com *Rashomon* (1950), *Viure* (1952), *Els set samurais* (1954), *Tron de sang* (1957), *Dersu Uzala* (1975), *Kagesmusha, l'ombra del guerrer* (1980), *Ran* (1985) o *Madadayo* (1993).

La crítica i els espectadors coincideixen a remarcar la modernitat del llenguatge fílmic d'Akira Kurosawa.

Sempre compromès amb els valors humanistes, Kurosawa va posar al servei d'un ideal de justícia social imatges d'una bellesa sublim i d'una plasticitat pictòrica, un extraordinari alè poètic, una magnífica direcció d'actors i una escenificació modèlica. Amb *Rashomon*, va aconseguir un gran èxit —el film obtingué el Lleó d'Or al Festival de Venècia i l'Oscar a la millor pel·lícula estrangera— que va obrir les portes a la difusió del cinema japonès a Occident. El cineasta situa l'acció al Japó medieval, on té lloc un crim, i exposa als ulls dels espectadors quatre versions, completament diferents i contradictòries, corresponents als implicats en el delictu. La veritat s'erigeix en l'eix vertebrador de la història.

Els set samurais és la pel·lícula més famosa de Kurosawa. Un poble contracta set guerrers perquè el defensin dels pillatges d'uns bandits. Un argument

Una imatge del film «Rashomon».

La claqueta

Peripècies urbanes d'un porquet

FITXA:

Director: George Miller

Intèrprets: Magda Szubanski, James Cromwell, Mary Stein

Guió: George Miller, Doug Mitchell i Mark Lamprell

Nacionalitat: EUA, 1998

Els animals, alguns amb característiques pròpies dels humans, han estat i són els protagonistes de moltes produccions cinematogràfiques. King Kong, la mula Francis, la simpàtica mona Xita, l'enorme gos Beethoven o l'orca Willy són alguns dels noms que es poden citar en aquest àmbit del cinema dels animals actors. Això fa pensar que les bèsties són un bon recurs per atreure espectadors. Aquesta fórmula és la que utilitza George Miller a *Babe, el cerdito en la ciudad*, segona part de *Babe, el cerdito valiente*. Si en la primera ocasió Miller va ser el productor del film dirigit per Chris Noonan, aquesta vegada n'és el director i el guionista.

En aquesta segona part, l'animalet rosat canvia la vida tranquil·la del camp pels perills de la ciutat. Babe viatja a la ciutat, acompanyat de la seva mestressa, una camperola grossa i amb les galtes vermelles, amb la finalitat d'aconseguir els diners necessaris per salvar la granja on viu de les urpes dels bancs. A partir d'aquest moment comencen les aventures d'aquest innocent i bondadós porquet, que sempre intenta fer el bé i ajudar els altres, fins i tot els que li volen fer mal. En les seves peripècies urbanes, Babe està acompanyat d'altres animals com un fox terrier que va amb rodes a les cames del darrere perquè té artrosi, tres ximpanzés i un orangutan del món de la farandula i l'esbojarrat ànec Fernando.

La personificació del porquet i de les

bèsties que l'acompanyen, que no paren de parlar i de protagonitzar escenes divertides, és el principal atractiu d'aquest llargmetratge infantil que en la seva primera entrega va obtenir un èxit important i va aconseguir diversos premis com l'Oscar als millors efectes visuals. En aquesta segona part al costat del porquet valent i de la resta d'animals de la ciutat hi conviuen una sèrie d'humans amb unes característiques una mica peculiars i exagerades que, tot i que s'ha de tenir en compte que és una pel·lícula per a nens amb l'objectiu de fer passar una bona estona, s'haurien pogut suavitzar.

Algunes de les aventures que el porquet convertit en guia de ramats d'ovelles i guanyador de concursos de gossos d'atura viu mentre està a la ciutat són gracioses, però a la pel·lícula li falla el guió de manera global i això fa que en alguns moments es faci una mica pesada. El film de George Miller està ambientat en una ciutat fictícia, on es barregen monuments i llocs emblemàtics de diverses ciutats del món; potser hauria estat millor donar-li un aire més real per fer-ho més seriós i creïble per als infants.

Babe, el cerdito en la ciudad és una pel·lícula simpàtica, la banda sonora de la qual va ser nominada als Oscars d'aquest any, i que conté missatges que poden ser útils per a la quitxalla i per als adults com que no s'han d'abandonar els animals. Una de les escenes amb més càrrega moral es desenvolupa quan el porquet valent demostra tenir un gran cor en salvar un pit bull que l'havia estat perseguint. *Babe, el cerdito en la ciudad* és una d'aquelles comèdies que fan possible que tant fills com pares passin una estona ben entretinguda al cinema.

Sandra Termes

amb reminiscències genuïnes del western, però desenvolupat amb el lirisme i la sensibilitat característiques del cinema oriental. La fe d'Akira Kurosawa en l'esperit humà està molt ben re-

flectida a *Dersu Uzala*, un emotiu cant a l'amistat entre un caçador i un militar. Per la seva banda, a l'espectacular *Ran* —una adaptació lliure d'*El rei Lear*, de William Shakespeare— es donen la mà la tragèdia i el caos apocalíptic. Magistrals retauls cinematogràfics concebuts amb creativitat i realitzats amb mestria tècnica i estètica. (M.A.C.)

Records

RECORDS...

Sebastià Fernández Marín
(Avi Sebas)

Aquest llibre és un al·legat contra la guerra i, sovint, una crítica punyent de la societat. No és pas una autobiografia ans, només, el meu primer llibre, que vull oferir-vos amb l'esperança que hi agafeu gust.

Preu: 1.900 ptes.

«Volves en l'aire»
Sebastià Fernández

Vet ací un recull de poemes..., perquè la vida és poesia i, d'ella, hom pot crear un munt de poemes. Qui no s'ha sentit mai poeta? De bon matí veus com despunta el sol, fins al vespre, amb el cel estelat...; neix un nen..., se te'n va un ésser estimat...; brolla l'amor..., o no ets correspost!

Preu: 1.200 ptes.

Punts de venda:

Barcelona: Balmesiana, Paulines, Llibreria Urquinaona, Catalonia, El Corte Inglés (Portal de l'Àngel), Llibreria Carandell (Sagrera), Llibreria La Formiga d'Or i Llibreria Claret.
Manresa: Llibreria Roca.

RADIO

Des de les 02.00 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emeten informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 07.00-07.05 *Mirant Endins* (petit espai de reflexió)
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi* (programa cultural per a tots els públics). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical), a càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Alberto Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (inclou *Mar de Claror*, programa de catequesi)
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Cita Concertada* (espai per a la conversa). Presentat i dirigit per Helena García Melero.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En Família* (temes al voltant de la família). Presentat i dirigit per Ester Alloza.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
21.00-21.30 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (selecció de musicals). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música de jazz). Presentat per Txell Bonet.
01.30-02.00 *De nou n'heu* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (informació esportiva). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Bojos per la Ciència* (tertúlia científica). Presentat i dirigit per Antoni París i Caterina López.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Ubeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Lourdes Vergés i Rogeli Vázquez.
00.00-02.00 *A Cel Obert* (programa de reflexió i pregària). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Una Setmana Més*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *El Tresor de la Història*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.15-22.00 *Senda Sonora*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

- 09.00-10.00 *Senda Sonora* (repetició)
12.00-12.30 *Una Setmana Més* (repetició)
12.30-13.00 *Diàlegs amb Joan Martí*
21.00-21.30 *Estels Sobre el Principat* (repetició)

Diumenge

- 08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)
18.00-18.30 *Els Nostres Tresors* (repetició)

Joan Corbella, psiquiatra, és un dels personatges famosos que contestarà a la pregunta: «És possible compartir el fet cristià en el món de l'espectacle?», dins del programa «Signes dels Temps».

TELEVISIÓ

Diumenge 25

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios*
«Taller de expertos». La fundació de San Martín de Porres, al barri de Carabanchel, s'ha transformat en un centre d'integració sociolaboral per a marginats sense llar.
10.00 *Últimas preguntas*
«Padre, me pongo en tus manos; vocaciones consagradas». Aquest diumenge del Bon Pastor l'Església catòlica celebra la Jornada de Pregària per a les vocacions consagrades.
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral de l'Escola Mare de Déu del Carme de Berga (Berguedà, bisbat de Solsona), sota la direcció de Montserrat Soler. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)
11.15 *Esglésies de Catalunya*
Dilluns 26
17.05 *Pueblo de Dios*

Dissabte 24

- 09.20 *Signes dels Temps*: «Tota una família al servei dels pobres». Reportatge del centre El Xiprer de Granollers. Testimoni d'una família que ha decidit compartir el seu dinar cada migdia amb els més necessitats.
Altres temes: —Declaracions del pare abat de Montserrat sobre la situació de l'Església catalana, la situació del català, la violència al País Basc i el debat sobre el doblatge al cinema; —Entrevista als promotors de la Fundació Claret. És possible compartir el fet cristià en el món de l'espectacle? Declaracions de Judit Mascó, Joan Pera, Joan Majó, Jordi Roigé, Núria Gispert i Joan Corbella. —Reflexió sobre l'Evangeli amb Josep M. Ballarín. (Presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.30 h de la nit, pel Canal 33.

Diumenge 25

- 09.50 *Néixer de nou*: programa religiós protestant.

Cada divendres

- 20.30 *Creure avui*
(Dirigit per Ramon Safont-Tria.)
Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.00h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.00h *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Àlex Rosal, director de Planeta Testimonio; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

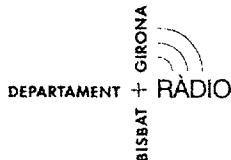
Ràdio Molins de Rei

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix el programa dimarts a les 2.30 del matí. Les emissores **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) emetran properament aquest programa.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *El significat de l'Evangeli*. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració del l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi.

L'emeten **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 16.45h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.00h. **Ràdio Cap de Creus- Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. * **Ràdio Palafrugell** repeteix *La Cova del Country* els dijous a les 2.30 del matí. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) inclouran properament

aquest programa en la seva programació.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA programa mensual de 30 minuts que analitza i aprofundeix temes d'interès. Presenten: Anna Estartús i Josep Casellas.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) sense concretar. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) primer dijous 19.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim dissabte 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix aquest espai el primer dissabte de mes a les 3.00 del matí.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Té les seccions *Dels joves per als joves*, *Costumari Cristià*, i l'últim divendres de mes *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM), **Cope Figueres FM** (88.0 FM), **Cope Costa Brava** (90.3 FM) els divendres a les 15.05.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Salt (97.7 FM) *Parròquies de Salt*, dissabte 9.05 matí.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Caritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gadesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Acreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

**ABRIL ÉS EL MES
CONSAGRAT ALS DOLORS
I SOLEDAT DE LA
MARE DE DÉU**

Internet

• **TEATRE.**— A www.geocities.com/Broadway/5146/tsa el Teatro Salesianos Atocha de Madrid dona a conèixer aquest petit grup de teatre que es troba enguany en la seva setzena temporada. La pàgina, de creació recent, incorpora seccions com la història de la companyia, obres representades, etc., a més, és possible demanar invitacions gratuïtes omplint un formulari de la secció «Invitaciones».

Barcelona

• **VESPRES CANTADES.**— Tots els diumenges de Pasqua, a les 19.00, dirigides per Mn. Domènec Cols, canonge de la catedral, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 22 d'abril, a les 19.30, recital de piano a quatre mans amb Xantal Marot Almu-

zara i Paquita Casanova Domènech. Interpretaran peces de Brahms, Mozart i Debussy. Lloc: c/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **AMICS DE LA MÚSICA DE STA. MAGDALENA.**— El 24 d'abril, a les 21.00, dins del III Festival de Música Clàssica i Tradicional d'Esplugues de Llobregat, tindrà lloc un concert del cor Madrigal amb obres de Victoria, Scarlatti, Mozart, Duruflé, Bruckner, Casals i Toldrà. Lloc: Església de Santa Maria Magdalena, pl. Pare Miquel d'Esplugues - Esplugues de Llobregat.

• **DIA DE MARIA.**— El 25 d'abril, a partir de les 10.30, el Moviment Apostòlic de Schönstatt convida tothom a assistir a unencontre a l'entorn de la Santíssima Mare de Déu amb el lema «Viu la Festa, Vine al Santuari». La festa comptarà amb una fira infantil, eucaristia, ball de sardanes, obra de teatre i festival de cants. Més informació: Santuari de Schönstatt, c/ El Prat, 10 - Vallldoreix, tel. 936 748 962.

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.**— A la parròquia titular del Guinardó, a Barcelona. El 27 d'abril, misses a les 9.30 i 20.00. A les 21.00, concert de la coral Nou Món del Grup Torxa, amb la participació de la coral L'Arpa de la parròquia de Sant Josep de Calassanç de Barcelona.

• **ENCONTRE DE FORMACIÓ.**— El 27 d'abril, a les 19.00, el P. Josep M. Blanquet, s.f., com a preparació per a el Tercer Mil·lenni, impartirà la xerrada *Quin és el nom propi de Déu?* a l'església Sagrada Família, c/ Entença, 301 - Barcelona, tel. 934 394 305.

• **«INICIATIVES CULTURALS ALS PIRINEUS».**— Amb motiu de la exposició *Pirineus* que es pot visitar al Museu d'Història de Catalunya (Palau de Mar, plaça Pau Vila, 3 - Barcelona), tindrà lloc el 27 d'abril, a les 19.00, una taula rodona el nexa comú de la qual serà la cultura única i singular dels Pirineus. Per a més informació: Oficina de Premsa del Departament de Cultura, tel. 933 162 732.

• **CIÈNCIES NATURALS.**— El 27 d'abril, a les 19.30, conferència de Josep M. Fericgla, antropòleg, sobre *Etnomicrologia dels bolets psicòtrops: ús tradicional i contemporani*. Organitza l'Associació Micològica Font i Quer i hi col·labora l'Institut Botànic de Barcelona. Lloc: c/ Canuda, 6 - Barcelona.

• **MONESTIR DE PEDRALBES I COL·LECCIÓ THYSEN.**— Visita guiada per tot el monestir i la col·lecció de pintures el 2 de maig. Cal inscriure's abans del 29 d'abril al Centre Cristià dels Universitaris, c/ Villarroel, 81, bai-

xos - Barcelona, tel. 933 233 368.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 29 d'abril, de 20.00 a 21.00, a la catedral de Barcelona sobre *Déu Pare*. Organitza la Delegació Pastoral de Joventut.

• **EIDES.**— Del 29 d'abril al 27 de maig, de 19.30 a 21.30, els professors Santiago Thió, s.j., i Josep Giménez, s.j., impartiran el seminari *Diari espiritual de sant Ignasi*. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338.

• **NOVA HUMANITAS.**— Del 30 d'abril al 4 de maig, tindran lloc unes sessions de formació humana sobre *Aprenç a analitzar-me*, a càrrec de M. Àngeles de los Ríos. Més informació: c/ Canuda, 4, entl. 1a - Barcelona, tel. 933 171 790 i 932 173 018.

• **CONCERT DE CARILLÓ.**— El 2 de maig, a les 12.00, concert extraordinari *Jornada Eurocarilló*. El programa està dedicat a la música holandesa perquè els Països Baixos són el bressol del carilló i perquè enguany el Festival Eurocarilló se celebrarà en terres holandeses. Lloc: Pl. Sant Jaume, 4 - Barcelona.

• **HORA SANTA.**— El 2 de maig, a les 17.45, Hora Santa amb Mn. Jordi Carreà i Savall, com a predicador. Aquest acte, organitzat per la Unió Comarcal de

SOCIETAT GRIGNION DE MONTFORT

Commemoració de sant Lluís Maria Grignon de Montfort en el tercer any de la seva inclusió en el santoral universal.

Dimecres 28/abril/99 a Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona)

Programa:

18.30 h - Eucaristia.

19.00 h - Commemoració del núm. 200 de la Circular de la Societat Grignon de Montfort.

19.45 h - Conferència del Rvd. José Llauradó Serrat, canonge honorari de la catedral de Barcelona.

Tema:

Goig i alegria en Maria que, sense vocació prèvia, s'ofereix dòcil a la voluntat de Déu.

L'ESCLAVITUD MARIANA propugnada per sant Lluís Maria és la resposta idònia de tot creient, com a sentit profund de les promeses del baptisme. Resem i aprenem sobre tot això el 28 d'abril a les 19 h a Balmesiana.

AMB LA PARRÒQUIA DE SANT RAMON NONAT

Peregrinació a

SANTIAGO

PEL NORD D'ESPANYA

Del 31 de juliol al 7 d'agost de 1999

8 dies, amb autocar, pensió completa i totes les visites incloses (Museu Guggenheim, «Picos de Europa»...).

Tot per només 114.500 ptes.

INFORMACIÓ:

**PARRÒQUIA DE SANT RAMON NONAT (Av. St. Ramon Nonat, 1)
Tel. 934 493 909**

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

**Acolliment
Ajut**

**Companyia
Amistat**

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Activitats... Sol·licita el programa bi-mensual

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 93 232 34 82 - 93 231 48 07 Dilluns i Dimecres de 18 a 20 h. (Hi ha contestador)

Local Social: (Pares Dominics)

**ESTIC SOL
I ET PODRIA FER
COMPANYIA...**

**EM VOLS
ADOPTAR?**

**Lliga per a la Protecció
d'Animals i Plantes de
Barcelona**

c/ Guarda Anton, 10 - 08022
Barcelona - Tel. 934 170 124

Fax 934 188 399

<http://www.mascota.com/lliga>

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Maria Martinell ha rebut la Medalla d'Honor de Barcelona per la seva presència discreta i constant en la lluita per la justícia i la igualtat. Va ajudar molts perseguits per la dictadura franquista. Martinell, sociòloga de formació, ha estat directora de l'Editorial Estela i de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona, l'ICESB, durant disset anys, on ha impulsat diversos cursos de formació. Però la seva col·laboració amb aquest centre es remunta al 1970, quan va entrar a formar part de la junta rectora. Segons explica Martinell el que la va motivar a fer aquesta tasca a l'ICESB va ser la seva fe: «És arran d'ella que m'he ocupat dels altres, la fe ha estat el que m'hi ha impulsat. La fe és el sentit de la meua vida.»

Foto: Maria Pujol

«És arran de la fe que m'he ocupat dels altres»

—L'ICESB de l'inici de la dècada dels setanta va ser un centre important de formació?

—Molt. En aquella escola superior de Ciències Socials el que es volia era promoure la gent sense cap paper que els acredités que tenien estudis bàsics i que per aquesta raó no eren acceptats enlloc a l'hora de buscar feina. L'ICESB va fer una gran tasca en la promoció de gent obrera; molts sindicalistes actuals han passat per aquí.

—L'ensenyament que s'impartia era pedagògicament avançat?

—Sí, aprofitant que com a institució de l'Església no havíem de demanar permisos oficials vam crear un espai per ensenyar les ciències socials d'una manera objectiva, que no fos esbiaixada a causa de la política del règim franquista. A les classes que es donaven respectàvem l'autonomia de la ciència, però els quatre departaments existents, Sociologia, Economia, Polí-

tica i Història, estaven inspirats en l'ensenyament social de l'Església.

—Quins eren els estudis que es podien cursar?

—Fèiem un primer cicle per iniciar els que no tenien estudis, o els seus coneixements eren molt minsos, i un segon cicle on al final cada alumne feia una mena de tesina i se'ls donava un títol de la Facultat de Teologia de Catalunya, a la qual abans estàvem adherits. Eren uns estudis a nivell de diplomatura, però no tenien validesa civil.

—En política l'ICESB també va tenir un paper important.

—La missió de l'ICESB no era fer política però el 1970 vam iniciar un cicle de conferències sota el títol *Les terceres vies a Europa* que va tenir un gran ressò polític. En el cicle es van presentar els diferents programes dels partits polítics que estaven a la clandestinitat: va parlar Anton Cañellas, d'Unió Democràtica; Josep Solé

Barberà, del PSUC; Jordi Pujol, de Convergència Democràtica; Joan Raventós, de Convergència Socialista; Trias Fargas, d'Esquerra Democràtica de Catalunya, i Josep Pallach, del Reagrupament Socialista de Catalunya.

—Com valoraria la tasca de l'ICESB en aquells anys?

—Ha estat una tasca de frontera que ha donat una imatge molt bona de l'Església a la societat catalana. Dels alumnes que venien a l'ICESB, molt pocs eren cristians, però tots ens respectàvem. Sabien que era una institució d'Església, i estaven agraïts de la formació que els donàvem.

—Quin seria el balanç d'haver ajudat a superar-se gent que tenia poca formació?

—Molt positiu. Era fer, sense predicar, una tasca d'Església, estar atent a l'altre, mirant que s'enriquís culturalment i que se sentís acollit.

Marta Pujol

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Apunt del congrés de Montserrat

Del recent congrés de Montserrat, que ha reunit bisbes i nombrosos responsables i experts de mitjans de comunicació d'una vintena de països europeus, en podríem dir moltes coses interessants. Ben segur que s'aniran dient. El tema dels seus treballs, *Proclamar l'Evangeli en la societat de la informació*, va donar lloc a un intercanvi molt viu de punts de vista i d'experiències. Ara i aquí, però, més que pretendre de fer-ne un resum que demanaria molt més espai, ressenyaré simplement les tres o quatre idees que més em va cridar l'atenció i em van fer pensar. Solen ser aquestes llambregades el fruit més operatiu d'un congrés. Deixen empremta.

La gent va quedar sorpresa en sentir el primer ponent, el francès Dominique Wolton, del Centre National de Recherche Scientifique, de París. Ningú no s'esperava que unes jornades sobre comunicació comencessin amb un al·legat desmitificador dels *media*. Wolton va et-

zibar, d'entrada, que no li agradava el títol de *societat de la informació*. Aquest concepte, va dir, el fan córrer els fabricants que volen vendre aparells... Va continuar posant el valor del contacte directe, *veure i tocar*, molt per damunt del que proporciona la tècnica. En aquest sentit va valorar la història comunicativa de l'Església i va relativitzar allò d'*adaptar-se al llenguatge de la comunicació*: és més eficaç, perquè sorprèn, parlar com sempre i donar idees. És ànima el que li falta a Europa i els cristians hem de treballar perquè en tinguí. Va resultar una ponència intencionadament provocadora que els grups de treball van anar matisant i centrant després.

El doctor Jim McDonell, del Catholic Communications Centre, de Londres, va centrar l'atenció sobre el tractament per part de l'Església, en els *media*, de situacions conflictives: escàndols personals, polèmiques, declaracions protestades... Després de definir el conflicte com a *perill* i com a *oportunitat* alhora, es va mostrar partidari de prioritzar i d'aprofitar aquest segon aspecte, tot descartant cinc sortides errònies: negar-se a parlar, dissimular la veritat, cometre indiscrecions, acusar els mitjans, treure importància al tema. Cal, per contra, que l'Església tingui en compte l'expectació que crea la crisi, les possibilitats que li ofereix d'explicar-se i la legitimitat del paper informatiu dels mitjans.

Acabo amb dues recomanacions del bisbe de Portsmouth, Crispian Hollis, president del Comitè Episcopal Europeu de Mitjans de Comunicació. Més que ensenyar, cal testimoniar el goig de la fe. L'ensenyament de vegades resulta àrid i, fins i tot, dur. La comunicació cordial guanya les voluntats. Aquestes paraules enllacen amb unes altres de Joan Pau II, molt citades durant el Congrés: el món accepta més els testimonis que els mestres. O els mestres que són, alhora, testimonis. Finalment, Hollis, persona de molta finor espiritual i de bon humor, recomana tenir sempre present el deure de la cortesia en les compareixences mediàtiques.

Ara mateix

Impromptu

Sovint ens formulem preguntes que difícilment tenen resposta. Per què no plou? Per què hi ha gent tan deixada? Per què som tan egoistes? Per què tan fàcilment ens fabriquem ídols? Per què els polítics —sobretot l'oposició— no troben mai res ben fet? Per què tanta ànsia de poder?

Deia que difícilment tenen resposta, perquè poden tenir-la en doble sentit, segons l'angle des d'on es formulen. Com per exemple en el cas actual de Kosovo, que les respostes vénen creuades segons l'aire de cadascú. I així, en un mateix periòdic hem vist com la majoria es decantava pel cantó kosovar, el dèbil, el que necessita ajuda, mentre en una mateixa pàgina sorgien defensors acèrrims del dictador serbi.

El que no es comprèn és la resposta favorable a Milosevic que, en la seva actuació, sembla voler emular el mateix Hitler de trista memòria. En aquest cas dues coses queden clares: que Milosevic és un nacionalista radical perillós i sense escrúpols, i que els kosovars només defensen els drets que els foren arrabassats pel dictador.

Des d'aquest punt de vista la resposta és clara.

Oriol Camps

Preguntes sense resposta

disset anys